

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VANCOUVER TRIDENTS

Steal a Kiss

JULIA JARRETT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BİR KİSS ÇAL

Temmuzl a Jarrett

Telif Hakkı © 2025 Julia Jarrett Kapak

Tasarımı: Kari March

Kapak Fotoğrafl: Jane Ashley Converse

Düzenleme: CM Wheary

Bu roman bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir. Julia Jarrett bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD ve Kanada telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bağlantılar

- [1. Evie](#)
- [2. Rhett.](#)
- [3. Rhett.](#)
- [4. Evie](#)
- [5. Rhett.](#)
- [6. Evie](#)
- [7. Rhett.](#)
- [8. Evie](#)
- [9. Rhett.](#)
- [10. Evie](#)
- [11. Evie](#)
- [12. Rhett.](#)
- [13. Evie](#)
- [14. Rhett.](#)
- [15. Evie](#)
- [16. Evie](#)

- [17. Rhett.](#)
- [18. Evie](#)
- [19. Evie](#)
- [20. Rhett.](#)
- [21. Evie](#)
- [22. Rhett.](#)
- [23. Rhett.](#)
- [24. Evie](#)
- [25. Rhett.](#)
- [26. Rhett.](#)
- [27. Evie](#)
- [28. Evie](#)
- [29. Rhett.](#)
- [30. Evie](#)
- [31. Evie](#)
- [32. Rhett.](#)
- [33. Rhett.](#)
- [34. Rhett.](#)
- [35. Evie](#)
- [36. Evie](#)
- [37. Rhett.](#)
- [38. Evie](#)
- [39. Rhett.](#)
- [40. Rhett.](#)
- [41. Evie](#)
- [42. Evie](#)
- [43. Rhett.](#)
- [44. Evie](#)

Sonsöz Teşekkür Ayrıca

Yazan Julia Jarrett Julia

Jarrett Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Evie

"Şimdi, dinle. Kai çok yumuşaktır ama hayvanları benim kadar sevmez, bu yüzden uslu durmalısın, tamam mı? Havlamak, ayakkabılarını çiğnemek ya da halıya işemek yok. Kalmana izin vermesi için seni sevmesi lazım."

Harika. Evsiz bir köpek yavrusuyla pazarlık yapmaya çalışıyorum.

Şu anda bir omzumda spor çantamla ağabeyimin apartmanının önünde durmamın tek nedeninin benim de evsiz kalmak üzere olmam olduğunu düşünürsek, bu biraz ironik bir durum.

Özel eğitim alanındaki yüksek lisansımı bitirdikten sonra üniversite dairemde 1 km'ım için bana bir haftadan daha kısa bir süre verdiğiniz için teşekkürler kampüs konut personeli. Sanırım Vancouver'daki konut durumunun kesinlikle çığınca olduğunun farkında değiller.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Kai'nin yerel bir okul bölgesinde iş bulana kadar kanepesinde kalmam konusunda ısrar etmesine minnettarım. Onun cömertliği, ev bulmak ya da yaz işinde çalışarak kira parası bulmak gibi dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan iş arayışıma odaklanmamı mümkün kılıyor.

Tabii ki bu sabah yolun kenarında bu kirli, üzgün kürk demetine rastlamadan önceydi.

Tam da yüksek lisans sonrası için sağlam bir planım olduğunu düşünürken, sevimli bir köpek yavrusu gözüyle karşılaştım ve planım altüst oldu.

Hissettiğim o anlık bağı açıklayamam. Ama içimden bir ses onu kurtarmamda, hatta daha da ötesi onu korumamda ısrar etti. Onu bulacak kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum.

Yavru köpek başını yana eğip küçük bir yip sesi çıkarıyor ve ben de kafamı sallayarak onu temizliyorum.

"Seni bulduğum için şanslısın, kızım. Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey olabilir ama artık bu işte beraberiz. Sen ve ben, dünyaya karşı." Kai'nin binasına bakıyorum. "Ağabeyin kapıyı sevimli suratına çarpmadığı sürece sorun yok."

Kai'nin bana verdiği fobu kullanarak kendimi içeri atıyorum ve asansörlere doğru ilerliyorum. Kapılar kayarak açıldığında, köpek yavrusu küçük bir viyaklama ile donup kalıyor.

"Hadi kızım, sorun yok. Güvendesin." Sesimi yumuşak tutuyorum ama hareket etmediği çok açık. "İyi, ama buna alışma. Uzun süre küçük bir köpek yavrusu olarak kalmayacaksın." Onu kollarımın arasına alıp yanağıma ıslak bir öpücük konduruyorum ve asansöre biniyorum. Kai'nin katının düğmesine basmak için bir elimi serbest bırakmak biraz zaman alıyor, çünkü bu köpek yavrusu zaten küçük değil. Barınak sadece birkaç aylık olduğunu tahmin ediyordu ama kocaman patileri ve kocaman olacağını düşündüren blok şeklinde bir kafası var.

Onu yatırmaya çalışıyorum ama o sadece kıpırdanıyor ve biraz daha sızlanıyor. "Aman Tanrım, seni koca bebek." Öfkelendim ama gülümsememi engelleyemedim. Köpekleri severim. Büyürken hep bir tane istemiştim ama astımım o zamanlar şimdikinden çok daha kötüydü, bu yüzden ailem doktorların kürklü hayvan beslenmemesini tavsiye ettiğini söyleyerek reddetti.

Asansörün kapıları Kai'nin katında açılıyor ve ben dışarı çıkıyorum. Sonunda yavru köpek onu indirmeme izin verdi. Dairesine giden kısa koridorda yürümesini sağlamak için biraz ikna etmek gerekiyor ama başarıyoruz ve kapıyı açmak için kolu çeviriyorum, arkamda yeri koklarken hala ona bakıyorum.

"Bu da ne böyle?"

Kai'nin şok olmuş sesiyle başım yukarı fırlıyor ve bir şekilde önüme geçmeyi başaran yavru köpeğe takılıp düşünüyorum. Yüzümü yere çarpmak üzereyken güçlü kollar beni tutuyor ve yere çakılmaktan kurtarıyor.

"Sakin ol, hayatım."

Oh kahretsin.

O ses. O pürüzsüz, alçak güneyli ses. Bakarsam, o sesin ait olduğu kısa kahverengi saçları, son altı yılda birden fazla kez içinde kaybolduğum sıcak gözleri ve derin gamzeleri göreceğimi biliyorum. Her zaman istediğim gibi kendimi onun kollarına bırakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor ama gururum galip geliyor ve kendimi Rhett Darlington'ın elinden kurtaracak gücü bana veriyor.

Ama kendimi kontrol etmemin de bir sınırı var. Özellikle de utanç verici gençlik yıllarımdan beri aşık olduğum adam söz konusu olduğunda. Bir yanımda kabalık etmekten ve yere düşmemi engellemedeki rolünü kabul etmemekten nefret etse de, onun varlığını kabul etmek şu anda beni bu sınırları aşmaya itecektir.

Bunun yerine bakışlarımı, ayaklarının dibinde dans eden yavru köpeği görmezden gelmeye çalışırken kollarını kavuşturmuş bir şekilde yan tarafta duran kardeşimin üzerinde tutuyorum.

"O bir köpek yavrusu, Kai, sadece bir sporcu olduğunu biliyorum, ama benim yanımda aptal sporcuymu oynama."

Benimkine çok benzeyen karanlık bakışları, kardeş sevgisi ve kardeş kızgınlığının mükemmel bir bileşimi olan bir parıltıyla daralırken, yanımdan gelen boğuk bir eğlence sesi duyuyorum. Ama Rhett'i görmezden gelmeye devam ediyorum. Burada olacağını bilseydim... Şey, muhtemelen gelmemek için bir neden bulmaya çalışırdım.

"Evimde neden bir köpek yavrusu var, Gigi?"

"Bana öyle deme," diyorum, o korkunç lakabı her kullandığında otomatik olarak verdiğim yanıt. Sırf küçükken kendi adımı telaffuz edemediğim için var olsa bile.

Sonra daireye doğru bir adım daha atarak yavru köpeğin tasmağını çıkarmak için eğildim. Tasma kadar yıpranmış ve eskiydi ama barınağın sunabileceği en iyi şeydi. Alternatifim onu her yere taşımak olduğu için buna bile sahip oldukları için minnettardım.

Kai'ye doğru havalanır ve neredeyse anında kendi ayağına takılır. Kai kahkahasını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "İkiniz de aptalsınız." Beni kucaklamak için kendine çekerek alayını yumuşatıyor. "Ama cidden. Neden bir yavru köpeğin var?"

Yavru köpeğin bir çift ayakkabıya saldırmasını izleyerek sarılmasından geri çekiliyorum. Ta ki Rhett onları nazikçe köpeğin elinden alana kadar ve ben bakışlarımı başka bir yere çevirene kadar. "Onu bu sabah yürüyüşe çıktığımda buldum. Onu barınağa götürmeye çalıştım ama onu uyutacaklardı. Bunun olmasına izin veremezdim. O çok tatlı ve ben her şeyi yaparım. Onun burada olduğunu bile bilmeyeceksin.

Söz veriyorum." Kai'ye bakmak için döndüğümde ellerimle yalvarır gibi bir hareket yapıyorum. Benim için o kadar çok şey yapmışken, bunun için ona yalvarıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Okul harcına yardım etmek ve şimdi de inatçılığı bırakıp kalacak yer teklifini kabul etmem için beni zorlamak gibi ona asla geri ödeyemeyeceğim şeyler. İş bulduğumda tekrar taşınmak zorunda kalmak yerine onun kanepesinde kalmanın mantıklı olduğunu savunamazdım.

Köpeği sevmek için çömeldiğinde yüzünün yumuşamasını izliyorum. Köpekleri sevmeyen bir adam için bu umut verici bir işaretti, köpek hemen sırt üstü yere yığılınca daha da umut verici oldu. Sonra nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum.

"Evie, evet demek istiyorum ama o burada kalamaz."

Yanına eğilip yavru köpeğin karnını okşuyorum. "Neden olmasın? Yoluma çıkmayacağına söz veriyorum." Kardeşimden fazla bir şey istemem, neredeyse hiçbir şey. Ama bu... buna ihtiyacım var.

"Çünkü benim binam köpeklere izin vermiyor." Yüzünde pişmanlık ifadesiyle bana baktı. "Özür dilerim."

Bu beklemediğim bir karışıklık. Yere çöküp oturuyorum ve bu sabah yeni tanıştığım bir köpek yavrusu için duygusallaşmamaya çalışıyorum. Geleceği artık çok belirsiz olan bir köpek yavrusu.

Kai beni yanına çekiyor, elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Üzgünüm, kardeşim."

Şimdiye kadar sessiz bir gözlemci olan Rhett yanıma çömeliyor, yakınlığı midemi bulandırıyor. Yavru köpeğin nazik bir gülümsemeyle koklaması için elini uzatıyor. Ve göz ucuyla ona bakarken bedenim sağduyuma karşı isyan ediyor. Lanet olsun, onu son gördüğümünden beri bir şekilde daha az çekici hale geldiğini ummak buraya kadarmış. Sapık bir bıyık bıraksa ya da sivilce çıkarsa adam ölür müydü?

Ama hayır, her zamanki gibi yakışıklı. Uzun, kaslı vücudunu, kordonlu kollarının üzerindeki saçları ve çenesindeki küçük gamzeyi içime çekerken çok açık olmamak için bir savaş veriyorum.

Keskin bir nefes çekiyorum, ağzım kuruyor ve kalbim hızlanıyor. Hepsi çok güzel koktuğu için. Bu haksızlık, gerçekten. Bir erkeğin bu kadar yakışıklı, bu kadar çekici olması ve bu kadar lezzetli kokması. İlkbaharda gölde sıcak bir gün gibi. Taze, odunsu ve sadece... Tanrım. Hayır. Kendine gel, Evangeline Yamaki. Sen bundan daha akıllısın.

Rhett Darlington bir seçenek değil. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Ayrıca, kendime önceliklerime bağlı kalacağıma söz verdim - bir iş bulmak, yaşayacak bir yer bulmak. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmayacaktı, özellikle de 1.80'lik beyzbol oyuncularını.

"Dinleyin. Neden başka barınakları aramıyoruz? Birinin onun için odası ya da bakıcısı falan vardır."

Kai konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Onu ilkinde götürdüğümde bunu yapmıştık. Üç tane daha çağırdılar; hepsi de dolu."

"Lanet olsun." Kai elini saçlarında gezdirerek Rhett'e baktı. "Bir fikrin var mı?"

Rhett köpeği sevmeye devam ederken düşünüyormuş gibi bir ses çıkarır. "Arkadaşlar? Sınıfınızdan köpek isteyebilecek biri var mı?" Direkt bana bakıyor ama bakışlarına karşılık veremiyorum. Kalbimin hâlâ hızla çarptığını anlayabiliyor mu?

"Sanırım Lina'ya sorabilirim," diyorum, en yakın iki arkadaşımın birini kastederek. Zaten iki çocuğu ve bir kuşu var, ama belki geçici bir köpek yavrusu onun için sorun olmaz? Ta ki bir şey hatırlayana kadar. "Bekle, hayır, onun oğlu köpeklerden çok korkuyor."

"Carlee?" Kai, üniversite boyunca diğer arkadaşım ve oda arkadaşımın adını verdi.

"Hayır, küçük bir stüdyo daireye taşınıyor ve bütün gün yok." Eski sınıf arkadaşlarımı düşünüyorum ama kimse iyi bir seçenek olarak öne çıkmıyor. Yine de, eğer bu tatlı kızın ben gelene kadar bir evi olacaksa, denemek zorundayım. "Sanırım birini bulamazsam, onu barınağa geri götürmek zorunda kalacağım."

Hayal kırıklığım odayı dolduruyor ve kasvetli bir sessizliğin çökmesine neden oluyor. Yavru köpek bile sessizleşti ve hepimizin arasında uzanmış, başını patilerinin üzerine koymuş yatıyor.

"Bekle."

Başımı kaldırdığımda Kai'nin Rhett'e baktığını görüyorum.

"Dostum. Binanız köpeklere izin veriyor. Yapabilirsin -"

"Orada dur, Yami," diye araya giriyor Rhett, başı ileri geri sallanıyor. "Ne kadar çok gittiğimi çok iyi biliyorsun, şu anda bir köpeğe sahip olmamın imkânı yok."

"Bu tatlı yüze nasıl hayır diyebilirsin?" Kardeşim başını kaldırıp yana yatırmış olan yavru köpeği işaret ediyor.

Nefesimi tutuyorum, görünüşe göre bir parçası olmadığım bu konuşma hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

"Yami, hayır. Köpeği almayacağım."

"Sadece köpeği değil. Evie ve köpeği."

"Bekle, ne?" Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde araya girdim. "Kai, hayır."

Bana döndü. "Beni dinle. Benim kanepemde sıkışıp kalacak olmandan nefret ediyorum. Rhett'in evinde boş bir yatak odası var ve apartmanında köpek besleyebiliyor. Neden ikiniz de orada kalmıyorsunuz?" Sonra Rhett'e dönerek, "Ne düşünüyorsun, kardeşim? Sadece yaz için, en fazla iki ay. Bir iş ve kendine ait bir yer bulana kadar, değil mi Evie?"

İki çift göz bana dönüyor, ne arıyorlar, bilmiyorum. Bu fikrin çılgınca olduğunun teyidi mi? Zihnim hemen bunun neden berbat bir fikir olduğuna dair iyi bir neden bulmaya çalışıyor. Şu anda köpeği elimde tutmamı sağlayacak tek fikir bu olsa bile.

Ben bir şey söyleyemeden Kai devam etti.

"Ayrıca, Darling senin için bir kardeş gibi zaten. Burada kalmaktan çok da farklı olmayacak, sadece bir yatağın olacak, kanepen değil ve köpeğin de kalabilecek."

Çenem sıkıştı. Az önce söylediklerinde çok fazla yanlış var, ama aynı zamanda seçeneklerimi düşünmek zorunda kalmam için yeterince doğru da var.

Bu da temelde hiçbir şey ifade etmiyor.

Kai'nin dairesine girdiğimden beri ilk kez bilerek başımı çevirip ona bakıyorum.

"Kai'nin burayı buharlaştırmasına izin verme, Rhett. Burası senin evin. Mahremiyetinizi ihlal etmek istemiyorum."

Rhett bana nazıkçe gülümsüyor, o iri eli hâlâ ritmik bir şekilde köpeğin sırtını okşuyor. "Bunu takdir ediyorum Evie, ama annem yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşımı geri çevirdiğimi bilse beni tokatlardı. Özellikle de Kai'nin dediği gibi aileden biri gibi olan birini."

Seçtiği kelimeler karşısında yüzümün buruşmasına aldırmadan devam ediyorum, bu konuda gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyorum. "Emin misin? Benim ve yavru köpeğin orada kalması senin için sorun olmaz mı? Bir iş bulur bulmaz kendime ait bir daire bulup gideceğim. Sen seyahat ederken ben de temizlik yapar, çiçeklerini sularım."

Omzunu zahmetsizce silkerek kaldırıyor. "Sorun değil, hayatım. Yami'nin dediği gibi, yerim var." Köpeğe bakıyor, gülümsemesi derinleşiyor. "Ve bu küçük hanım hayatta ikinci bir şansı hak ediyor."

Kahretsin. O böyle şeyler söylediğinde, yıllardır süren aşkımın kapağını kaldırıp ona tekrar bayılmak istiyorum.

"Tamam. Eğer eminsen, eşyalarımı yarın senin evine taşıyım, buraya değil," diyorum sessizce, hâlâ gülerek şaka yaptığını ve onunla kalmamın mümkün olmadığını söyleyeceğini umuyorum. Gidecek başka bir yerim olduğundan değil, ama yine de Rhett'le yaşama fikri... biraz korkutucu.

"Bekle, köpek yavrusu bu gece nerede kalacak? Kampüs konutlarında köpeğe izin veriliyor mu?" Kai soruyor ve yemin ederim sanki panik ateşimi bilerek körüklüyor.

"Hayır," diye kekeledim. "Ama onu gizlice içeri sokacağım, sorun değil." Ne de olsa teknik olarak yüksek lisansımı tamamladım, mezuniyetimde eksik olan tek şey süslü bir kağıt parçası. Üniversitenin yapabileceği en kötü şey ne olabilir? Beni yurttan mı atar? Çok geç, taşınmak için son tarih iki gün sonra.

"Ya da onu bu gece eve götürebilirim," diyor Rhett sakince.

"Hayır, senden bunu yapmanı isteyemem," diye itiraz etmeye başladım, başım ileri geri sallanıyordu. "Markete gidip ona biraz yiyecek, bir yatak ve her şeyi almam gerekiyor. Sorun değil. Ben -"

"Bırak onu ben alayım." Yatıştırıcı, derin sesi beni böldü ve sıcak bir el koluma kondu. "Bu gece onun için biraz pilav ve tavuk pişirebilirim, yarın da birlikte gider ve ihtiyacı olan şeyleri alırız."

"Dostum, yarın antrenmanımız ve maçımız var."

Rhett Kai'ye bakar ve kaşlarını çatır. "Kahretsin."

"Yarın markete gidip ihtiyacı olanı alacağım. O benim köpeğim," diye araya giriyorum ve kolumu sertçe Rhett'ten çekiyorum.

Sadece ses tonumdan pişmanlık duymak için. Sadece bu gece için yardımına ihtiyacım var ve nankör görünmek istemiyorum. Başımı Rhett'e doğru eğiyorum. "Ama teşekkür ederim, eğer bu gece onu sen götürürsen harika olur."

Sanki her şey hallolmuş ve bitmiş gibi gülümser ve başını sallar.

Kai ayağa kalkar ve ellerini birbirine vurarak yavru köpeğin de ayağa kalkıp sallanmasını sağlar. "Harika. Sorun çözüldü. Rhett bu gece köpeği alacak ve yarın Evie eşyalarını onun boş yatak odasına taşıyacak."

Bir elini uzatıp beni ayağa kaldırıyor ve bir kolunu boynuma dolayarak beni mutfığa götürüyor. "Artık yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Kardeşim akşam yemeğine geçmeye hazır olabilir, ama ben hâlâ üç adım gerideyim, onun kanepesinde tek başıma yatmaktan, gece yarısı fantezilerinin nesnesiyle kalmaya nasıl geğtiğimi anlamaya çalışıyorum, hem de yanımda bir köpek yavrusuyla.

İKİNCİ BÖLÜM

Rhett.

Gecemi, görebileceğiniz en sarkık kulaklara sahip siyah ve gri bir köpek yavrusuyla çatışarak geçirmeyi beklediğimi söyleyemem ama işte buradayız.

"Dinle küçük hanım, bundan kaçış yok. İçeri girmeden önce işinizi yapacaksınız."

Başını yana eğiyor ve ne kadar sevimli olduğunu görünce sırtıtmak için kendimi zor tutuyorum.

"Hadi artık, şu işi bitirelim," diye yalvarıyorum, kulaklarını kaşımak için çömeliyorum. Bu da bana ön kolum boyunca ıslak bir dil kazandırıyor. Kıkırdıyorum ve onu yürütmek için tasmaını hafifçe çekmeden önce ayağa kalkmak için doğruluyorum.

"Peki, başka bir yer deneyelim."

Ana yüreğim üzerine yemin ederim ki, erkekler beni bir köpek yavrusuyla tatlı tatlı konuşurken görseler, gülmekten ölürlər. Ben bir büyücüyüm, bunu inkar etmeye çalışmıyorum. Ama normalde yeteneklerimi en iyi muhteşem kadınlar üzerinde kullanırım. Köpeklerde değil.

Birkaç dakika daha sürer ama sonunda küçük prenses çömelir ve işlerini halleder.

"İşte böyle, küçük hanım," diye mırıldanıyorum, onu kollarımın arasına alarak. "Şimdi içeri girip karnını doyurabiliriz."

Yavruyu binama kadar taşıdım. Asansörde inliyor ama Evie, Yami'den ayrıldığımızda asansörden korktuğu konusunda beni uyarmıştı.

Evie. İşte muhteşem bir kadın. Uzun, dalgalı siyah saçlar, her duyguyu gösteren bir yüzdeki narin hatlar, güçlü bir vücut, ancak doğru yerlerde yumuşak. Kısa boylu, daha önce yanında durduğumda bunu bir kez daha fark ettim. Kolumun altına tam otururdu. Ve lanet olsun, sıcak bir yaz akşamında esintide süzülen yasemin gibi kokuyordu.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil. O benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi. Sadece bu bile onu yasak bölge yapar.

Her ne pahasına olursa olsun hatırlamam gereken şey de bu. Onu tanıdıktan altı yıl sonra artık bir genç kız değil, büyüleyici bir genç kadın olsa bile. Şefkat ve ateş dolu biri ve onun bu yetişkin halini tanımak istediğim tüm yasak yolları hayal etmekten kendimi alıkoyamadığım biri.

Katıma ulaşan asansörün sesi beni düşüncelerimin yöneldiği tehlikeli yönden kurtarıyor. Koridorda adımlarımı atıyorum, kapımın kilidini açıyorum, köpeği yere bırakıyorum ve yere çökmeden önce kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum.

Yavru köpek hemen kucağıma tırmanıyor, ön patileri göğsüme iniyor. Islak dili tenimde yumuşacık ama köpeği itmiyorum.

Kulağımı yalayana kadar.

"Tamam. Bu kadar yeter." Onu kucağıma oturtuyorum, başını dizlerime koyması için nazıkçe yönlendiriyorum, karnı önümde uzanıyor. Ben karnını gıdıkladıkça bir o yana bir bu yana kıpırdanıyor, sevimli maskaralıkları umduğum dikkat dağınıklığını sağlıyor.

Köpeği almayı kabul etmek bir şeydi. Evie'nin burada kalmasını kabul etmek? Bu deliliğe kaymaya başladığımın ilk işareti olabilir. Yami ne halt düşünüyordu? Sorun şu ki, ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine yardım etmek için mükemmel bir insan olduğunu düşündü, çünkü ona göre Evie benim de kız kardeşim gibi.

Evie'ye karşı yıllardır görmezden gelmeye çalıştığım hislerim dışında mı? Kesinlikle kardeşçe değil.

Telefonum cebimde titremeye başlıyor ve kim olduğunu zaten bildiğim için yana çevirip çıkarıyorum.

"Selam anne." Yüzü ekranı doldururken sırtıyorum. "Hey, bebeğim, en sevdiğim oğlum nasıl?"

"Ben iyiyim. Yami ve kız kardeşiyle yemek yedim." Kapıya yaslanıp yavru köpeği şimdilik gözden uzak tutuyorum. Nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyorum.

tepki vermeyi ve önce biraz sohbet etmeyi tercih ederim.

"Oh, ne güzel. Nasıllar?" Annem eski koltuğunda, elinde bir fincan çayla oturuyor. Tennessee'de saat geç oldu ama beni her hafta bu saatlerde arar.

"Güzel. Evie diplomasını yeni aldı." Ona yeni oda arkadaşımı anlatmayı düşünüyorum ama anlatmamaya karar veriyorum. "Yami her zamanki gibi. Tam bir baş belası."

Annem gülüyor. "Siz ikiniz hep sorun çıkardınız. Ama şu Evie, çok akıllı bir kız." Annem yıllar içinde Yami ve Evie'yle ve onların aileleriyle birkaç kez tanıştı. Yami'yle bu kadar uzun süre birlikte top oynadığımıza göre bu kaçınılmazdı.

Başımı sallıyorum. Öyle. Tanıdığım en zeki kadın, bunu anneme söyleyecek değilim. Tabii ki, yavru köpek o anı görmezden gelinmekten bıktığına karar vermek için seçiyor ve jilet gibi keskin dişlerini parmağıma geçiriyor.

"Ah, seni küçük yaramaz, bu hiç hoş değil." Parmağıma kurtarıyorum ve inceliyorum. Delinme izleri var ama kan yok. Yine de tüylü yüzünde masum bir ifade olan yavru köpeğe kaşlarımı çatıyorum.

"Rhett? Kiminle konuşuyorsun?"

Başımı kaldırıp telefona bakıyorum. "Üzgünüm, anne." Yavru köpeği kollarımın arasına alıyorum, ama o hareketsiz kalmaya razı değil, bir yılan balığından daha kaygan bir şekilde ileri geri kıpırdanıyor. "Evie bu küçük hanımı bu sabah yolda bulmuş. Kai evinde evcil hayvan besleyemediği için, şimdilik ona sahip olan şanslı kişi benim."

Beklendiği gibi, annemin ciyaklaması tiz ve heyecanın ötesinde. Şimdi emekli ama ben küçükken veteriner asistanıydı, bu yüzden etrafta hep köpekler dolaşırdı. Ve tavuklar, kediler, hatta bir noktada birkaç keçi. Büyükannem ve büyükbabamın Knoxville dışında, babam öldükten sonra annemle birkaç yıl kaldığımız bir arazileri vardı ve diğer tüm hayvanlarımızla birlikte atları da vardı.

"Şu muhteşem küçük yüze bak," diye mırıldanıyor anne. "Telefonu sabit tut Rhett, torunuma iyice bakmak istiyorum."

"Anne," diye inliyorum, telefonu mutfak tezgahımdaki meyve sepetine dayayabilmek için ayağa kalkıyorum. "O benim değil, sakın bağlanma."

Ama bunu söylerken bile, annem ona iyice bakabilsin diye yavru köpeği elimden geldiğince sabit tutuyorum.

"Oh, o çok tatlı. Ne kadar iyi bir kız, evet, öylesin, sen çok iyi bir kızsın."

Gülümsemem kaçınılmazdır. Annemi mutlu etmek her zaman hedefimdir. Babam öldüğünden ve ikimizi yalnız bıraktığından beri öyle. Ona iyi bakmamı söyledi ve ben de baktım. Her zaman da bakacağım.

"Dinle, bu ufaklığın karnını doyurmam ve sonra da nerede uyuyacağına karar vermem gerekiyor. Evie yarın bazı malzemelerle uğrayacak ama şimdilik sadece ben ve o varız."

"O büyük buzdolabında her zaman pişmiş tavuk vardır, biraz tatlı patates ya da pilavla birlikte ısıtın. Ve ona kendine ait rahat bir alan sağladığınızdan emin olun, belki banyo. Küçük bir odada daha mutlu olacaktır."

Bu kadar çabuk hayvan refahı moduna geçmesi karşısında kıkırdamamı bastırıyorum. "Evet, anne. Biliyorum."

Yüzü tekrar saf bir hayranlık ifadesine bürünüyor. "Tabii ki biliyorsun. Sen iyi bir çocuksun, Rhett. Ona iyi bakacaksın."

Uzun zamandır erkek değildim ama anneme bunu hatırlatmıyorum. "Peki, hanımefendi." İyi geceler diliyoruz ve mutfığa geçerken yavru köpeği yere bırakıyorum. Tam da annemin tahmin ettiği gibi, evde olduğum haftalar için yemek hazırlama takıntım sayesinde buzdolabımda önceden pişirilmiş ve etiketlenmiş doğranmış tavuk göğsü ve tatlı patates kapları var.

Her birinden bir miktar plastik bir kaba koyup eziyorum, yavru köpeğin dişlerinin yemesini kolaylaştırmak için biraz ılık su ekliyorum ve sonra yere bırakıyorum. Kai'nin daha önce bir yavru köpeğin yemesi için güvenli olan tek şeyin çabucak çırpığımız birkaç yumurta olduğunu görünce, şimdi mamayı çabucak yemesine şaşırmıyorum.

"Aç kız," diyorum usulca, elimi sırtında gezdirerek. "Daha fazla yeme yoksa kendini hasta edeceksin. Ama yarın doğru dürüst yemek yeriz."

Artık karnı doyduğuna göre, dikkatimi uyku düzenini bulmaya veriyorum. Ama bir kez daha, annem en iyisini bilir. Birkaç eski havlu alıp en-suite banyomun zeminine serdim ve içine girebileceği her şeyi kaldırdım.

Kendi gece rutinimi hızlıca tamamlıyorum ve yavru köpek tüm bu süre boyunca ayak parmaklarıma saldırıyor. Sanırım yatma vaktinin geldiğini anlamadı. Çok kötü, çünkü çok yorgunum ve yarın uzun bir antrenman günü ve akşam da bir maç var.

"İyi geceler, küçük hanım," diyorum işim bittiğinde, ışığı kısıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

İnlemeleri kapıdan duyuluyor, aynı pençelerin tahtaya sürtünmesi gibi. Sakinleşip sakinleşmeyeceğini görmek için birkaç dakika sessiz kalıyorum ve bir iki dakika sonra sakinleşiyor gibi görünüyor. Yan dönüp gözlerimi kapatıyorum.

Onları tekrar açıyorum, ancak birkaç dakika sonra, sızlanma tekrar başlıyor, bu sefer daha yüksek bir sızlanmaya dönüşüyor.

Yorganı fırlatıp yataktan çıkıyorum ve kapıyı açtığımda onu orada oturmuş, kuyruğunu ileri geri sallarken görüyorum.

"Dinleyin, yatma vakti geldi," diyorum sertçe. "Bunun anlamı mızımızlanmak yok, sadece uyuyacaksınız. Güvendesin, sıcaksın, karnın doydu. Şimdi sus." Kapıyı tekrar kapatarak, beni dinleyeceğine dair küçük bir umutla bekliyorum.

Bu sefer yatağa geri dönmeyi başarıyorum, yorganı çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve o tekrar başlamadan önce uykuya dalmaya başlıyorum.

Homurdanarak bir kez daha yataktan kalkıyorum. Kapıyı tekrar açtığımda bacaklarımın arasından geçip yatağıma atlamaya çalışıyor. Denemeleri çok sevimli, omzunun üzerinden bana bakarken küçük kuyruğunu sallıyor.

"Baş belasısın, değil mi?" diye gürlüyorum, kaçınılmaz olana boyun eğerek. Annemin onu şımarttığım için beni azarlayacağını biliyorum ama kahretsin, uykuya ihtiyacım var.

Kendim yatağa tırmanmadan önce onu yatağa kaldırıyorum. Hemen kendini evinde hissediyor, yanımda küçük bir top gibi kıvrılıyor ve ardından kocaman bir esneme sesi çıkarıyor.

"Bu yatağa işersen bir sorunumuz olur," diye mırıldanıyorum ama artık çok geç. Küçük yavru köpek gözleri çoktan kapanmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhett.

Köpek yavrusu yatağıma işemedi.

Bunun yerine, dün gece en az dört kez yüzümde bir dil ve yüksek sesli inlemelerle uyandım.

Eğer o dil ve inilti lanet bir köpeğe değil de bir kadına ait olsaydı, bu güzel zamanların başlangıcı olabilirdi.

Ama Evie'nin lanet olası kanayan kalbi sağ olsun, sabah sekizde ikinci fincan kahvemi içiyordum, beş buçuk civarında uykudan vazgeçmişim. Yavru köpek, ya da ona Jack demeye karar verdim, bir sincabı kovalar gibi dairemin etrafında koşturuyor.

Her ne kadar çok tatlı olsa da, küçük haylaza kaşlarımı çatmış bakıyordum ki kapım çalındı. Daireme pek fazla kişi giremez. Yami ve annemde anahtarlar var, Monty de aynı binada oturduğu için onda da var.

Dün gece Evie'ye bir dizi bina anahtarı verdiğimi hatırlamadığım için uykusuzluğu suçlayacağım, ta ki kapıyı çekip açana ve onun ürkmüş yüzünü görene kadar. Kollarında büyük bir çöp kutusu ve sırtında bir sırt çantası vardı.

"H-hi," diye kekeliyor, gözleri benim dışımda her yere dalıyor. "Bu uygun bir zaman mı? Sekiz dediğimizi biliyorum ama sen gittikten sonra da gelebilirim."

Saçmalamasını durdurmak için bir elimi kaldırıyorum ve kenara çekiliyorum, ancak o zaman hala gömleksiz olduğumu ve pijama pantolonumdan başka bir şey giymediğimi fark ediyorum. Sanırım bu onun garipliğini açıklıyor. Özür dilerdim ama çok yorgunum.

"Sorun yok," diyorum, sesim uykudan dolayı hâlâ pürüzlü. "Bir süredir ayaktayım. Jack uykunun zayıflar için olduğunu düşünüyor."

Evie çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, lanet olası dehşeti seviyor ama bana bakmak için başını kaldırıyor. Bakışları çıplak göğsümde gezinirken yanaklarının pembeleştiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. "Jack?"

Mutfak tezgâhımın üzerindeki taburelerden birine çöküyorum. "Jackass'in kısaltması. İnan bana, birkaç saatte bir uyanan sen olduğunda anlayacaksın."

Yavru köpeğin başına bir öpücük kondururken gülmek için kendini zor tuttuğunu görüyorum. "Üzgünüm, Rhett."

"Sorun değil." Ayağa kalkıyorum, kahvemi bırakıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Evie'nin gözleri bir kez daha önce bana, sonra yavru köpeğe, sonra tekrar yavru köpeğe kayıyor ve bir tenis topu gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Bir parçam onun tepkisinden etkileniyor. Ama bunu hemen bastırıyorum.

Boğazımı temizleyerek yatak odama doğru ilerliyorum. "Giyineyim, sonra da eşyalarının geri kalanını içeri taşıyoruz."

Başını sallıyor ve ayağa kalkmadan önce yavru köpeğe son bir öpücük veriyor. "Tamam, fazla bir şeyim yok."

Birkaç dakika ve garip bir şekilde sessiz bir asansör yolculuğundan sonra, onu binanın önüne kadar takip ediyorum, parlak mavi bir hatchback yükleme alanına park edilmiş durumda. Evie bagajı açtı ve bir çöp kutusuna uzandı.

"Birkaç dakikalığına burada bırakabiliriz ama eşyalarını içeriye koyduktan sonra yeraltına taşıyabilirsin." Arka koltukta duran bavulu ve spor çantasını kaldırmadan önce ona kapalı otoparka girmesi için yedek anahtarlığımı veriyorum.

Evie'ye döndüğümde, kaldırımda bekleyen ilk çöp kutusunun üzerine bir tane daha koyuyor ve bagajı kapatıyor.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum ve Evie omuz silkiyor.

"Evet. Kampüs lojmanlarında yaşıyorsan fazla bir şeye ihtiyacın yok, tamamen mobilyalı."

Evie'nin son eşyalarını da üst kata çıkarıyoruz ve burada bizi coşkuyla karşılayan köpek yavrusu, hediye olarak bir köpek sidiği birikintisi bırakıyor.

"Kahretsin, özür dilerim." Evie hemen harekete geçiyor, tezgahtan kağıt havlu alıp siliyor. Durakladı ve bana baktı. "Çöp kutusu nerede?"

"Lavabonun altında."

Kağıt havluyu atmak için hareket ediyor ve bulmuş olması gereken bir şişe sprey temizleyiciyle geri dönüyor.

Kısa süre sonra dağınıklık ortadan kalkıyor ve Evie yavru köpeğin boynundaki eski tasmaya bir tasma takıyor. "Onu dışarı çıkaracağım, sonra da arabamı çekeceğim."

Ben cevap veremeden gitti ve ancak kapı ikisinin arkasından kapandığında nefes alabiliyorum. Yami etrafta yokken aramızdaki şeylerin bu kadar garip hissettireceğini hiç beklemiyordum.

Ve onun burada yaşadığı, burada duş aldığı, burada yemek yediği, her gece koridorun hemen aşağısında uyuduğu iki ayım daha mı var?

Sikeyim.

Vancouver Tridents'in tesisi muhtemelen şimdiye kadar oynadığım en iyi tesis. Son teknoloji eğitim ve tedavi merkezleri, hayalleri süsleyen bir saha ve işimi kolaylaştıran oyunculardan ve personelden oluşan bir ekip. Tek yapmam gereken sahaya çıkıp biraz top yakalamak, biraz topa vurmak ve biraz da kaleye koşmak.

Soyunma odasında Yami'nin yanındaki banka çöküyorum.

"Hey dostum, Evie eşyalarını senin eve getirdi mi?"

Başımı salladım. "Fazla bir şey getirmedi." Ona doğru bir bakış attım ama şaşırması gibi görünmüyordu.

"Evet, çok fazla eşyası olmasından hoşlanmıyor ve kampüsteki dairesi küçük ve tamamen mobilyalıydı." Sıkıştırma tişörtünü giymeyi bitirdi ve bana döndü. "Seninle olmasına sevindim, kardeşim. Ona göz kulak ol, tamam mı? Ve eğer hastalanırsa, hemen beni ara." Kasketini çıkarıp elinde evirip çevirirken yüz ifadesi değişti. "Muhtemelen bunu bilmiyordun, çünkü tanıştığımızda çok daha iyiydi. Ama çocukken çok kötü astımı vardı."

Alçak bir ısıklık çaldım. "Lanet olsun."

"Evet. Korkunç bir şeydi. Hastanelere girip çıktık, nefes açıcılar ve nebülizerler kullandık. Annem ve babam kız kardeşlerime ve bana her zaman okulda ona göz kulak olmamız gerektiğini söylerdi. İyi olduğundan ve kendini fazla yormadığından emin olmamızı. Ki bu iyiydi, her neyse. Ama b ü y ü d ü ğ ü n d e ,

Evie ona sürekli bebek gibi davrandığımız için biraz sinirlenmeye başladı." Yüzünü buruşturuyor. "Kırılması zor bir alışkanlık. Ona bakmak yani. Okul harcı için yardım almayı kabul etmesi tam bir savaştı; ancak diğer tek seçeneğinin evde ailemizle kalmak olduğunu söylediğimde kabul etti."

Yavaşça nefes veriyorum. Evie'nin çocukken hasta olduğunu bilmiyordum. Ama daha önceki bazı sözleri ve hareketleri şimdi mantıklı geliyor. Umutsuzca iyi olduğunu kanıtlamak isteyen biri. Bakıma ihtiyacı olmadığını.

"O şimdi iyi mi?"

"Evet, hala astımı var ama o kadar kötü değil. Sadece hastalandığında ortaya çıkıyor. Yaz olduğu için pek olası değil biliyorum ama ciddi. Burnunu çekerse beni ara. Kendi başının çaresine bakabilecek yaşta ama bu onun için endişelenmeme engel değil."

Endişesi bana biraz fazla geliyor ama ne bilebilirim ki? Benim kardeşim yok.

O sırada diğer çocuklardan bir grup içeri giriyor ve sohbetimiz sona eriyor. Soyunma odası, biraz dinlendikten sonra bu akşamki maç için geri dönmeye önce hızlı ısınma antrenmanımıza hazırlanmamızın gürültüsü ve kaosuyla hızla doluyor.

Yami ilk yakalayıcımız Monty ile konuşmaya başlıyor ve beni yalnız bırakıyor. Eşyalarımı giymeyi bitirip sahaya çıkıyorum ve antrenör odasındaki ofisine doğru yürürken hamile karnını ovuşturan Monty'nin kız arkadaşı Lark'a başımı sallıyorum.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?" Yanında yürümek için yavaşlayarak soruyorum.

Lark yüzünü buruşturuyor ama bunu gülümsemeye çeviriyor. "Bu bebek şu anda mesanemin üzerinde takla atmayı seçiyor olsa bile iyi."

Yaltaklanıyorum ve kolumu omzuna atıyorum. "Biliyor musun, annem her zaman büyük bir çocuk olacağımı bildiğini söylerdi çünkü karnındayken bile büyük ayaklarım vardı. Bütün gece onu tekmelediğimi hissetmiş. Futbolcu olacağımı düşündüğünü söylerdi. Belki de senin kızın jimnastikte bir geleceği vardır."

Gülüyor, başını sallıyor. "Göreceğiz, sanırım. İyi antrenmanlar, Rhett."

Yollarımız ayrılırken ona el sallıyorum ve sahaya doğru gidiyorum. Monty ve Lark'ı sonunda birlikte görmek güzel. Monty'nin son birkaç yıldır olduğu gibi en iyi kız arkadaşına özlem duyduğunu görmek zorunda kalmamak daha da iyi. Ama bu aynı zamanda takımdaki tüm arkadaşlarımın eşleştiği gerçeğini de ortaya koyuyor. Aşık oluyorlar. Eskiden eğleneliydi, erkeklerle dışarı çıkmak, kızlarla tatlı tatlı konuşmak.

Şimdi kendimi biraz boş hissediyorum. Sanki harika bir şeyi kaçırmışım gibi.

Belki bir gün bir hayat arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirim.

Seveceğim biri, karşılığında beni seven biri.

Bir gün. Bugün değil.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evie

Kapı Rhett'in arkasından kapandığı anda bedenim gevşiyor, omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşıyor ve nabzım normal ritmine dönüyor.

Uzun zamandır içimde barındırdığım sinir bozucu aşkı kontrol altına aldığımı düşünüyordum ki, bana yanıldığımı söylemesi için kapıyı üzerinde tişörtü olmadan ve nefis bir şekilde dağılmış saçlarıyla açması yetti.

"Başım çok büyük belada," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Yavru köpek, Rhett'in onun için koymuş olması gereken şeffaf plastik bir kaptan su içerken yaptığı pisliği bırakıp yanıma geliyor ve ayaklarımdan dibine oturuyor.

Ona gülümsüyorum ve sarkık kulaklarını karıştırmak için eğiliyorum. Tahmin etmem gerekirse, en azından kısmen Danua ama kesinlikle safkan değil. Araya karışmış birkaç şey daha var, bu da ona çok tatlı bir yüz, sarkık kulaklar ve iri bir vücut veriyor. Parçaları birbirine tam olarak uymuyor gibi görünüyor ama yine de uyuyor ve vay canına, bu duyguyla empati kurabiliyorum. Aradaki fark şu ki, onun kendini geliştirmesi için iyi bir şans var. Oysa benim tam olarak büyümem gerekiyor ve hala kendime uygun hissetmiyorum.

Sık sık hastaneye yattığım için çocukken çok fazla okul kaçırdım. Okula yetişmekte zorlandığımdan değil, okul benim için kolaydı. Ama çok fazla evde olmamak arkadaşlık kurmayı zorlaştırıyordu. Yıllar boyunca hiçbir şey söylememek için

Cahil çocuklar astımın bulaşıcı olduğunu düşündükleri için çoğu zaman benden uzak dururlardı.

Ama artık her şey bitti. Okulu bitirdim, elimde yüksek lisans diplomam var. Benimle gerçek dünya arasında hiçbir şey yok.

Ve bu gerçek dünya, şu anki konut ve iş durumumla beni şimdiden yanlara savuruyor. Özel eğitim, nitelikli öğretmenlere ihtiyaç duyulan bir alan olsa da, Kai'nin yakınında, şehre yakın bir yerde kalmamı sağlayacak bir iş bulmak umduğum kadar kolay görünmüyor. Son iki yılda burayı, bir tarafta dağların diğer tarafta okyanusun birleşimini, şehrin canlılığını ve şehir sınırları dışında keşfedilecek daha sakin bölgelere kolay erişimi sevmeye başladım. Kardeşim ve arkadaşlarım da dahil olmak üzere her şey burada. Ve ben buradan ayrılmak istemiyorum.

Yavru köpeği kucağıma alarak, Rhett'in bu sabah taşınmasına yardım ettiği eşyalarımın olduğu yığına doğru ilerliyorum. Dağınıklıktan nefret ederim ve Rhett'in dairesine şöyle bir baktığımda onun da düzenli bir insan olduğunu görüyorum. Bu da tüm bunları gitmeden önce işaret ettiği yatak odasına taşımam gerektiği anlamına geliyor.

Çok fazla eşyam olmamasının bir avantajı olarak uzun sürmüyor ve kıyafetlerimi kaldırdım, okumak istediğim kitapları komodinin üzerine yığdım ve birkaç fotoğrafımı şifonyerin üzerine yerleştirdim. Bir tanesi büyükannem ve benim, bir tanesi tüm ailemin, Kai'nin ilk büyük lig takımına seçildiği yıl kolej beyzbol formasıyla ve bir tanesi de Lina, Carlee ve benim üç yıl önce yirmi birinci yaş günümü kutlamak için beni dışarı sürüklemelerine izin verdiğim zamandan. Fotoğrafa gülümsüyorum, Kanada'da yasal içki içme yaşı on dokuz olduğu için yirmi bir yaşına girmenin önemli olmadığını savunmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Ama bana karşı birlik oldular ve bana güzel bir akşam yemeği ısmarladılar, ardından da bir salsa kulübünde dans ettiler. Harika vakit geçirdik ve mutluluğumuz kulüpteki dans eğitmeninin üçümüzü çektiği fotoğrafta mükemmel bir şekilde yansıtılıyor.

O gece aynı zamanda bekaretimi kaybettiğim geceydi, kulüpte dans ettiğim bir adamla. O kısım pek de harika değildi. İyiydi, sanırım, ama beni tekrar yapmak için çaresiz bırakacak kadar değil. Sonraki birkaç sefer de aynı şekilde cansızdı.

Carlee, sosyal hayatım dışında hayatımdaki her şeyi çözdüğüm konusunda benimle dalga geçmeyi seviyor. Haksız da değil, sadece bu benim için öncelikli değil.

Ve bir iş bulup Rhett'in dairesinden çıkana kadar da olmayacak. Bu kesin.

Artık kutularımdan ve çantalarımın arınmış olan ana yaşam alanına geri dönüyorum ve etrafa bir kez daha bakıyorum.

Rhett'in dairesi tertemizdir. Her şey zevkli ama sade, temiz çizgiler ve seyrek süslemeler. Eksik olan bir şey var, ama odanın içinde yavaşça dolaşırken, fotoğraflarla kaplı şömine rafında duraksarken tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Çoğu annesiyle birlikte çekilmiş ama birkaç tane de Kai ve diğer Tridents oyuncularıyla çekilmiş fotoğrafları var. Bir tanesi, en büyük çerçevede, önde ve ortada, genç Rhett'in babası olduğunu tahmin ettiğim kişiyle çekilmiş çok daha eski bir fotoğrafı. Rhett beyzbol forması giymiş, babası gururla gülümsüyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış yan yana duruyorlar.

Kai daha önce Rhett'in babasının artık etrafta olmadığından bahsetmişti, ancak bir noktada onun hayatında önemli bir kişi olduğu açık. Onun kaybı için kalbim acıyor. Bir ebeveyni bu kadar genç yaşta kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

Fotoğraflardan uzaklaşıyorum, bakışlarım yan masadaki bir çift kulaklığa takılıyor. Sonra aklıma geldi. Eksik olan şey kitaplar.

Dairede tek bir kitap bile yok. Yarısi biblolarla yarısi kitaplarla dolu bir kitaplık yok, sehpa kitapları yok, hiçbir şey yok. Tuhaf, çünkü yemin ederim Kai'nin, ailemiz en son ziyarete gittiğinde babama Rhett'in tavsiye ettiği bir kitap hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Aklımda kaldı çünkü tarihi bir bilim kurgu olan kitap kulağa büyüleyici geliyordu ve bir kopyası için üniversite kütüphanesini kontrol etmek istedim.

Ama Rhett bir okuyucuysa, o zaman kitaplar nerede? Ya da bir e-okuyucu veya tablet? Herhangi bir şey?

Cevap vermem gereken bir soru değil ama merakım beni ele geçiriyor ve ne olduğunu anlamadan kendimi onun yatak odasının önünde, elim kapı kolunda buluyorum.

Yatak odasına burnumu sokmam kabalık olur. Bunu biliyorum. Yine de... Elim topuzu çeviriyor ve kapıyı biraz iterek açıyorum. Etrafıma bakmaya yetecek kadar, koyu orman yeşili bir battaniyeyle örtülü geniş yatağa bakıyorum. Duvarlar koyu gri, o kadar koyu ki neredeyse siyah görünüyorlar. Yersiz görünen tek şey, yatağın ucuna bırakılmış bir çift pijama pantolonu - daha önce kapıyı açtığı pantolonun aynısı -.

Ve görünürde bir kitap yok.

Kapıyı sessizce kapatıyorum, ki bu aptalca, çünkü burada ben ve köpek yavrusu dışında kimse yok.

Kahretsin, köpek yavrusu. Aceleyle oturma odasına döndüğümde, onu yere yayılmış, gözleri kapalı, küçük karnı yavaşça yukarı ve aşağı kalkarken buldum.

Etrafıma bakıyorum ama temizlemem gereken bir pislik görmüyorum. Güzel. Uyanır uyanmaz tuvalet molası için dışarı çıkacağız, sonra da evcil hayvan dükkanına gidip birkaç malzeme alsam iyi olacak.

Bu da bir isme ihtiyacı olacağı anlamına geliyor sanırım. Rahat görünümlü bir sandalyeye yanlamasına oturuyorum, bacaklarımı kolun üzerinden sarkıtıyorum, böylece onu uyurken izleyebiliyorum.

"Sana nasıl hitap etmeliyim? Sanırım zarif bir şey. Klas, hanımefendi gibi," diye mırıldanıyorum yavru köpek horlamalarının hafif sesleri arasında. "Hmm, Maeve'e ne dersin? Hayır, bu çok telaşlı olur. Jasmine? Hayır, kesinlikle doğru değil." Aklıma gelmeden önce onu birkaç saniye daha inceliyorum. "Ruth. Senin adın Ruth. Ya da belki Ruthie."

Sanki beni duymuş gibi esniyor, geriniyor ve küçük gözlerini yavaşça kırıştıtarak açıyor. Sandalyeden kalkıyorum ve mutfak tezgahından tasmayı alıyorum. "Hadi, Ruthie kızım. Alışverişe gidelim."

Ben yerdeyim, Ruth önümde, bazı itaat komutları üzerinde çalışırken ön kapı açıldı. Sonunda onu soktuğum oturuş pozisyonunu anında bozan Ruth, Rhett'in yanına atlıyor.

Yakışıklı bir beyzbol oyuncusunun çömelip yavru bir köpeğin başının üstünü öpmesini izlemenin ne kadar çekici olduğunu inkar etmek mümkün değil. Ve onu kucağına alıp doğrulduğunda, onun heyecanlı kıpırdanışlarına gülümsediğinde, göğsümde bir şeyler ters dönüyor.

Ondan etkilenmediğimi ne kadar iddia etmek istesem de, odak noktamın erkekler değil gelecekteki kariyerim olduğunda ne kadar ısrar etsem de, kardeşimin ya da ailemin tamponu olmadan Rhett'e bu kadar yakın olmak özdenetimimi zorluyor.

Ama kırılmayacağım. Günaha girmeyeceğim ve kendimi tekrar ortaya koymayacağım. Rhett Darlington'ın ellerinde bir tur rezil olmak yeter, çok teşekkür ederim.

"Hadi ama küçük hanım, bunu yapmak zorunda mıydın?" Rhett homurdanıyor, kaşlarını çatarak Ruth'u göğsünden uzak tutuyor. Gömleğinin üzerinde ıslak bir leke belirgindir,

Ayağa fırladım ve onu ondan almaya gittim.

"Üzgünüm, yemin ederim kısa bir süre önce onu tuvalet molası için dışarı çıkarmıştım." Onu tekrar dışarı çıkarmak için tasmaını takıyordum ki Rhett elini uzatıp Ruth'un kulaklarını karıştırdı.

"Sorun değil, Evangeline. O bir köpek yavrusu, heyecanlandıklarında genellikle kontrollerini kaybederler. Zarar yok, faul yok."

Beyzbol şapkasını ve ardından tişörtünü çıkarmadan önce bize hızlıca sırtıyor. Altın sarısı, bronz tenle kaplı tüm o kaslar bana rahat edebileceğimden çok daha yakın bir şekilde görüldüğünde ağzım kuruyor. Böyle görünmesi ve tam adımı söylediğinde beni ürpertmesi hiç adil değil.

"Evet. Evet. Zaten yatmadan önce onu tekrar dışarı çıkaracağım. Gece için de çiş pedi aldım, sorun olmaz." Dönüp ayaklarımı ön kapıda bıraktığım sandaletlere sokuyorum ve salyalarım akmak gibi aptalca bir şey yapmadan çıkıyorum.

Ruth heyecanla kollarıma atılıyor ve asansörü beklerken kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Gerçekten mi, Ruthie? Önümüzdeki birkaç ay boyunca bize kalacak bir yer verecek kadar nazik bir adamın üzerine işlemek mi? Hiç hoş değil. Hem de hiç. Şu anda senin sevimli olduğunu düşünüyor ama üzerine işersen, ayakkabılarını yersen ya da yavru köpeklerin yapmaması gereken başka şeyler yaparsan, kığımızın üstüne otururuz."

Nasihatim bana sadece bir yip daha kazandırıyor ve iç çekiyorum. Asansöre adım atıp kapılar kapandığında onu yavaşça yere indiriyorum. Mızızlanmayıp sevimli poposunu yere bıraktığında onu övüyorum ve gülümseyerek ceplerimde sakladığım küçük ödüllere birini çıkarıyorum.

Asansör korkusunu yenme konusunda ilerleme kaydediyoruz. Şimdi Rhett'in bir şekilde aşkımın hayatta ve iyi olduğunu keşfetme korkumu yenmek için.

Ruthie ve ben hızlı bir yürüyüşten sonra yukarı çıktığımızda, Rhett siyah bir gömlek ve pijama pantolonunu giymişti. Mutfakta bir bardak su dolduruyordu.

"Görüyorum ki yavru için alışverişe çıkmışsın. Bir adı var mı?" diye soruyor, sesi tamamen dostane ve daha fazlası değil.

Başımı sallayıp mutfak taburelerinden birine doğru ilerliyorum. "Ruth. Ya da Ruthie. Hangisini daha çok sevdiğime karar veremedim."

Bana onaylayan bir gülümsemeyle bakıyor. "Güzel isim. Ona yakışıyor."

"Teşekkürler."

Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor ve Ruthie bile bir kez olsun sessiz kalıyor. "Ben -"

"İstedim -"

Yanaklarım kızardı. "Kusura bakma. Önce sen git."

"Önce bayanlar." Rhett başını eğip suyundan bir yudum alır.

Yutkunurken boğazını izlerken dudaklarımı yalamamaya çalışıyorum. Seksi olmamalı ama onda öyle. Ve başım çok büyük belada.

"Tek söylemek istediğim kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür etmekte. Ve Ruthie'ye. Bir işim bile yokken bir köpek almanın çılgınca görünebileceğini biliyorum ama onu barınakta bırakamazdım. Kai'nin binasının ona izin vermeyeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım kalmamıza izin vermek zorunda kalarak sizi bu duruma soktuğum için de özür dilemek istiyorum. Siz seyahatleyken ya da her neyse, elimden geldiğince yardım etmek isterim." Az önce gereğinden fazla konuştuğumun farkına vararak sözümü yarım yamalak bitirdim. Daha bir hafta önce yüksek lisans tezini özgüvenle savunan güçlü, akıllı, bağımsız versiyonum nerede?

Burada değil, orası kesin.

"Evie, her şey yolunda. Köpekleri severim, bu yüzden Bayan Ruthie'ye sahip olmak hiç sorun değil. Ve Yami'ye yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım. Sana da. Buradayken rahatına bak. Seyahatten bahsetmişken, biliyorsun yarın birkaç günlüğüne gidiyoruz. Ben ve Yami yokken ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmak istedim."

Çabucak başımı salladım. "İyi olacağım, teşekkür ederim. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bekle, bu kulağa kaba geldi. "Ve tabii ki daireye de. Sen yokken," diye eklemek için acele ediyorum.

Tekrar başını sallıyor ve başım aşağı yukarı sallanıyor.

"Pekala o zaman, sanırım yatmaya gideceğim. Yarın erken başlarım. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Ruthie'yi tekrar sevmek için çömelmesini izliyorum, *şanslı köpek*, sonra doğruldu ve koridordan yatak odasına doğru yürüdü.

Ruth'u kucağıma alıp kendi odama gitmeden önce, kapısının kapandığını duyduktan sonra bile birkaç dakika bekledim. Onu içeriye koyduktan sonra koridorun karşısındaki banyoya geçip gece rutinimi hızlıca yerine getiriyorum.

Odama döndüğümde, Ruthie onun için aldığı köpek yatağını kokluyordu. Onu yatağa kaldırıyorum ve bir yığın haline gelmeden önce birkaç kez dönüyor. Rhett'in onunla geçirdiği gece hakkında söylediklerine dayanarak, bu gece ne kadar uyuyabileceğim konusunda çok düşük beklentilerim var.

Ama o sakinken ben de dinlenmeye çalışabilirim. Güzel gri ve beyaz çiçekli bir yorganla kaplı yumuşak, lüks yatağa tırmanıp uzandım

ve yavaş bir nefes verdi.

Bir gün geride kaldı, altmış kadar gün daha var.

BÖLÜM F cEI

Rhett.

Asansörümün duvarına yaslanırken gözlerim kapanıyor. Saat neredeyse gece yarısı ve ben yorgunum. Kasırğa sonrası sallanan bir verandadan daha yorgunum. Altı gün, iki şehir, sekiz maç. O çift maçlar çok şükür erkendi ama vücudum hâlâ ağrıyor. Yarın antrenörleri görmek için stadyuma gittiğimde bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum ama şu anda tek istediğim sıcak bir duş ve yatağım.

Asansörden inip koridordan daireme doğru sendeleyerek ilerliyorum, kapıyı açarken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum. Ruthie'nin ilk birkaç geceye göre daha iyi uyuyup uyumadığını kim bilebilir ama her halükarda köpeği ya da Evie'yi uyandırmak istemiyorum.

Onu görmeyi düşünmek bile omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını eritiyor, sonra vicdanım kendi kışımı tekmelerken tekrar geriliyor.

Kapıyı itip açtım ve durdum. Mutfakta benim için bir ışık bırakmış. Kısık ama sıcak ışıltısı yıllardır beni evde karşılamayan bir şey. Loş ışıktaki, yavru köpek kargaşasının izlerini görmeyi bekleyerek etrafa bakıyorum ama daire temiz. Kapıda duran çok daha küçük ayakkabıları, vestiyerin kulpundan sarkan köpek tasma ve kahve makinesinin yanında bir yerine iki kupa olması gibi birkaç ince işaret olmasaydı, burada geçici bir ev arkadaşım ya da köpeğim olduğunu bilemezdim. Bu sonuncusu

bir gülümsemeye neden oluyor. Düşünceli biri. Işık, kupa, bunlar daha önce kimsenin benim için yapmadığı şeyler.

Annem benim için hiç kupa hazırlamamıştı, ancak geç kaldığımda birden fazla kez beni beklemişti.

Çantamı yere bırakıp dairenin içine doğru ilerliyorum ve bakışlarım mutfak tezgahının üzerindeki bir kağıt parçasına takılıyor. Elime aldım ve küfrettim.

Akıcı el yazısı Evie'nin olmalı.

Ancak gözlerim yolculuktan dolayı kuru ve sapsarı ve beynim bu kadar yorgun olmasaydım çalışabileceği kadar iyi çalışmıyor.

Evet. Harfler sayfada dans ettiğinde, çizgiler ve döngüler bana anlamsız geldiğinde kendime bunu söylemeye çalışıyorum. Bunun beynimdeki kabloların yanlış yöne gitmesiyle hiçbir ilgisi yok, her şey yorgun olmamla ilgili.

Bu cümleyi daha önce de kullanmıştım.

Elimde hala o lanet not, çantamı tekrar elime alıyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. İçeride, not da dahil olmak üzere her şeyi yere bırakıyorum. Sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum, bu kez arkamda dağınık bir iz bıraktığımı umursamıyorum ve banyoya gidiyorum. Lanet bir duşa ve sekiz saatlik sağlam bir uykuya ihtiyacım var.

Hızlıca duş alıyorum, ardından temiz çarşafLARımın altına girmeden önce bir çift boxer giyiyorum. Evet, bir dizi deplasman maçından sonra kendi yatağınızda geçirdiğiniz ilk geceden daha güzel bir şey yok. Oteller benim iplik sayımla boy ölçüşemez.

Ama umutsuzca ihtiyacım olan uyku bir türlü gelmiyor. Bunun yerine kendimi dönüp dururken buluyorum, kulaklarım apartmandan gelecek herhangi bir sese ayarlı.

Bu çok saçma.

Evie'yle daha önce de aynı evde yattım, hatta birçok kez. Yami ve ben, Buffalo'da aynı takıma ilk imza attığımızda hemen arkadaş olmuştuk. Ve ailesi Toronto bölgesinde sınırın hemen ötesinde, nispeten yakın bir yerde yaşadığı için, fırsat buldukça ziyarete giderdik. Evie'nin benimle aynı binada olduğunu bildiğim için bir kez bile uykuya dalmakta zorlanmadım.

Yine de birkaç yıldır onunla aynı evde kalmadım. Tam olarak dört yıl. Onunla birlikte Yami'nin ailesinin evine gittiğim ve onun beni öpmeye çalıştığı zamandan beri.

Kahretsin, o öpücüğü istiyordum. O zamanlar bile, ergenlikten yeni çıkmış olmasına rağmen, büyüleyici bir genç kadındı. Ve onda beni kendine çeken bir şey vardı. Ama vicdanım buna izin vermedi. O hala üniversitedeydi, hala evde yaşıyordu ve ben kariyerimin ilk yıllarında, yeni

Tridents, ülke çapında bir takım. En iyi arkadaşımın kız kardeşi olması da cabası.

O zaman onu uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Şimdi de aynısını yapar mıyım? Yapmalıyım. Yami'nin hatırı için, yapmalıyım.

Hayal kırıklığıyla inleyerek yataktan kalkıp yere uzanıyorum ve vücuduma ne kadar yorgun olduğumuzu hatırlatmak için bir dizi şnav ve mekik çekiyorum.

Bir kapının açıldığını ve ardından yumuşak ayak sesleri duyduğumda donup kalıyorum. Sanırım uyumakta zorlanan bir tek ben değilim.

Döndüklerini duyana kadar birkaç dakika geçiyor. Onların dışarıda olduğunu bilerek uykuya dalma şansım yok, bu yüzden denemiyorum bile. Ama sonunda misafir odasının kapısının sessiz tıkırtısı kulağıma ulaştığında, kendimi yastığıma bırakıyorum, gözlerim sonunda kapanıyor.

Dün yaptığımız gibi seyahatten sonra bir dinlenme günü geçiriyoruz, bu yüzden her zamanki erken alarmım kapalı. Gerçi buna ihtiyacım da yoktu, zira heyecanlı köpek havlamaları beni uykumdan uyandırdığında saatim sabah 8'i bile göstermiyordu.

Ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Sanırım kendim de kalkabilirim. Yorganı üzerimden atıp bir şort alıyorum ve dün gece hiçbir şey yapamayacak kadar yorgunken bıraktığım kıyafetlerimin ve seyahat çantamın dağınıklığını toparlıyorum.

Dün gece giydiğim eşofmanın altından bir kağıt parçası fırlıyor.

Lanet olsun. Not.

Elime alıp yatağımın üzerine koyuyorum ve okuyup okuyamayacağımı görmek için gözlerimi kısıyorum. Ama disleksi birkaç saatlik uykuyla sihirli bir şekilde düzelmiyor.

Lanet okuyarak telefonumu elime alıyorum ve Evie'nin el yazısını konuşmaya dönüştürebileceğini umduğum uygulamayı açıyorum. Baskıda daha iyi çalışıyor ama tek şansım bu. Beynimin el yazısını anlamasını asla sağlayamadım.

Şükürler olsun, uygulama çalışıyor ve notu görebiliyorum.

Evine hoş geldin, Rhett.

Markete gittim ve birkaç şey aldım, bu gece aç gelerseniz lütfen kendinize yardım edin. Eğer doğru hatırlıyorsam, yarın

Sabah serbest. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür olarak size kahvaltı hazırlamak istiyorum.

*Oh, ve Ruthie'nin sana göstereceği bir
numara var. İyi uykular,
Evie*

Lanet olsun. Neden bu kadar tatlı, bu kadar düşünceli, bu kadar... sınır dışı olmak zorunda. Telefonumun elektronik sesi Evie'nin notunu okumayı bitirdiği anda, gelen bir mesajın zil sesi duyuldu.

Mesajlarımı yüksek sesle okuması için programladığım farklı bir ses otomatik olarak konuşmaya başlıyor ve Yami'nin mesajını okuyor. Sanki az önce kız kardeşini düşündüğümü bir şekilde hissedebiliyormuş gibi suçluluk duygusu kaplıyor içimi.

Hey kardeşim, uyanık olsan iyi olur. Ben de geliyorum. Evie, büyükannemizin tamagoyaki tarifini yapacağını ve sen kalkmazsan hepsini yiyeceğimi söyledi.

Gömleğimi giyiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve kafama Tridents şapkamı geçirip oturma odasına gidiyorum ki ön kapı açılıyor ve Ruthie koşarak yere geliyor. Patileri çekiş gücünü kaybediyor ve bacaklarıma doğru kayıyor, kendi üzerine yuvarlanıyor ve hem Evie'yi hem de beni gülmekten kırıp geçiriyor.

"Evet, küçük hanım, görüyorum ki biraz koordinasyon üzerinde çalışmamız gerekecek," diyorum, çirkin afacanı okşamak için uzanarak. "Bu bacaklar senin için çok büyük, değil mi?"

"Onlara alışacaktır. Bence içinde bir sürü Danua var," diyor Evie, hâlâ kapının yanında durarak.

Ona gülümsüyorum. "Sanırım haklısın. Annemin buradaki Bayan Ruthie'ye benzeyen bir köpeği vardı ve yarı Danua, yarı av köpeğiydi. O büyük kulaklar ve uzun bacaklar onu ele veriyor."

Evie içeri girip mutfığa gidiyor, kahve makinesini çalıştırıyor ve bir şeylerle meşgul oluyor. "Kahve birazdan hazır olur ve umarım Kai'yi kahvaltıya davet etmemde bir sakınca yoktur. Aslında o kendini davet etti sayılır. Tamagoyaki yaptığımı duyar duymaz."

Mutfak tezgahına doğru ilerliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona yaslanıyorum. "Evie, sorun yok. Burası şimdilik senin evin. Tabii ki insanları davet edebilirsin. Ayrıca, takıntılı olduğu o küçük rulo omletleri yapmıyor olsan bile, Yami ne olursa olsun çoğu izin gününde buraya geliyor. Benim saunamın stadyumdakinden daha iyi olduğunu söylüyor."

"Saunanız mı var?" Dönüyor, gözleri kocaman. "Bekle. Havuz var mı?"

Onun heyecanı karşısında sırtışımlı bastırarak başımı sallıyorum. Kahretsin, çok tatlı. "Ön kapıyı açan anahtarlığın aynısı fitness tesislerinin kapısını da açacak. İstedğin zaman kullanabilirsin."

İşiliyor ve sanki güneşe bakıyor gibi. Hepsi bir havuzun üzerinde.

"Teşekkür ederim, kesinlikle yapacağım." Sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara bakarken mutluluğunun bir kısmı kayboluyor. "Bunu iş aramaya biraz zaman ayırdığım için ödül olarak kullanacağım."

Kahve makinesi hazır olduğuna dair bip sesi çıkarıyor, ben de yanına gidip doldurmaya başlıyorum. Yanımda, birbirimize degecek kadar değil ama yeterince yakınız.

Benimkine eklediğim bir kaşık şekeri d ö k m e d e n önce bir bardağı ona doğru kaydırıyorum, sonra mutfaktan çıkıp daha güvenli bir mesafeye gidiyorum.

"Ne tür bir iş arıyorsun?"

Kendi kahvesini hazırladıktan sonra karşımdaki tezgâha yaslanırken gülümsemesinin bir kısmı geri geliyor.

"Diplomam erken okuryazarlık odaklı özel eğitim üzerine. Çocukken hastanelerde çok zaman geçirdim." Bana bakıyor, ne kadarını söyleyeceği konusunda kararsızlığı yüzünden okunuyor, ben de bildiklerimi anlatmaya karar veriyorum.

"Kardeşin astımın olduğundan bahsetti." Kahvemden bir yudum alıyorum ve o devam ediyor.

"Evet. Şu anda iyiyim sayılır ama küçükken çok kötüydü. Okula gidemediğim zamanlarda okumak için bolca vaktim olurdu. Bu benim için bir kaçıştı. Tüm tedavileri ve testleri unutmanın bir yoluydu. Ayrıca, küçük çocuklarla çalışmaktan gerçekten hoşlanıyorum ve birkaç yılını yerel kütüphanemde gönüllü olarak geçirdikten sonra, bu iki şeyi birleştirmek istediğimi biliyordum. Bugün bile birçok okulun farklı öğrenme stillerini ve yeteneklerini dikkate almayan modası geçmiş bir okuma yazma programı kullandığını biliyor muydunuz? Öğretmenlerin öğretme şeklinin onların ihtiyaçlarını karşılamaması dışında hiçbir sebep olmaksızın okulda mücadele eden çok sayıda çocuk var."

Ah, lanet olsun.

Evie'nin tutkusu, hedefleri ve *benim* gibi mücadele eden çocuklar için ne yapmak istediği hakkında konuşmasını duymak?

Bu onu eskisinden daha çekici yapmazsa ne olayım.

Ben büyürken Tennessee'de Evangeline Yamaki gibi biri olsaydı, belki de diplomamı alabilmek için ne gerekiyorsa yapmak zorunda kalmazdım. Belki de hala zar zor okuyabilen yirmi sekiz yaşında bir adam olmazdım. Belki de Yami, Koç'un strateji oturumlarında beyaz tahtaya karaladığı her şeyi eğilip fısıldamak zorunda kaldığında kendimi aptal gibi hissetmezdim.

Belki de Evie gibi bir kadına sunmayı umabileceğim tek şeyin büyüleyici bir gülümseme ve iyi vakit geçirmek olduğunu düşünmezdim.
Çok daha fazlasını hak ederken.

BÖLÜM S İİ

Evie

"Ne yaptın sen?" Rhett'in dairesinin kapısını arkamdan kapatırken haykırıyorum. Ruthie kanepedeki minderin üzerinde sızıp kaldığı yerden kıpırdamıyor bile. Belli ki dün ona aldığım iki sevimli oyuncacı ve Rhett'in çoraplarından birini parçalayarak kendini epeyce yormuş. Yastık ve battaniyelerden hiç bahsetmiyorum bile, her yeri çekiştirmiş olmalı.

"Nasıl dışarı çıktın ki?" Dağınıklığa bakarak dehşetle mırıldanıyorum. Aikido dersine gitmeden önce banyonun kapısının kapalı olduğuna yemin edebilirdim ama o kapı şimdi ardına kadar açık.

Hem uykusuzluktan hem de antrenmanlara odaklandığımız yorucu bir dersten dolayı yorgunum ama ortalığı toparlamak için işe koyuluyorum. Rhett'in ne zaman eve döneceğini kim bilebilir, ama eminim ki bu berbat durumumdan hiç memnun kalmayacaktır.

En azından bozulan her şeyi çöpe, battaniyeleri de çamaşırhaneye atabilirsem, belki o zaman çok üzülmez.

Tabii ki, her şeyin temizlenmiş olması umudu pencereden dışarı çıktı - Daha doğrusu kapıyı - tam ben eğilmiş, kığım havada, Ruthie'nin bir şekilde kanepenin altına sokmayı başardığı bir kumaş parçasını çıkarmaya çalışırken içeri girdiğinde.

"Ah-ha!" diyorum kumaşı muzaffer bir edayla sallayarak.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Rhett'in eğlenen sesi beni döndürüyor ve elim yanıma düşüyor. Bana sırtıyor ve kaşlarını kaldırarak elime bakıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, nadiren olur ama bu sefer haklı çıktım çünkü bir saniye önce salladığım kumaşın bir çift kırmızı dantel külot olduğunu fark ettim. Onları cebime tikiştirip ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ve dizimi masanın köşesine çarpıyorum. "Ah." Yüzümü buruşturuyorum ve Rhett hızla yanıma geliyor.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve uzaklaştım. "Evet, tamamen iyiyim," diyorum, muhtemelen sesim çok neşeli çıkıyor ama utanıyorum. "Dağınıklık için üzgünüm. Her şeyi çok hızlı bir şekilde temizleyeceğim, söz veriyorum. Ve kırıp döktüğü her şeyin yerine yenisini koyacağım. Sanırım bir yastık ve birkaç çorap kurban gitmiş olabilir ama onun dışında sadece oyuncakları ve onun için banyoya koyduğum birkaç havluydu. Sanırım kapıyı kapatmamışım ve...evet. Özür dilerim."

"Evie, sorun yok."

O nefis ses tonu kelimeleri uzatıyor, ses beni rahatlatan, sıcak bir dalga gibi kaplıyor. Ama bir adım daha geri çekilip kanepede horlamaya devam eden masum görümlü köpek yavrusuna bakıyorum.

"Öyle değil. Bana karşı çok nazik davranıyorsun ama ben banyonun kapısını düzgün kapatmamak gibi aptalca bir şey yapıyorum ve şimdi senin eşyaların mahvoluyor."

Rhett birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bir eliyle çenemi tutarak yere baktığım yerden kaldırıyor.

Dokunuşu karşısında nefesim kesildi. Bana hiç böyle dokunmuş muydu?

"Bu bir yastık ve birkaç çorap Evangeline, değerli bir eşya değil. Ve o sadece küçük bir kız. Ortalığı dağıtacak."

Biraz daha itiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama beni sessiz kalmamı sağlayan bir bakışla sabitliyor.

"Ama ona birkaç şey ayarlayabiliriz, böylece onu terk etmek yastıklarına karşı savaşmasına neden olmaz." Elini bırakıyor ve gülümsüyor. "Daha önce hiç evcil hayvanınız olmadığını söylediniz, bu yüzden genç bir yavrunun ihtiyacı olan her şeyi bilmediğinizi tahmin ediyorum. İstersen bir liste yapmana yardım edebilirim. Annem veteriner asistanıydı, bu yüzden etrafımda her türlü hayvanla büyüdüm."

Minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. "Lütfen, bu harika olur."

Sonra bir şeyler saymaya başlıyor ve her maddede gözlerim daha da büyüyor.

"Güvenli bir yere gidebilmesi için en önemli şey bir kafes. Ayrılmak zorunda kaldığımızda onu orada tutacağız. Sandığı sevmesi için bir sürü oyuncağa ve ödül mamasına ihtiyacımız olacak. Alana sığın yumuşak bir yatak ve onu örtmek ve karanlık bir yer oluşturmak için çarşaflarımdan birini veya bir havluyu kullanabiliriz. Kaza yaptığı zamanlar için birkaç çiş pedi. Kazalardan bahsetmişken, toksik olmayan bazı uygun temizlik malzemelerimiz olduğundan emin olsak iyi olur. İyi bir leke çıkarıcı da. Eğitim yöntemleri hakkında düşündünüz mü? Onu bir yavru köpek sınıfına sokmak sosyalleşmesi ve iyi bir kız olarak kalması için iyi olacaktır." Yavru köpeğe bakmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor, belli ki ne kadar derinliksiz hissettiğimin farkında değil.

"Doğru ya. Evet, bunların hepsi mantıklı," demeyi başardım, her ne kadar başım dönüyor olsa da, sadece almayı planlamadığım köpek yavrusu için ihtiyacım olduğunu bilmediğim tüm şeylerle değil, aynı zamanda tüm bunların ne kadara mal olacağı ile de.

"Ve tabii ki onu şehre kaydettirmemiz gerekecek. Ruhsat falan almamız gerekecek." Rhett onun yumuşak burnunu okşadıktan sonra bana baktı, yüzünde şaşırtıcı derecede utangaç bir ifade vardı. "Kusura bakma hayatım. Sürekli *biz* diyorum, sanki Bayan Ruthie üzerinde bir hakkım varmış gibi. Sanırım yine etrafta bir köpek olduğu için kendimi kaptırdım."

Yavaşça nefes alıyorum, gerginliğimin ve endişemin bir kısmı beni terk ediyor. Söylediği her kelimedede ciddi olduğunu söyleyebilirim.

"Tamam. Peki, teşekkür ederim. Listeyi bana hemen mesaj atabilir misin? Böylece mağazaya gittiğimde yanımda olur?"

Yüzünden bir şey geçiyor. Panik mi? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Ama Rhett neredeyse tökezleyerek uzaklaşır. "Hayır, gerek yok. Ben de seninle geleceğim."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana kısa bir süre bakıyor, kaşları neredeyse çatık bir şekilde birbirine yaklaşmış. Bir şeylerin hâlâ yolunda gitmediği açık. "Sorun değil, Evie. Ruthie'yi de yanımıza alırız ve birlikte gideriz. Böylece soruların olursa sana yardımcı olabilirim."

Bir an ona baktım ama bana bakmıyordu. Ne dediğim ya da ne oldu da böyle tepki verdiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Yardım etmek için benimle dükkâna gelmeyi teklif etse de hareketlerinde bir sertlik, daha önce olmayan gergin bir enerji var.

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum usulca, tasmayı almak için hareket ediyorum. Ruthie'nin tasmaına takıyorum ve sonunda uykusundan uyanıyor. Rhett'le aramızda hâlâ uğuldayan gerilime rağmen onun küçük esnemesi beni gülümsetiyor. Ama ne zaman

ona bakınca kaşlarının gevşediğini ve dudaklarının hafifçe yukarı kalktığını görüyorum.

Köpek sevgisinin gücü sanırım. Yüzüne yeniden bir gülümseme getirebilmeyi dilesem bile. Ya da en azından omuzlarındaki gerginliğin sebebi olmamayı.

Evcil hayvan dükkanına giderken yol sessizdi. İki insan arasında öyle. Ruthie heyecanlı havlamalardan daha düşük mızmızlanmalara kadar sürekli bir ses akışı sürdürüyor. Onu ayaklarımın dibinde tutmaya çalışıyorum ama tırmanmaya devam ediyor, sonunda pes edip onu kucağıma alıyorum.

Rhett bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle şapkasını çevirerek arkaya bakıyor. "Görünüşe göre arka koltukta güvende olabilmesi için bir de emniyet kemeri ihtiyacımız var."

Başının üstünü öpüyorum ve karşılığında bir yalama alıyorum. "Bütün zaman boyunca sızlanırdı."

"Aniden durmak zorunda kalırsam ön cama uçmasındansa mızmızlanması daha iyidir."

Bu boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. "İyi bir noktaya değindin," demeyi başarıyorum.

Rhett'in nefes verişini duyuyorum, bakışlarım şimdi biraz daha sıkı tuttuğum kürk demetinde.

"Özür dilerim Evie, seni böyle korkutmak istememiştim."

"Sorun değil, haklısın. Her konuda. Bir hayvana bakma konusunda benden çok daha fazla şey biliyorsun. Sadece ona bir şey olması fikrinden nefret ediyorum."

Boştaki elini uzatıp başının üstünü okşamadan önce bana hızlıca bir göz atıyor. Kucağımda dinlenirken eli tehlikeli bir şekilde göğsüme yaklaşıyor.

"Sevilmeyi hak ettiğini biliyorsun. Evcil hayvan sahibi olmakla ilgili en önemli şey bu. Gerisini ilerledikçe anlayabilirsin."

Evcil hayvan dükkanına vardığımızda bu tatlı ifadeye cevap olarak bir şey söylemek zorunda kalmaktan kurtuldum.

Dün bana yardım eden tezgâhtar beni ve Ruthie'yi tanıyor ve kocaman bir gülümsemeyle yanımıza geliyor, yanımızda kimin olduğunu anlayınca da yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Yine mi," diye kekeliyor, bakışları ben ve Rhett arasında gidip geliyor, belli ki neden burada birlikte olduğumuzu anlamaya çalışıyor.

Ama Rhett'in yıldızlardan etkilendiği belli olan tezgâhtardan rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor ve ona geniş, çekici bir gülümseme veriyor. "Merhaba. Umarım

"Arkadaşıma ve bana bu küçük hanım için birkaç şey bulmamızda yardım et."

Ruthie'ye eliyle işaret ederek kızaran kıza göz kırpıyor. Bir hayvan dükkânı tezgâhtarını kıskanmamalıyım. Gerçekten, kıskanmamalıyım. Ama o gülümsemenin, o göz kırpmanın bana döndüğünü hiç görmedim. Ve bir parçam bunu gerçekten istiyor.

"Elbette, neye ihtiyacınız varsa. Burada, mağazamızda olmanız çok güzel. Erkek arkadaşına söylediğimde çıldıracak. Büyük bir taraftar. Takımın. Ve tabii ki senin de. Aman Tanrım."

Etkileşimi merakla izliyorum. Kai'nin hayranları tarafından yaltaklandığını daha önce de görmüştüm ama o benim kardeşim, bu yüzden gözlerimi devirip yoluma devam etmek daha kolay. Ayrıca, onun ukala havası bazen kusma isteği uyandırıyor.

Ama Rhett. Neden takımdaki güneyli büyücü olarak bilindiğini anlamak kolay. Arkadaş canlısı, kibar ve evet - umutsuzca çekici.

"Pekala, eğer ihtiyacımız olan her şeyi bulmamıza yardım edersen, belki senin adamı arayıp bir merhaba diyebiliriz." Bir göz kırpma, bir gülümseme daha ve kız, bir erkek arkadaşı olmasına rağmen, neredeyse eriyip yere düşüyor.

"Ohmygosh, bu çok harika olurdu! Neye ihtiyacınız var?"

Rhett listeyi sıralıyor ve bu kadar kolay hatırladığına göre, neden önerdiğim gibi bana mesaj atmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim için çok fazla olabilir ama onun gibi hayvanları tanıyan biri için çok basit olurdu.

İkisinin peşine takılmadan önce bunu çok fazla düşünecek zamanım olmadı, tezgâhtar şimdi Rhett'le birlikte bir şeyler eklerken bir arabayı itiyor - listede olduğunu hatırladığımdan çok daha fazlası, ama ne bilebilirim ki.

Bir koridorda küçük bir çocuk ve annesiyle karşılaştığımızda çocuğun yüzü aydınlanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Rhett'e değil, Ruthie'ye. Annesinin kolunu çekiştirmeye başlıyor ve ben de onun çömelip ellerini hareket ettirerek işaret dilinde harfler ve kelimeler oluşturmasını izliyorum. Heyecanını belli eden sesler çıkartıyor ve ben de onun seviyesine iniyorum. Ellerim bildiğim ilkel işaret dilini kullanamayacak kadar dolu ama dudak okuyabilir diye konuşmamı net tutmaya çalışıyorum.

"Köpeğe merhaba demek ister misin?" Yüzümü çocuğa doğru çeviriyorum ama gözlerim annesine kayıyor.

Annem gülümsüyor ve hemen çocuğa işaret ediyor, aynı anda bana da, "Teşekkür ederim, çok nazıksınız. Köpekleri çok seviyor ama şu anda bir tane alamayız. Buraya balık bakmaya geldik ama o bu konuda pek heyecanlı değil."

Küçük çocuk bir ses daha çıkarıp elini uzatınca kıkırdıyorum. Ruthie'nin tasmağını ayağımanın altına sıkıştırıyorum, üzerine atlayamayacağı kadar güvenli ama ellerimi serbest bırakarak "Adı Ruth" diye imzalıyorum. Bu kez hem çocuk hem de annesi mutlu bir şaşkınlıkla bana bakıyorlar. "İmza atabiliyor musun?" diye soruyor annesi, ikimiz de küçük çocuğun gülüşünü izlerken.

Ruthie onu öpücöklere boğar.

"Biraz. Yüksek lisansım sırasında bazı dersler aldım. Özel eğitime gireceğim ve sahip olunması gereken çok faydalı bir beceri gibi görünüyordu," diye itiraf ediyorum.

Eli uzanıyor ve kolumu kavlıyor. "Teşekkür ederim. Öğrenecek kadar önemsedığın için ve bunun için teşekkür ederim. Onun bütün haftasını güzelleştirdin."

Orada birkaç dakika daha oturuyoruz, çocuk yavru köpeğini seviyor, benim yavru köpeğim de onu seviyor ve anne ayağa kalkıyor. "Gitsek iyi olacak," diyor oğlunun omzuna vurarak. Aynı anda hem işaret ediyor hem de konuşuyor. "Gitme vakti geldi Ryan. Güzel bayana teşekkür et ve yavru köpeğe hoşça kal de."

Ryan itiraz edecekmiş gibi görünüyor, ben de çabucak kendi işaretlerimi toplamaya çalışıyorum, bakışlarının sık sık dudaklarıma gittiğini fark ettiğim için hala net konuşuyorum. "Ruthie'yi sevdiğin için teşekkür ederim ama benim de gitmem gerekiyor. Akşam yemeğine ihtiyacı var."

Ryan isteksizce ayağa kalkarken annesi bana minnettar bir gülümseme veriyor, sonra bana bakıyor ve Ruthie'ye bir kez daha sarılmak için eğilmeden önce *teşekkür ederim* işareti yapıyor.

Rhett ve tezgâhtarın nereye gittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmeden önce onlara el sallıyorum. Dükkanın önüne doğru ilerlerken onu bir duvara yaslanmış, şapkası öne dönük ve aşağıya doğru kıvrılmış halde görüyorum. Eğer bunun onu daha az fark edilir yaptığını düşünüyorsa, yanılıyor.

Sonra ayaklarının dibindeki torbaları gördüm.

"Rhett, bunun için para ödememeliydin," diye itiraz ediyorum, çantaları alıp beni dışarı çıkarırken. Kamyonetine ulaşıyoruz ve ön tarafa geçmeden önce çantaları koltuğunun arkasına koyuyor. O kaputun üzerinden bana bakarken ben hâlâ kapımı açmamıştım.

"Meşguldün, sevgilim. Seni bölmek istemedim. O küçük çocuğun cennette olduğu belliyken olmaz."

Kapısını açıyor ve sanki her şey bitmiş gibi arabaya biniyor. Sonunda ben de aynısını yapıyorum, Ruthie'yi kucağıma alıyorum ve emniyet kemerimi bağlıyorum. Ama ona borcumu ödemek için ısrar etmek üzere ağzımı açtığımda, Rhett'in işinin bitmediği anlaşılıyor.

"Sen iyi bir insansın, Evie. Gerçekten iyi. Akıllısın, kibarsın ve kendine nasıl bakacağını biliyorsun. Bunu görüyorum, yemin ederim. Ama bazen başkalarının *senin* için iyi şeyler yapmasına izin vermenin kötü bir şey olmadığını anlamalısın. Bu seni daha az zeki, nazik ve yetenekli yapmaz."

İnsanların benimle ilgilenilmesi gerektiğini düşündükleri için değil, sadece istedikleri için benim için güzel şeyler yapabileceklerini kabul etmek benim için hala zor. Ömür boyu ailenin bebeği olmak ve kendime bakma yeteneğimi kanıtlamak zorunda olduğumu hissetmek kolay unutulacak bir şey değil.

Ama Rhett'in sözleriyle içimi bir sıcaklık kaplıyor. Kızardığımı görmesin diye pencereden dışarı bakıyorum. Ne söylemem gerekiyordu ki? Teşekkür mü edeyim?

Bu aptalca görünüyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu arada, küçük hanıma özel bir şey aldım. Şu küçük çantayı açar mısın?"

Başımı çevirip ona bakıyorum ama o dümdüz yola bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor.

Koltuğumda dönüyorum ve bahsettiği küçük çantayı buluyorum. İçinde bir şey yokmuş gibi geliyor ama sonra açıyorum ve içinden kalp şeklinde küçük, koyu yeşil bir metal parçası çıkıyor.

"Tridents yeşiline en yakın bulabildiğim bu. Umarım sorun olmaz."

Çevirip *Ruthie*'nin altın harflerle kazınmış olduğunu gördüğümde sözleri kayda geçiyor. "Ona en çok *Ruthie*'nin yakıştığını düşündüm. Ama *Ruth*'u tercih edersen

ve yeniden yaptır."

Bir şekilde sesimi buldum. "Bayıldım. Teşekkür ederim, Rhett." Boğazımı temizliyorum ve etiketi takabilmek için eğilip yakasını çıkarıyorum. "Ve *Ruthie* mükemmel."

Ona doğru hızlıca bir bakış atıyorum ve aynı anda onun bakışları da benimkilere kayıyor. Aramızda bir şeyler yanıyor, sessiz ve ince, ama yine de orada.

BÖLÜM SEcEN

Rhett.

Evie'nin etrafında bu kadar çok bulunmanın ona olan ilgimi görmezden gelmemi ne kadar zorlaştıracaklarını bilseydim, geçici oda arkadaşlığı durumuna biraz daha fazla karşı çıkabilirdim.

Çünkü evde olduğum son birkaç gündür, biraz fazla rahat hissettiren bir sabah rutinine girdik.

Ve aynı zamanda rahatsız edici.

Onu düşünerek uyanıyorum, koridorun sonunda olduğunu biliyorum, uyanık mı yoksa hala uyuyor mu diye merak ediyorum. Duşuma giriyorum, çıplak olduğumun ve onun dairemde olduğunun tamamen farkındayım. Duşunun açıldığını duyduğumda *onu* çıplak hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu sadece temel biyoloji. Kırmızı kanlı herhangi bir erkeğin önüne yeterince uzun süre çekici bir kadın koyun, bir şeyler hissedecektir. Özellikle de bu kadın çok zeki, nazik ve komikse.

Biyoloji, onun en iyi arkadaşınızın küçük kız kardeşi olmasını, onu yıllardır tanıyor olmanızı ya da sadece ona göz kulak olmanız ve kalacak bir yer vermeniz gerektiğini umursamıyor.

Büyükannem ve büyükbabamın evinde çok zaman geçirdiğim için erken kalkan biriyim. Atlar ve inekler kimseyi beklemez ve sabah yeminden sorumlu olan bendim. Her sabah saat altı civarında çiftlik işlerinden geldiğimde annem ve ninem kahvelerini yudumluyor ve

okumayı bitirdikleri son aşk romanı. Şimdi bile, çiftlikten taşındıktan yıllar sonra, hala ilk kalkan ben olmaya alışkınım.

Ama Ruthie sağ olsun, Evie daha da erken kalkıyor. Yani ben mutfağa gittiğimde o genellikle kahveyi hazırlamış oluyor.

Bir fincan yerine iki fincan doldurmak ve her ikisini de sevdiğimiz şekilde hazırlamak benim için sadece iyi bir davranış.

Evie'nin bardağına ne kadar şeker ve süt ekleyeceğimi bildiğimi kimseye söylemem. Ama bardağı tezgahın üzerinden ona doğru kaydırduğımda aldığım minnettar gülümseme buna değer.

Ruthie bana doğru geliyor ve zıplayıp bacağıma tırmanmaya çalışıyor. Yakında kucağıma alamayacağım kadar büyüyecek ama bu onu kucağıma alıp sarılmama engel değil. Görmezden gelinemeyecek kadar sevimli.

"Mmm. Buna ihtiyacım vardı, teşekkürler. Umarım dün gece seni uyandırmamışsındır," diyor Evie, sesi hâlâ uykudan biraz kısık.

Başımı iki yana sallayıp yavruyu tekrar yere bıraktıktan sonra Ruthie'nin yiyeceklerini koyduğumuz yere gidip kahvaltısını hazırlıyorum. "Hayır, ölü gibi uyudum."

Bu bir yalan.

Vücudum yeni oda arkadaşlarıma uyum sağlamış gibi görünüyor. Köpekle birlikte kalktığı iki seferde de bir anda uyandım ve onların geri geldiğini duyana kadar tekrar uykuya dalmadım. "Yakında bütün gece uyuyabilir; sanırım başıboş olduğu için biraz gecikti. Ama normalde dört ya da beş aylık olduklarında tutabilirler."

"Oh, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Evie taburelerden birine çöküyor, kahvesini bırakıyor ve başını elinin üzerine koyuyor. "Çok yorgunum."

Ruthie'nin mama kabını yere bırakırken sırtışıma gizliyorum. "Evet, bir köpek yavrusu ilk başta tam zamanlı bir iştir. Harika gidiyorsun."

Köpek gürültüyle yemeğini yemeye başlarken bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler, Rhett. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Çok yardımcı oldun."

Ona hayali bir şapka çıkarıp göz kırpyorum. "Sorun değil, hayatım. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Bunu sıradan bir şekilde, hiçbir şey ifade etmeyen her zamanki flörtümle yapmak istemiştim. Ama Evie'nin kızarması beni biraz tuhaf hissettirdi.

Kahve fincanımı kaptığım gibi mutfaktan çıkıyorum ve kanepeye oturuyorum. Tam market siparişine ne eklememi istediğini soracaktım ki telefonu çaldı. Telefona bakıyor ve nefesinin altından küfrediyor. "Annem arıyor, buna cevap vermeliyim." Tekrar bana bakıyor, gözleri

genişliyor. "Seninle kaldığımı bilmiyor. Saklanabilir misin?"

Kaşlarım kalktı. "Saklanmak mı? Kendi dairemde mi?"

Evie şiddetle başını sallar. "Evet! Bu bir görüntülü arama. Acele edin. Lütfen. Pencerenin yanında duracağım, böylece nerede olduğumu anlayamaz." Bana kışkırtıcı bir hareket yapıyor ve eğer söyleneni yapmazsam lanetleneceğim, koridordan odama geri dönüyorum.

Öyle bile olsa, seslerini duyabiliyorum.

"Merhaba anne," diye neşeli bir selam veriyor ve ardından annesi Helen'in cevabı geliyor.

"Merhaba tatlım. Nasılsın bakalım? Kampüsten taşındınız mı?" "Evet, oldukça kolay oldu. Çok fazla eşyam yoktu, bunu biliyorsun."

Evie'yi görebilmek için başımı kapıdan dışarı uzatıyorum. Sesi gergin geliyor ve onu pencerenin yanında gördüğümde, uzun siyah bir saç telini parmağına dolamış, döndürüyor.

"Baban ve ben gelip ziyaret etmek, bir iki maç izlemek istiyoruz ama ne zaman yapabileceğimizden emin değilim. Oba-chan'ın yaklaşan bazı randevuları var."

Evie saçını döndürmeyi bırakır. "O iyi mi?"

"Evet, evet, sadece bazı testler yapılıyor. Kendini yorgun hissediyor, hepsi bu. Kendine iyi bakıyor musun? Reçetelerinizin hepsi dolu mu?"

"Evet anne, daha geçen ay yeni inhaler aldım. Ben iyiyim."

Evie'nin sesindeki bıkkınlık belli oluyor ve bunun ailesinden gelen ortak bir soru olduğu hissine kapılıyorum. Ama Helen aldırıyor gibi görünüyor, doğrudan devam ediyor.

"Güzel. Şimdi bana iş arayışından bahset. Herhangi bir yere başvurdu mu?"

Evie'ye kendim sormam gerektiğini bilsem de bunu duymayı ben de merak ediyorum. Ne de olsa bu son derece uygun bir sohbet konusu.

"Hayır, henüz başvurmaya değer bir şey görmedim. Yine de birkaç günde bir bakıyorum."

Annesinin kendinden emin cevabı, "Bir şeyler çıkacaktır," oldu.

"Umarım öyledir." Evie hafifçe dönüyor ve o beni göremeden odama geri dönüyorum.

"Evangeline, neredesin? Burası Kai'nin dairesine benzemiyor." "Ahhh," diye kekeler Evie.

Başka bir şey düşünmeden aceleyle odamdan çıktım ve telefona gülümseyerek onun yanına gittim. "Hey, Helen, bu güzel günde nasılsın? Evie dün gece Kai'de bıraktığım bir şeyi almaya gelmişti." Bu düpedüz bir yalan ve umarım son zamanlarda Yami'yle konuşmamıştır.

Evie ve Yami'nin annesi bana gülümsüyor. "Rhett. Seni görmek çok güzel." Ama sonra başını yana eğiyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Neden Evie bırakıyor, Kai'yi daha sonra stadyumda görmeyecek misin?"

Bir ayak kaval kemiğime vuruyor ve Evie'nin bana doğru hançer fırlattığını görmek için bakıyorum. Tamam, belki de planımı o kadar iyi düşünmemiştim.

"Elbette, ama antrenmandan önce bu özel şeye ihtiyacım vardı ve Evie benim evimin önünden geçiyordu." Yalan dilimden çok kolay dökülüyor. Ona bir gülümseme veriyorum. "Kızınız bu sabahki koşum için ayakkabılarımı alabilmem için duracak kadar nazikti. Nasıl olduğunu bilirsin, doğru ayakkabılara sahip olmalısın." Sözlerimi göz kırparak bitiriyorum ve şükürler olsun ki Helen bunu yutmuş görünüyor.

"Anlıyorum. Umarım koşudan keyif alırsın. Evie, sonra bana mesaj atar mısın? Ayak işlerini halletmediğin zaman görüşürüz."

Evie telefonu kendine doğru çeviriyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştiriyor. "Tamam anne, herkese benden selam söyle. Seni seviyorum, hoşça kal."

Telefonu kapatıyor ve göğsüme vuruyor. "Bir şey mi bırakmam gerekiyordu?" dedi, sesi kuşkuluydu. "Bu da ne, Rhett!"

Ellerimi kaldırdım. "Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi geldi."

Evie oflayıp pufluyor, gözleri tavana doğru kayarken başını geriye atıyor. "Ben yetişkin bir kadını Rhett, kurtarılmaya ihtiyacım yok." Pozisyonu göğüslerini gömleğine doğru itiyor ve sütyen giymediği açıkça belli oluyor.

Başını tekrar aşağı indiriyor ve ne kadar yakın olduğumuzu ve neler görebileceğimi fark ettiği anda anlıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yanakları kızarıyor. "Ben... Ben giyinmeliyim."

"Benim hesabıma değil," diyorum alçak bir sesle, sonra irkiliyorum. "Özür dilerim. Bu... Kahretsin." Yüzümün ısındığını hissederek enseme tutuyorum. "Özür dilerim." İşte yine lanet olası ağzımı açıp flört etmeye başladım.

Yüzüme bir tokat atmak için her türlü hakkı var, ama bunun yerine, hain gözlerim aşağıya indiğinde, meme uçlarının onları tutan kumaşa karşı daha da sertleştiğini görüyorum.

Hay sikeyim.

Ruthie havlıyor ve ikimiz de transa geçmiş gibi irkiliyoruz. "Tamam. Şimdi gidiyorum." Etrafımdan dolaşıp gitti, yatak odasının kapısı saniyeler sonra kapandı.

Evie Yamaki'nin yüzde yüz yetişkin bir kadın olduğunun *fazlasıyla farkında* olduğum gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı merak ediyorum.

BÖLÜM E GHTI

Evie

Dışarıdayım.

Telefonumu cebime koyuyorum, eğilip Ruthie'nin çenesinin altını kaşıyorum, sonra da çantamı alıp kapıdan çıkıyorum.

Kai ve ben ayda en az bir kez yemeğe çıkarız. Her zaman yakın olduk, her şeye rağmen o benim kardeşim ve bu nedenle beni delirtme konusunda bir uzman. Bu tuhaf adamı seviyorum ve ona yakın olmak, yüksek lisans programım için British Columbia'yı seçmemin arkasındaki en büyük nedendi.

Dışarıda güneş kaldırımlara vuruyor. Şehir sesler, görüntüler ve kokularla dolu ve ben tüm bunların canlılığına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Gigi! Hadi gidelim!"

Bu gülümseme, Kai'nin açık yolcu penceresinden bağırmasıyla kaşlarını çatıyor. Kendimi onun gülünç derecede alçak spor arabasının içine katlıyorum. "Sakin ol, geç kalacak değiliz ya."

Cevap vermeden önce kaldırımdan uzaklaşıyor. "Az önce dört saatini yorucu eğitim talimleri yaparak mı geçirdin? Hmm? Ben de öyle düşünmüştüm. Benimle yemeğimin arasına girme."

Haklı olduğu bir nokta olsa da, yakınmasına gözlerimi deviriyorum. Görünüşe göre Kai ve Rhett de sürekli aç. Sanki Rhett'i her gördüğümde yeni bir protein karışımı alıyor ya da yeni bir tavuk yemeği yiyor.

Sebzeler. Kai'nin etrafında olduğum için biliyorum ki oyuncular nispeten iyi besleniyorlar ama arada sırada kendilerini şımartıyorlar.

Ve Kai için, yiyebildiğin kadar suşi ve Kore barbeküsünden daha iyi bir düşkünlük olamaz. Büyükannemizin yaptığı en kaliteli Japon yemeklerine alışkın olan Japon kökenli biri için garip bir seçim, ama her neyse. Ben bile sonsuz kısa kaburganın cazibesine karşı koyamıyorum.

Kısa bir yolculuktan sonra, en sevdiğimiz restorana giriyoruz ve bize küçük bir kabin gösteriliyor.

Yerimize oturur oturmaz Kai öne doğru eğiliyor ve bana dik dik bakıyor. "Pekâlâ, dökül bakalım. Darling'le yaşamak nasıl bir şey?"

O sorduğunda bir yudum su içtim ve yanlış boruya gitti, öksürmeme ve kekelememe neden oldu.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzü endişe dolu. Gözlerim sulanmayı ve boğulmayı bıraktığında başımı sallamayı başarıyorum.

"Evet, iyiyim, sadece yanlış yöne gittim," diye törpüledim. Sonra boğazımı temizleyerek endişeyle soruyorum: "Çay derken neyi kastediyorsun?"

Kai arkasına yaslanır ve elini sallır. "Bilirsin işte, dedikodu. Soyunma odasında ona bok atmak için kullanabileceğim kirler. Yıllardır bu adamla birlikte yaşamadım. Bildiğim kadarıyla ayak tırnaklarını banyo lavabosunda kesiyor ya da kirli kıyafetlerini her yere bırakıyor."

"Doğru, çünkü birlikte yaşadığımız dönemde temizlik timsaliydin," diye cevap veriyorum sertçe. "Ortak banyomuzda birden fazla kez kokmuş spor üniformaları ve yıpranmış spor ayakkabılarıyla karşılaştığımı hatırladığıma eminim."

"Her neyse, ben çocuktum. Bu farklı bir şey."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Hâlâ iğrenç. Ama ne olursa olsun, Rhett harika bir oda arkadaşı oldu." *Ve dün göğüslerimi gördü.*

Son kısmı kendime saklıyorum tabii ki. Ve sonra bir sunucunun gelmesiyle daha fazla bir şey söylemekten kurtuluyorum. Kai her zamanki siparişimizi sıralıyor ve beni en iyi arkadaşıyla yaşamak konusunda daha fazla sorguya çekmeden konuyu değiştiriyorum.

"Dün annem aradı. Onunla en son ne zaman konuştun?"

Ah, işte burada, ailelerimizle konuşmaktan bahsettiğimde Kai'den her zaman çıkarmayı başardığım suçluluk duygusu. Bana zor anlar yaşattığında üzerimdeki baskıyı atmanın en kolay ve kusursuz yolu bu.

"Sadece bir deplasman serisindeydik," diye mırıldanıyor ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Mm-hmm, ve telefonun çalışmayı durduruyor mu ne zaman sen ayrılıyorsun Vancouver mı?"

Kâğıt ambalajın yarısı hâlâ üzerindeyken pipetini dudaklarına götürüyor ve bana doğru üflüyor. Kaşlarımı çatarak kâğıdı uzaklaştırıyorum. "Büyü artık, Kai."

Omuzları kaygısız bir omuz silkmeye kalkıyor.

"Peki annem kaç kere inhalerlerini sordu?"

Harika, bir şekilde konuşmayı tekrar bana kaydırmayı başardı.

"Sadece bir kez, çok teşekkür ederim," diyorum kibarca. "Bir yetişkin olarak kendi sağlığını idare edebileceğim konusunda bana güveniyor."

"Bahar tatilinde geçirdiğin soğuk algınlığını ona anlattın mı?" diye soruyor ve ben irkiliyorum.

"Anlatacak bir şey yoktu."

"Yani acil bir Ventolin dolumu için senin evine gelmedim mi?"

Huh, bunu rüyamda görmüş olmalıyım."

"Eczaneye teslim ettirebilirdim," diye homurdanıyorum. Onun şaşkınlık dolu sesiyle başımı kaldırıyorum. "Evde olduğun için minnettar olduğumu biliyorsun. Özellikle de Carlee şehir dışındayken."

Gerçek şu ki, ağabeyime bir kez ihtiyaç duydum. Basit bir soğuk algınlığı virüsü benim için çirkinleşebilir. Çok sık olmuyor ama olduğunda da hemen inhaler ve ilaçlarıma ihtiyacım oluyor. Ev arkadaşım evde yokken, bir şekilde reçetemi yeniden doldurmayı unuttuğumu ve inhalerlerimden birinin bittiğini fark etmek, zaten iğrenç hissederken ihtiyacım olmayan ek bir stres seviyesiydi. İsteyeceğim son şey bahar tatilini hastanede geçirmekti.

"Her iki durumda da annemle babamın bilmesine gerek yok. Sadece endişelenirler ve ben *iyiyim*. Reçetemin bittiği tek zamanın bu olduğunu gayet iyi biliyorsun."

Kai'nin yüzü anlayışla yumuşar. "Biliyorum, Gigi. Artık astımını idare etmekte iyisin. Ama burnunda lanet oksijen tüpleriyle hastanede ziyaret ettiğim küçük kızı unutmak o kadar kolay değil."

Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Anladım."

Yemeğimiz geldi ve sağlık geçmişimle ilgili oldukça iç karartıcı konudan uzaklaşmak için mükemmel bir neden oldu. Kardeşimin beni sevdiğini ve endişelendiğinde iyi niyetli olduğunu biliyorum. Bu demek değil ki keşke

- ve ailemin geri kalanı - biraz geri çevirirdi.

Sonunda Rhett'in evinin önüne geldik.

"Yukarı geliyor musun?" Emniyet kemerimi çözerken soruyorum. Kai gösterge panelindeki saate bakıyor ve dudaklarını büzerek aşağı çeviriyor.

"Hayır, eve gitmeliyim. Yarın bir sonraki seri için erkenden yola çıkacağız. Ama bir sonraki iç saha maçımıza geliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Gülümsüyorum, sonra eğilip ona sarılıyorum. "Yemek için teşekkürler. Bir dahaki sefere benim ödememe izin ver."

Kai sadece gözlerini deviriyor, her akşam yemeğimizin hesabını ödemeye çalıştığımda yaptığı gibi. "Evet, her neyse. İyi geceler, kardeşim."

Rhett çoktan yatmıştır diye eve sessizce giriyorum. Ama sadece uyanık değil, yine üstsüzdü.

"Merhaba," diyorum kapının hemen önünde durarak. Çünkü sadece gömleksiz değil, vücudunun alt kısmı sadece bir havluyla örtülü ve ıslak saçlarından su damlacıkları akıyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diyor, görünüşe göre beni gördüğüne en az benim onu böyle gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış. "Şimdiden evde olacağını düşünmemiştim."

Aşağı bakma, Evie. Aşağı bakma.

"Kai erken yatmak istedi, yarın seyahat günü," diyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Ama sen bunu biliyorsun tabii."

"Uh, evet. Sadece biraz su alıyordum, sonra d a yatmaya gidiyorum." Rhett başını mutfığa doğru salladı. "Bunun için üzgünüm." Kendini işaret ediyor ve lanet olsun.

Aşağı bakıyorum.

Sonra yanaklarımın kıpkırmızı olmamasını umarak hemen geri çekiliyorum. Çünkü o havluyu düşmesin diye sıkıca tutuyor olsa da, yan etkisi kalçalarının etrafındaki belli bir çıkıntıyı *çok* belirgin hale getirecek kadar sıkı olması.

"Sorun değil, burası senin dairen, ne istersen giyebilirsin. Ya da giymemelisin." Ben de öyle dedim.

Tanrım, öldür beni şimdi.

"İyi yolculuklar." Koridordan aşağıya, yatak odama uçuyorum, kapı kapanır kapanmaz yere çöküyorum. Bir şeylerin eksik olduğunu ancak o zaman fark ediyorum.

Derin bir nefes alarak kapımı açıyorum ve gözlerimi yere dikiyorum. "Hey Rhett, Ruthie nerede?"

"Ah, bu konuda."

Neden suçlu gibi konuşuyor.

Hâlâ o lanet havluyu giyerek yanımdan geçip gidiyor ve ben de onun arka tarafını görüyorum. Hem de ne manzara.

Odasının kapısında durup bana gelmemi işaret ediyor. Yarı çıplak bedenine daha fazla yaklaştığım için duyduğum sızlanmayı bastırarak, kapısının köşesinden bakabilecek kadar yaklaşıyorum.

Ve yavru köpeğimi yatağına yayılmış, başını yastıklardan birine koymuş, derin uykuda görüyorum.

"Oh."

Kıkırdıyor. "Duş alırken içeri sızdı ve sızdı sanırım. Onu bu gece tutmanın bir sakıncası yok."

"Bunu yapamazsın," diye itiraz ediyorum. "Yarın erken kalkman gerekiyor. Uyuman gerek."

Rhett omuz silkiyor ve şaşırtıcı derecede utangaç görünüyor. "Sorun değil, zaten her zaman sen onunla kalktığında uyanıyorum."

"Öyle mi?"

Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. "Anlıyorum. Gecenin bir yarısı; sadece içeri sağ salim dönebildiğini bilmek istiyorum."

Eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşme. Sakın eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşme.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim."

Bir gülümseme paylaşıyoruz, sonra Rhett odasına doğru ilerliyor. "Her neyse. Uyuyan güzeli uyandırmak istemiyorsan o burada kalabilir. Belki gece iyi bir uyku çekersin."

"Pekâlâ. Yani, eğer eminsen, sanırım sorun değil." Ellerimi birbirine doladım. Teklifini kabul etmeli ve umarım kesintisiz dinleneceğim bir gece için odama geri dönmeliyim. Ama az önce paylaştığımız huzurlu, neredeyse samimi andan uzaklaşmak konusunda da isteksizim.

Ruthie'yi gece dışarı çıkardığımda Rhett'in bana göz kulak olması, kardeşlerimin ya da ebeveynlerimin bu tür koruyucu saçmalıklar yapması gibi hissettirmiyor. Hayır, bu bana kendimi güvende ve küçük bir şekilde de olsa el üstünde tutulduğumu hissettiriyor.

Bu da muhtemelen düşünceli ve kibar olmaktan başka bir şey yapmayan bir adam hakkında iyi hissetmek için iyi bir yol değildir. Tek bildiğim, Kai'nin ondan yapmasını isteyeceğini düşündüğü şeyi yapıyor, yine bir ağabey gibi davranıyor.

Bu anı mahvediyor.

"Tamam. İyi geceler. İyi geceler. Yolculuğunuzda iyi şanslar." Ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve hızla odama geri dönüyorum, kapıyı kapatıyorum ve yüzüstü yatağa **u z a n ı y o r u m .**

Kıskanıyorum.

Yavru

köpeğimi.

BÖLÜM NİNE

Rhett.

"Haydi çocuklar!" Yami ellerini çırparken bir çığlık atıyor ve takım da tezahüratla karşılık veriyor. Yedek kulübesine giden koridordan geçip bu akşamki maç için ısınmak üzere sahaya çıkıyoruz.

Kramponlarım çime değer değmez, diğer her şey kayboluyor. Var olan tek şey ben, takım arkadaşlarım ve önümüzdeki dokuz vuruş.

Mav ve ben bir araya gelip bir süre topu ileri geri atarak kollarımızı ısıtıyoruz. Sonra koltuklar Tridents taraftarlarıyla dolarken bazı uzatmalara geçiyoruz. Arada bir tribünlere bakıyorum, yeşil ve altın rengi seli görüyorum ve bunun bana gurur, heyecan ve motivasyon aşılmasına izin veriyorum.

Biz kazanacağız.

Rakibimiz Orta Batı'dan ve sağlam bir takım, ancak son iki sezondur onları her maçta yenme geçmişimiz var. Söylentilere göre büyük bir değişim geçirdiler ve takımda bazı şeyleri değiştirebilecek yeni oyuncular var.

Yarım saat sonra Koç, milli marş için sahaya çıkmadan önce son bir moral konuşması yapmak üzere bizi yedek kulübesine çağırdı.

"Pekala, çocuklar. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Kendinize güvenin, birbirinize güvenin ve lanet olası oyunu oynayın. Bu yüz altmış iki maçtan sadece bir tanesi, ama bu diğerlerinden daha az önemli olduğu anlamına gelmiyor. Hadi bakalım, Tridents."

Kısa ve tatlı. Tam sevdiğim gibi. Hepimiz koşarak geri dönüyoruz ve ilk çizgide sırayla yerlerimizi alıyoruz, marşları söylerken şapka çıkarıyoruz. Sonra biraz top oynama zamanı.

İki devre sonra üç sayı öndeydik. Yami ve ben vuruşa hazırlanırken baş antrenör Mattias, Mav'ın omzunu kontrol ediyor.

"Evie burada," diyor kayıtsızca, yanımdaki korkuluğa yaslanarak.

Neyse ki iyi bir poker suratım var, çünkü bunun beni nasıl biraz daha dikleştirdiğini ve biraz daha sert vurmak istediğimi bilmesine izin vermemin imkanı yok.

"Öyle mi? Güzel. Kutuda mı?" Ses tonumu nötr tutuyorum. Sadece sohbet ediyorum. Ve kesinlikle gözlerimin tribün sıralarının üzerinden, oyuncuların eşlerinin ve kız arkadaşlarının genellikle maçı izlediği locaya kaymasına izin vermiyorum.

"Evet. Willow daha önce onu almaya gelmişti. Sanırım bugün izinli ve Sin'in annesi ve çocuklarla maçı izliyor."

Ronan Sinclair'in medya ilişkileri müdürümüz olan eşi ve çocuklarından oluşan ailesinden bahsederken yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Kızları Peyton tam bir cümbüş ve hepimiz onu seviyoruz. Ya küçük oğulları Jett? Çok tatlı.

Yami, saha içi çemberine giden basamakları koşarak çıkmadan hemen önce omzuma bir tokat atıyor. "Sahada görüşürüz, dostum."

O giderken nefesimi veriyorum, yumruklarım sıkılıp açılıyor.

İşlerin tam olarak ne zaman ve nasıl değiştiğini bilmiyorum ama Evie'ye karşı savaştığım çekimi görmezden gelmek zorlaştı. Bu son deplasman maçlarında kendimi sabah erken saatlerde yaptığımız sohbetleri özlerken buldum. Ruthie'nin maskaralıklarına gülmeyi özledim. Biriyle aynı mekânı paylaşmanın basit gerçekliğini özledim.

Derimin altında, bu kesin. Ve bu tutunmak için tehlikeli bir gerçek.

Tam o sırada Yami topa sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Wilson kaleye doğru ilerlerken o da koşmaya başladı ve ben de saha içi çemberine doğru ilerledim. Yami ikinci kaleye kolayca ulaşıyor ve Sin koşarak eve giriyor ve farkı dört koşuya çıkarıyor.

Yavaşça nefes veriyorum, zihnimi elimden geldiğince temizliyorum ve ısınmak için sahaya çıktığımda sahip olduğum o tek fikirli odaklanmayı geri getirmeye çalışıyorum. Normalde gelen ve oyun bitene kadar gitmeyen odaklanma. Ama

Bugün, oyuncu locasındaki muhteşem bir kadın benimle dalga geçiyor. Ve bunun farkında bile değil.

Wilson'ın sopası isabet etti ama atıcı tarafından kolayca yakalandı. Bana ikinci kez bakmadan kaşlarını çatarak sahadan çıkıyor. Sorun değil, benim dikkatim benden 60 metre uzakta duran adamda.

Kutunun dışında birkaç vuruş yaptım, sonra içeri girdim. Top bana doğru uçtu, ben de salladım. Ve ıskaladım.

İçimden küfrederek bir adım geri çekiliyor ve yavaşça nefes alıp veriyorum. Beyzbol benim hayatım. Hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin veremem. Evangeline Yamaki'nin bile.

Sahaya geri dönüp, bir sonraki atış için hazırlanıyorum.

Bu bir kaydırıcı ve kalenin dışına doğru gidiyor. Hafifçe ayarlıyorum, sallıyorum ve vuruyorum. Hiç düşünmeden koşmaya başladım. Ben birinciye, Yami üçüncüye, ve bu beni oyuna geri döndürmek için gereken tek şey.

Sonraki bir buçuk saat uçup gitti. Sol sahada meşguldüm, önüme bir sürü vuruş geliyordu. Birden fazlasını beceremedim, bu da beni çok kızdırdı. Sonunda bitkin düştüm ve Koç benim yerime Martinez'i oyuna aldığında son vuruşu yedek kulübesinde geçirmekten çok mutluydum.

Sağlam bir galibiyet aldık ve maç sonrası soyunma odasındaki enerji yüksekti. Yakalayıcımız Monty hoparlörlerden gelen müzikten sorumlu ve bugün bir country şarkısı EDM ile karıştırılmış gibi garip bir remiks çalıyor. Her nasılsa işe yarıyor. Ama dans hareketleri kesinlikle işe yaramıyor.

"Monty, annemin başı üzerine yemin ederim, eğer o kışını sallamayı bırakmazsan, Lark'ı buraya getirip tokatlatacağım." Demek istediğimi vurgulamak için havlumu ona doğru savuruyorum ama herif sadece dönüp sırtıyor.

"Şaka yapıyorsun sevgilim, çünkü kulağa iyi vakit geçirecekmişsin gibi geliyor."

Çocuklar gülüyor, ben de gülüyorum çünkü tam da bunu söylemesini bekliyordum. "Öyle mi? Belki de onun yerine Mattias'ı çağırmalıyım."

Monty'nin sahte korku bakışı hepimizi daha da güldürdü. Bu adamlar, onlar benim ailem. Kardeşim yok ama bu bok kafalıları sahibim ve başka türlüünü de istemezdim.

"Hey kardeşim, Evie ve benimle yiyecek bir şeyler almaya geliyor musun?"

Evet demek istiyorum. Onu görmek, onunla konuşmak ve vakit geçirmek istiyorum. Ama Yami oradayken değil. "Hayır," diyorum, havlumu kalçalarımın sıyırmasından önce altına bir çift şort giyiyorum. "Siz ikiniz gidin, ben eve gidip yavruyu kontrol edeceğim."

Yami sırtarak başını sallar. "O şeyin hâlâ onda olduğuna inanamıyorum. Ama sanırım hoşuna gidiyor, değil mi? Siktiğimin hayvanseveri." Alay ediyor ama haksız da değil, bu yüzden omuz silkip ona sırtıyorum.

"Bir köpeğe sahip olmanın tüm avantajlarını hiçbir iş yapmadan elde ediyorum. Bana iyi bir anlaşıma gibi geldi." Soyunma odasından birlikte çıkıyoruz, Yami soyunup Evie'nin yanına gidiyor.

Yeni çaylaklardan Roddy yanıma geldi ve bana dirsek attı. "Kahretsin, bu Yami'nin kız kardeşi mi? Çok seksi. Kısa topçular hakkında ne düşünüyor merak ediyorum."

Onu pek de hafif olmayan bir şekilde itip uzaklaştırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kapa çeneni çaylak. Herhangi bir kadın hakkında böyle konuşamazsın, özellikle de takım arkadaşının kız kardeşi hakkında."

Roddy ellerini kaldırıp özür dileyecek kadar sağduyulu. O genç, kulaklarının arkası ıslak ve büyük liglerdeki ilk sezonunun heyecanına kapılmış. İtişip kakışmaktan fazlasını yapmamamın tek sebebi bu.

"Özür dilerim dostum. Böyle bir saygısızlık yapmak istememiştim."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kaşlarımı çatıyorum. Ondan birkaç santim daha uzunum, bu da aşağı bakmamı ve onaylamadığımı vurgulamamı sağlıyor. "Bir daha böyle konuştuğunu duymayayım. Dışarıdayken kadınlarla flört etmek bir şeydir, ama saygılı olsan iyi edersin ve bu ailenin bir parçası olan kadınlara saygı duysan iyi edersin."

Roddy hızla başını sallıyor ve uzaklaşmak için dönüyor. Arkasından yavaşça nefes alarak bakıyorum.

"Kahretsin sevgilim, içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Monty'nin sesine döndüm. "İçimde ne vardı?"

"O koca köpek, hiçbir şeye aldırmayan, belalı enerji." Yanıma geldiklerinde Lark'ın elini tutuyor. "Herkes karşı hep çok naziksin. İhtiyaç duyduklarında onlara bir şeyler verebildiğini görmek güzel."

"Yapma Dan, Rhett güneyli bir beyefendidir. Birinin saygısızlık yapmasına asla katlanmaz," diye araya giriyor Lark, Monty'nin yanına yaslanarak. Adamın kolu kadının hamile karnına dolanarak onu koruyor. "Yine de, itiraf etmeliyim ki, daha önce sesinizin bu kadar büyüdüğünü hiç duymamıştım."

"Evet, bu başka bir şeydi. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Monty kaşlarını sallıyor ama ben sadece gözlerimi ona dikiyorum.

"Bir şey değil. Şimdi izin verirsiniz eve gitmem gerekiyor." İkisine de başımla selam veriyorum ve koridordan hızla otoparka doğru ilerliyorum. Kamyonetime binene kadar durmadım.

Hay sikeyim. Şimdi sadece oyunumu bozmakla kalmıyor, aynı zamanda arkadaşlarımın fark edeceği kadar farklı davranmama neden oluyor. Çaylağa bok verdiğim için pişman değilim, ama kimsenin oda arkadaşına tehlikeli bir şekilde ilgi duyduğumu bilmesini istemiyorsam, kendimi toparlamalıyım.

Ayrıca, bu gece kazanmış olabiliriz ama bu benim sayemde olmadı. Bu da saçmalamayı bırakıp odaklanmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Oyun, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine olan sinir bozucu ilgimden çok daha önemli. Öyle olmak zorunda.

ONUNCU BÖLÜM

Evie

Rhett'in iç sahada oynadığı maçlar sırasında onunla yaşamak, deplasmanda olduğu zamanlardan son derece farklı.

Yani, tabii ki. O yokken, onunla yaşadığımı neredeyse kendime unutturabiliyordum. İstedığimi yapabiliyordum, kendim ve Ruthie dışında hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmıyordu. Aynı zamanda kendimi yalnız hissediyordum, tüm o sessiz sabahları kendime ayırıyordum.

Ama o evdeyken her şey farklı. Daire bir şekilde daha küçük geliyor. Belki de sadece çok büyük olduğu, çok fazla fiziksel alan kapladığı içindir, ama bence bundan daha fazlası var. Aramızdaki enerji çatırıyor.

Yapmak istediğim son şey çok fazla şey okumak, ama her sabah kahvelerimizi içerken bana verdiği gülümsemeler, diğer herkese kolayca gösterdiklerinden farklı geliyor. Bir bakıma daha gerçekçi. Sanki herkese gösterdiği gösterişli, çekici beyzbol oyuncusunu değil de gerçek Rhett'i görüyorum.

Bu son dönemde bir haftadan uzun bir süre ortalarda yoktu. Sonra da birkaç gün boyunca maçlar ve antrenmanlarla meşgul oldu. İkimiz de evdeyken, sabahları o anlar dışında pek fazla zamanımız olmadı.

Ama bu gece ikimiz de evdeyiz. Ben Aikido'dan döndüğümde, o öğleden sonraki maçtan dönmüştü bile. Onu kanepeye uzanmış, Ruthie'yi göğsünde, ikisini de hafifçe horlarken buluyorum. O kadar tatlı bir sahne ki, telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. Üzerimi değiştirdiğimde

ve içecek bir Şeyler bulmak için oturma odasına döndüğünde uyanıktı ve Ruthie'nin tasmaını takıyordu.

"Hey," diye gürledi. "Geldiğini duymadım. Küçük hanımı kısa bir yürüyüşe çıkaracağım." Kollarını başının üzerine doğru uzatarak gömleğinin yukarı kalkmasına neden oluyor ve bana bir tutam saçla kaplı bronzlaşmış tenini gösteriyor. "Çamaşırları değıştirdiğın için de teşekkürler." Bana neredeyse utangaç bir gülümseme veriyor. "Çamaşır makinesinde bir Şeyler unutmaya çok meyilliyimdir."

"Sorun değıl," diyorum, daha anlamlı bir Şey ifade edemiyorum, beynim çıplak tenin görüntüsünden etkilenmiş durumda, şimdiye kadar çok daha fazlasını görmüş olmama rağmen. Ruthie'yle birlikte ayrılıyor, neyse ki benim tepkimin farkında değıl.

Çok nazik, çok cömert, çok... mükemmel. Ona kapıldığım için beni kim suçlayabilir ki? Ama eskiden sadece fiziksel bir tutku olan Şey şimdi daha fazlası haline geliyor. Riskli bir Şey.

Gece geç saatlerde, ellerimin altında tüm o sert kasları çıplak hissetmenin nasıl bir Şey olabileceğini hayal ederek kesinlikle çok fazla zaman harcıyorum. Pille çalışan bir oyuncak yerine onun bana zevk vermekten sorumlu olması.

Neyse ki, Ruthie ile döndüğünde libidomu - ve düşüncelerimi - kontrol altına almayı başarıyorum. İçeri girdiklerinde onu kucağında taşıyor ve başının üstünü öpüyordu. Etkilenmemiş gibi görünmek için kollarımı göğsümde kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum, oysa gerçek Şu ki, bu aynı zamanda onun yavru köpeğime olan sevimli şefkatine anında tepki veren dik meme uçlarımı örtmek içindi.

"Onu taşımaya devam edersen asansörlere asla alışamayacak," diyorum kaşlarını çatarak.

Rhett bana mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Biliyorum ama onun ağlama sesine dayanamıyorum. Ve bana korkmuş bir şekilde baktığında, bunu durdurmanın bir yolu yok. Sıkıntı içindeki bir genç kıza bayılırım."

Ve görünüşe göre, güneyle bir büyücü için enayiyim.

Benim yüzümde de bir gülümseme belirliyor. "Onu h e m e n eğıtmenin önemli olduğunu söyleyen sendin. Ve çok yakında kucağı alınamayacak kadar büyüyecek."

Ruthie'yi yere bırakıp tasmaını çözerken gırtlaktan bir kıkırtı çıkarıyor, anahtarlarının yanındaki kancaya astı.

"Orası kesin. Böyle patileriyle büyük bir kız olacak." Mutfağı girip buzdolabını açıyor ve bazı malzemeleri çıkarıp tezgâha koyuyor. "Akşam yemeğı için fajitaya ne dersin?" diye omzunun üzerinden soruyor.

"Benim için yemek yapmak zorunda değılsin," diye itiraz ediyorum.

"Neden yapmayayım ki? Sadece kendim için yemek yapıp seni aç bırakacak değilim." Sesi gerçekten aşağılanmış gibi geliyor ve ben de ona bakıyorum, kızgınlıkla bayılma isteği arasında gidip geliyorum.

"Ben zor durumdaki bir genç kız değilim, Rhett. Kendi yemeğimi kendim yapabilirim. Ruthie ve benim burada kalmamıza izin vererek zaten çok şey yapıyorsun." Aklımın bir köşesinde, ne kadar gülünç göründüğümü biliyorum. Sadece minnettar olmalıydım, kızgın değil.

Rhett çıkardığı kırmızı biberi yere bırakıp bana doğru dönüyor, öne doğru eğilip ellerini tezgâhın üzerine koyuyor. Bu pozisyon, giydiği gri tişörtün altında pazularının kabarmasına neden oluyor ve bakışlarımın onlara kaymaması için mücadele ediyorum.

"Dinle, Evie. Sıkıntı içinde bir genç kız olmadığını biliyorum. Yapmaya karar verdiğin her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu da biliyorum. Ama sen de buradasın, ben de buradayım ve birbirimizden kaçmamızın bir anlamı yok. Eğer bir tabak yerine iki tabak yemek yapmak ve onları masada karşılıklı oturtmak istiyorsam, bunu yapacağım. Ve ikincisine ne olursa olsun, olur." Kaşlarını kaldırıyor. "Ayrıca. Aynı şeyi benim için de yapmayacağını söyleyemezsin, yoksa dün sabah ikimiz için hazırladığın kahvaltıyı hatırlamakta haksız mıyım?"

Beni orada yakaladı ve bana attığı sırıtışa bakılırsa bunu biliyor. "Şimdi, eğer zorluk çıkarmayı bıraktıysan, buraya gelip bana yardım edebilirsin."

Mutfağa doğru ilerlerken kendi gülümsemem yüzümü çatlatıyor. "İyi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını buzdolabına doğru eğiyor. "Öncelikle, kapının üzerindeki biralardan bir tane alabilir miyim? Alkolsüzler. Sezon boyunca pek içmiyorum ama yine de buz gibi bir bira fikri veriyor. İsterseniz içeride soğutucular da olabilir, misafirler için elimde birkaç tane bulundurmaya çalışıyorum."

Buzdolabını açıp onun için bir tane çıkarıyorum ve cevap verirken kutuyu açıyorum. "Ben hiç içmem."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırıyor. "Asla mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Çoğu alkolün tadına dayanamıyorum ve beni nasıl hissettirdiğinden nefret ediyorum." "Yeterince adil."

Rhett'in zorlamamasına minnettarım. Çıktığım birkaç randevuda çoğunlukla erkekler olmak üzere çok fazla insan beni sadece bir bira ya da şarap denemeye ikna etmeye çalıştı ve ben bu tattan gerçekten hoşlanmadım. Bu kadar basit.

Bunun yerine, birlikte yemek pişirmeye devam ediyoruz. Ve ne zaman bir şey almak için yanımdan geçse ya da tatmam için bir kaşık dolusu dolguyu kaldırsa, fanteziye fazla kapılmamaya çalışıyorum.

Bu, iki arkadaşın birlikte yemek hazırlamaktan ve yemekten keyif almasından başka bir şey değildir. Samimi ve rahat hissettirse bile. Yemeğin tadına baktıktan sonra bir öpücük için eğildiğini ya da peyniri rendelerken kollarını bana doladığını kolayca hayal edebilsem bile.

Bunların hiçbirisi olmuyor. Bunların hiçbirisi olmayacak. Tüm kalbimle ve zihnimle buna ne kadar çabuk inanırsam ve fantezileri ne kadar çabuk bırakırsam o kadar iyi.

Ertesi gün takım çift kale maç yapıyordu. İlk maça gittim ve Kai'nin formasını giyerek tribünde oturdum. Yedek kulübesine yakın olduğum için birçok oyuncu bana el sallayarak selam veriyor. Kai bunu bir adım öteye taşıyarak basamakları tırmanıyor ve tribün kapısını açarak bana sarılıyor.

"Hey küçük kardeşim, ailemizi gururlandırmamı izlemek için burada mısın?"

Alay ediyorum ama haksız değil. Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyorum. "Belki de diğer takımı kontrol etmek için buradayımdır. Atıcıları çok tatlı."

Yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemezdi. "Kapa çeneni, Gigi, yoksa anneme Kutani vazosunu kıranın sen olduğunu söylerim."

O anda koçu ona bağılıyor ve Kai kapıdan geçip yedek kulübesine doğru gözden kayboluyor. Şanslıydı, yoksa bana Gigi dediği için şapkasını kafasına geçirirdim.

Kapıyı izleyen stadyum görevlilerinin, çılgınca hareketlerinin yarattığı heyecan nedeniyle onu öldürmek istediğinden eminim ve sırada ben olacağım, çünkü maçın geri kalanında, aldığım fısıltıların ve bakışların fazlasıyla farkındayım.

İlk maç Tridents bir sayı gerideyken sona erdiğinde, kalabalıkla birlikte stadyumdan çıkıyorum ve Kai'ye eve gittiğimi bildiren kısa bir mesaj gönderiyorum.

Sonra, kendimi vazgeçiremeden, bir tane de Rhett'e gönderiyorum.

Hey, iyi oyundu. Daha iyi bitmediği için üzgünüm. Ben eve gidiyorum, umarım akşamki maç daha iyi geçer, Ruthie ve ben Senin için tezahürat yapıyorum!

Cevap gelene kadar otobüsle evin yolunu yarılamaıştım.

RHETT: Teşekkürler hepsini kazanamazsınız sabah görüşürüz iyi uykular.

Mesajı kısa ama sanırım takımla meşgul, bu yüzden cevap verme zahmetine girmesi bile çok hoş.

Rhett'in dairesine döndüğümde, Ruthie beni kafesinden hevesli bir mızımızlanmayla karşılıyor. "Hadi gidelim kızım," diyorum, onu dışarı çıkarıyorum ve tasmaını takıyorum. Uzun bir yürüyüşe çıktık ve geri döndüğümüzde zavallı yavru çok yorulmuştu. Yatağı koridorun sonunda benim odamda olmasına rağmen oturma odasındaki halının tam ortasına sertçe çöküyor.

Bir yanımda biraz kestirmek istiyor çünkü hala tuvalet molası vermeden geceyi tamamlayabilmiş değil. Ama iş aramak kendi kendine olmayacak, bu yüzden onun yerine bir fincan bitki çayı dolduruyorum ve bilgisayarımı bir kez daha açıyorum.

Yanımda bir işte istediklerim açısından vurgulanmış öncelik listem zaten var. En çok tercih ettiğim okul bölgeleri, üniversitedeki danışmanım tarafından bana tavsiye edilen genel bir iş ilanı sitesi ile birlikte web tarayıcımda açık ve yer imlerine eklenmiş durumda.

Ancak dünyadaki tüm organizasyonlar bir işi yoktan var edemez. Bir saat sonra iki işe başvurduğum, ikisi de o kadar cazip değildi. Biri kuzey British Columbia'da, diğeri ise şehrin bir saat kadar dışında yarı zamanlı bir pozisyon. Umutların tükenmesi karşısında cesaretimi kaybetmemek çok zor. Belki aptallık ettim ama mükemmel işimi bulmanın çocuk oynacağı olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre, tüm iyi özel eğitim pozisyonları dolu.

Ruthie uyandığında, itaat eğitimi üzerinde çalışarak dikkatimi dağıtıyorum. Zeki ama dikkati her şeyden kolayca etkileniyor. Dışarıdaki siren sesi, cam sehpanın üzerindeki güneş ışığı, kendi kuyruğu. Yaklaşık yirmi dakika sonra pes ettim ve yere uzandım. Hemen üstüme tırmanıyor ve yüzümü yalamaya başlıyor.

Kısa sürede gülmeye ve onu itmeye başladım. "Aman Tanrım, burun olmaz, Ruthie." Havlıyor ve tekrar ileri atılıyor. Ben doğrulmayı başarıyorum ve o yere yuvarlanıyor. Bir anda toparlanıp dairenin etrafında zum yapmaya başlıyor. Etrafımda tekrar tekrar dönerken gülümseyerek, "Keşke senin enerjinin bir kısmına sahip olabilseydim," diyorum.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve akşam yemeği için ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Sonunda kız kızı yemek galip geliyor ve kendimi bir bardak maden suyu ve kucağımda mini bir şarküteri tabağı ile kanepede buluyorum.

Televizyonu açtığında ekranda Tridents maçı beliriyor. Tabii ki spor kanalı açık. Görünüşe göre maç neredeyse bitmek üzere ve Tridents önde. Son bir buçuk devreyi izliyorum, Rhett'in topu yakalamak için dalışını gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Ama topu fırlatıyor ve üçüncü kaledeki Maverick King'e doğru fırlatıyor, oyunu yapıyor ve diğer oyuncuyu dışarı atıyor.

Beyzbol dışında spor hayranı değilim. Ve televizyondan izlemektense canlı izlemeyi tercih ederim, bu yüzden o oyundan sonra kanalı değiştirdim ve gece geç saatlerde çalışırken arka planda açık olan bir yemek programı buldum. Bacaklarımı altına kıvrarak, programın sunucusunun zerdeçal hakkında şiirsel bir şekilde cilaladığı sesler eşliğinde yemeğimi bitiriyorum.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum, ama sonra bildiğim tek şey, bir çift güçlü kolun beni kanepeden kaldırmasıyla irkilerek uyandığım.

"Ne yapıyorsun?" Kollarım Rhett'in boynuna dolanırken bile uykulu bir şekilde itiraz ediyorum. "Köpek mi?"

"Şşş. Sorun yok. Ben içeri girdiğimde uyuyakalmıştın. Ruthie'yi çoktan dışarı çıkardım, seni odanda bekliyor," diye mırıldanıyor başımın tepesine doğru.

Belki de berrak rüya görüyorum çünkü sanki saçlarımı kokluyormuş gibi derin derin nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirim. Bedenim onun kollarında gevşiyor, uyku sağduyuya galip geliyor. Muhtemelen sabah bu durumdan utanç duyacağım ama şu anda Rhett Darlington tarafından kucaklanmanın tadını çıkaracağım.

Beni nazikçe yatağa yatırıp üzerime bir battaniye çektiğinde, rüya görüyor olmam gerektiğini anlıyorum. Çünkü bu sefer, eğilip kulağıma fısıldadığında tenimdeki nefesinin sıcaklığını özlemiyorum.

"İyi uykular, tatlım."

BÖLÜM ELECCEN

Evie

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bu yaz çocuğumun yatak odasını kardeşinin kanepesi için değil, en iyi arkadaşının lüks dairesi için kullanma teklifimi geri mi çevirdin?" Arkadaşım Lina, Carlee'yle birlikte Rhett'in dairesini kontrol ederken şöyle diyor. "Seni zerre kadar suçlamıyorum kızım. Bu benim cinlerime katlanmaktan çok daha güzel." Kapıdan girdiklerinden beri ilgi çekmek için ikisi arasında gidip gelen Ruthie'yi sevmek için eğiliyor.

"O gremlinlerle vakit geçirmekten hoşlanıyorum," diye itiraz ediyorum ama yüzümde bir gülümseme var. "Ama evet, burada olmak pek de zor değil." Oturma odasına geçip kanepeye oturuyoruz. Ruthie tabii ki aramızda zıplıyor ve daha fazla sarılmak için patilerini Lina'nın kucağına koyuyor.

Lina'nın iki çocuğu da çok sevimli ve benden neredeyse on beş yaş büyük olmasına rağmen en yakın arkadaşlarımdan biri. Buraya ilk taşındığımda Aikido'da tanışmıştık ve mezuniyet sonrası yaşadığım ev sorununu duyunca hemen yardım teklif etti. Zorlamak istemediğim için onu reddettim - ve kendimi onun evinin kaosuna maruz bırakmak istemedim.

"Mm-hmm, ve sanırım manzara çok daha iyi." Carlee, eski oda arkadaşım ve diğer en iyi arkadaşım, sarı kaşlarını sallayarak

Oturmaya geliyor, sehpanın üzerine iki bardak renkli sıvı koyuyor. Lina'nın önündekini işaret ediyor. "Senin için tam güç Blue Bomber" - benim önümdekini işaret ediyor - "ve senin için alkolsüz."

Carlee mutfağa geri dönüyor ve bize katılmadan önce kendi içkisini alıyor. "Dediğim gibi. Manzara. Beyzbol oyuncular ve popoları, neden bahsettiğimi anlıyor musunuz?"

Lina kıkırdarken ben kızarıyorum. "Buna amin derim." Bardağını kaldırıyor ve bize doğru kaldırıyor. "Mezuniyetinize, hanımlar, tebrikler. İkinizin de benden daha büyük beyinleri var ama bunu zaten biliyorduk. Unutmayın, hâlâ kışınıza tekme basabilirim."

Benim birinci dereceme kıyasla Lina'nın Aikido'da üçüncü derece siyah kuşak olduğunu düşünürsek, abartmıyor. İki arkadaşım bu kadar iyi anlaştığı için şanslıyım. İlk tanışmaları Carlee'nin bana deneme Aikido dersi için katılmasıyla oldu. Bunun ona göre olmadığını hemen anladı ama sonrasında üçümüz kahve içmeye gittik ve hemen kaynaştılar.

İkisi olmadan ne yaptım bilmiyorum. British Columbia'da kalmak istememin en büyük nedeni onlar. Onlardan uzaklaşma fikri kalbimi sızlatıyor.

Carlee ile birlikte ben de kendi kadehimi kaldırıyorum ve birlikte tokuşturuyoruz. "Teşekkürler, Lina. Keşke bir iş için tek şart büyük bir beyin olsaydı."

"Hâlâ şansın yok mu?" Carlee sempatik bir şekilde soruyor. Mühendis olarak bir iş ve kiralayacak bir daire bulmakta hiç zorlanmadı. Ne yazık ki o daire küçük bir stüdyo, bu yüzden mezun olduktan sonra oda arkadaşı olmaya devam edemedik.

Başımı sallıyorum. "En azından takip etmeye degecek bir şey yok. Şimdiye kadar tüm bölgelerin gelecek yıl için ilanlarını vermiş olacağını sanıyordum."

"Çocuklar için okul yılı henüz bitmedi, daha zaman var. Mükemmel işiniz dışarıda sizi bekliyor," diyor Lina kendinden emin bir şekilde ve ben de ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Biliyorum. Umudumu kaybetmiyorum. Sadece nerede çalıştığımı bilmek güzel olurdu, böylece bir an önce bir daire bulabilirdim."

"Oh? Yani seksi beyzbol oyuncusuyla yaşamak hayal ettiğimiz kadar büyülü değil mi?" Carlee'nin ses tonunda bir muziplik var. "Cennette sorun mu var?"

Yüzüme sıcaklık yayılıyor. "Dur. Aklını çukurdan çıkar. Burası cennet değil, geçici bir oda arkadaşı durumu. Başka bir şey değil."

"Ama daha fazlası olsa umurunda olmazdı. Yoksa Rhett Darlington'ın dört yıl önce öpüştüğünüz kardeşinizin takım arkadaşı olduğunu hatırlamakta haksız mıyım?"

"Özür dilerim, ne?" Lina öne doğru oturarak ağlıyor. İçkisini yere bırakıp başını ellerinin arasına alıyor ve bana fazlasıyla hevesli bir şekilde bakıyor. "Bana her şeyi anlat."

Ben ise koltuğa yaslanıp elimi Ruthie'nin sırtına götürerek dalgınca onu okşuyorum. "O kadar da harika bir hikâye değil, Lina. Bu kadar heyecanlanma."

"Tamam ama onu öptün mü? Bu gerçekten oldu mu?"

Başımı sallıyorum ama hiç hevesli değilim. "Evet, denedim. Beni dehşet içinde itmeden önce belki bir saniye sürdü."

"Ah Evie," diye mırıldanıyor Carlee, bana doğru kayarak. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Gerçekten öyleydi. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Hiç bu kadar reddedilmiş hissetmemiştim. Bu yüzden son dört yıldır Rhett'ten mümkün olduğunca uzak durdum. En iyi arkadaşı ve takım arkadaşı benim ağabeyim olunca kolay bir iş değil.

"Aslında öyleydi. Dedi ki... Dedi ki, 'Hadi, Evie. Bunu yapmak istemezsin.' Rhett'in kalın sesinin kaba bir taklidini yapıyorum ve sert bir kahkaha atarak ısııyorum. "Tam da aşık olduğu kızı yeni öpmüş her kızın duymak istediği şey."

Lina kanepeye yaslanırken Carlee yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, kızım. Özür dilerim."

Bardağıma tekrar elime alıp uzun bir yudum alıyorum. Keşke alkol içseydim dediğim pek sık olmaz. Aslında hemen hemen hiç. Ama şu anda, bunun bir mocktail'den daha fazlası olmasına o kadar da karşı çıkmazdım. Belki sarhoş olmanın verdiği iğrenç ve kontrolden çıkmışlık hissi, dört yıl önce ailemin koridorunda Rhett'i Kai'yle ziyaret ederken köşeye sıkıştırdığım o anı yeniden yaşadığımda hissettiğim utancı hafifletirdi. Ne kadar da yanılmışım.

İşte o zaman bunun gibi romantik fikirlerin kitaplar ve filmler için olduğunu anladım, gerçek hayat için değil. Dürüst olmak gerekirse, Rhett'in burada olması, yüksek lisansım için British Columbia'ya taşınma konusunda yaşadığım tek tereddüttü. Ama aşkımin ve aşağılanmamın öznesine yakın olmak, iyi niyetli ailemden uzaklaşma ve kendi hayatıma sahip olma şansı için almak istediğim bir riskti.

Ve itiraf etmeliyim ki, o kadar da kötü olmadı. Kendimi utandırdığım o zamandan hiç bahsetmedi ve şu anda aramız iyi. Zaman zaman kafa karıştırıcı, özellikle de kendimi beni Kai'nin küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görmeye başladığını merak ederken - hayır, umarken - bulduğumda, ama her şey genel olarak iyi.

"Her neyse. Konuyu değiştirelim lütfen?" İki arkadaşımın arasına bakarak soruyorum. Tanrı'ya şükür bana acıyorlar.

"Evet, Selena'nın okulundaki sevimli öğretmene ne olduğunu bilmek istiyorum." Carlee kaşlarını kaldırarak Lina'ya bakıyor. "Ricky son veli toplantısında bir şey söyledi mi?"

Lina kadehini boşaltır, sonra dudaklarını şapırdatır. "Hanımlar, size şunu söyleyeyim, kocamın başına geleceklerden haberi yoktu. Bay Myers içeri girdi ve bütün annelerin nasıl bayıldığını görmeliydiniz. Dürüst olmak gerekirse acınası bir durumdu."

"Sanki kendinize bayılmanıza saniyeler kalmamış gibi?" Lina'nın çocuklarının gittiği ilkokuldaki delicesine yakışıklı öğretmen hakkında pek çok hikâye duymuş biri olarak alay ediyorum. "Dürüst ol. Eğer Ricky orada olmasaydı, sen de bayılırdın."

Lina sözlerimi düşündükten sonra omuzlarını silkiyor. "İyi, evet, bayılırdım. Onun yerine, seksi öğretmen çocukların yılsonu dosyalarını dağıtırken kocamın sahiplenici tavrını izlemek zorunda kaldım. Adamın tek yaptığı gülümsemek ve Selena'nın harika bir öğrenci olduğunu söylemekti ve Ricky bana asılmış gibi davrandı. Göğsü kabardı, kolunu omuzlarıma doladı ve zavallı adama ters ters baktı. Dik dik baktı." Lina gözlerini deviriyor, sonra göğsünü tutarak kanepeye yaslanıyor. "O kadar seksiydi ki eve gitmeyi bile bekleyemedik. Okulun otoparkında arabanın içinde benimle öpüştü."

"Y a p m a d ı n !" Nefes nefese kaldım. "Okulda mı? Ya biri g e ç s e y d i ? Başka bir ebeveyn mi?"

"Ya da Ateşli McÖğretmen!"

"Yani, belki Ricky üçlü sekse açık olabilirdi?" Lina sırtıyor ve hepimiz çok erkeksi Meksikalı kocasının çok daha genç, tiki bir öğretmenle üçlü yapma fikrine gülmekten kırılıyoruz.

Ön kapı açılıp Rhett içeri girdiğinde hâlâ kıkırdıyorduk.

Aniden durur ve yüzü alametifarikası olan büyüleyici sırıtışına bürünür.

"Merhaba hanımlar, görünüşe göre iyi vakit geçiriyorsunuz," diyerek sırtıyor ve göz kırpmıyor.

Tam da beklediğim gibi, Lina ve Carlee gülünç kız kıkırdamalarıyla karşılık veriyorlar. Umarım lanetli öpücük hikayesini düşünmüyorlardır.

Rhett'i selamlamak için küçük bir el sallıyorum ama Ruthie çok daha hevesli, en sevdiği beyzbol oyuncusuna doğru koşuyor. Tamam, belki o benim de en sevdiğim beyzbol oyuncusudur ama şu anda kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Özellikle de kardeşimin.

"Evet, harika bir gece oldu," diyor Carlee, *harika* kelimesini vurgulayarak. "Bilirsiniz işte, sırlarımızı paylaştık, erkekler hakkında konuştuk, tipik kızlar gecesi şeyleri."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Yemin ederim, eğer Carlee onlara anlattığım o lanet öpücük hakkında tek bir kelime ederse, benim için ölür. Normalde en iyi arkadaşlarıma olan güvenimden şüphe etmezdim ama şu anda, birkaç kokteyl içtikten sonra Carlee'nin her zamanki filtresi yok oldu. Ve bu hikâyeyi Rhett'in önünde anlattığını düşündükçe midem bulanıyor.

Neyse ki, yapmıyor. Arkadaşlarımla bir iki dakika daha sohbet ettikten sonra Rhett bana döndü.

"Pekâlâ, sanırım ben ortalıkta görünmeyeceğim ve siz hanımların gecenin tadını çıkarmasına izin vereceğim. Sabah görüşürüz, Evie." Bana gülümsemesi farklı görünüyor, arkadaşlarıma gülümsediğinden daha yumuşak. Sonra kendinden emin bir edayla koridorda yürüyerek gitti.

Kapısının kapandığını duyana kadar hepimiz sessiz kaldık, sonra kızlar peşime düştü, tam da beklediğim gibi.

"Lanet olsun, Evie. Onun şahsen daha da seksi olduğunu bize nasıl söylemezsin?" Lina kendini yelpazeleyerek tıslıyor.

"Bilmiyorum, o sadece Rhett. Onu bu şekilde düşünmemeye çalışıyorum," diyorum ama bahanem Carlee'nin kahkahaları arasında kayboluyor.

"Evet, hayır. Bize söylemedi çünkü onu tamamen kendine saklamak istiyor. Burada olan da bu, sen hâlâ o iri yarı beyzbol oyuncusuyla birlikte olmak istiyorsun, değil mi?" Carlee beni dürttü, ben de dehşetle ona baktım.

"Aman Tanrım, kapa çeneni! Ya seni duyarsa?" Tıslıyorum.

Lina elini sallayarak beni kovarken Carlee pişmanlık duymayan bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sakin ol, bizi duymayacak." En azından sesini alçak tutuyor. Ama sonra önce Carlee'ye, sonra da bana dönerken yüzünde muzip bir ifade beliriyor. "Ama sevgili dostumuz ona vurmanız konusunda haklı. Yani, bu dünyadaki en kötü şey olmazdı, değil mi?"

Öyle mi? Oldukça da uygun, karşılıksız seksle dolu bir yaz bana harika geliyor."

Bir an için kafam karışmış bir şekilde ona baktım, sonra ne olduğunu anladım. Kendimi ateşli ve telaşlı hissediyorum ve suçlayacak alkolüm bile yok. "Kesinlikle olmaz," diye fısıldıyorum sertçe, sonra daha da sert tekrarlıyorum, "Kesinlikle. Kesinlikle olmaz. Rhett'le aramda hiçbir şey olmasına imkân yok. O Kai'nin en iyi arkadaşı ve burada kalmama izin vererek bana yardım ediyor. İsteyeceğim son şey, reddedilme kapısını tekrar açarak bu durumu daha da zorlaştırmak."

Ama Lina dinliyor gibi görünmüyor. Eğilip Carlee ve bana da aynısını yapmamızı işaret ediyor. Sesini daha da alçaltıyor ve bir sonraki söylediği şey yüzünden onu hemen orada boğmamamın tek nedeni bu.

"Eminim Rhett senin büyük O'ya sahip olmakla ilgili küçük sorununu halledebilir." Arkadaşıma bakıyorum, zihnimde ona fırlattığım hançerleri hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Carlee'nin eli kalçama çarparak zihnimi dağıtıyor.

Lina'ya saldırı.

"Aman Tanrım, evet! Bir erkekle hiç orgazm olmama sorunun." Sanki az önce kirli sırrımı fısıltıdan daha yüksek bir sesle söylememiş gibi bilgece başını sallıyor. "Evet, kesinlikle bu konuda sana yardımcı olabilecek türden bir adam. Seksi sporcular hakkında ne derler bilirsin, değil mi? İki kafaları vardır ve sadece birini nasıl kullanacaklarını bilirler, ama lanet olsun, onu hiç iyi kullanmazlar." Sanki az önce kardeşimin, Rhett'in ve diğer tüm profesyonel sporcuların zekâsına hakaret etmemiş gibi omuzlarını silkiyor.

"İkinizin de hemen çenenizi kapatmanız gerekiyor. Her şeyden önce, bu çok kaba Carlee. Rhett gerçekten zeki bir adam, akıllı da başında" -kıkırdamaya başladı, ben de ona ters ters baktım- "*omuzlarının üzerinde*. Onun, kardeşimin ya da başka bir sporcunun zekâsına hakaret etmene izin vermeyeceğim," diye hırlıyorum.

Carlee uzanıp elimi tutarken yüzü düşüyor. "Özür dilerim. Haklısın, bu söylediğim çok şirretçeydi. Öyle demek istememiştim."

Özrünü kabul ettiğimi göstermek için sertçe başımı sallıyorum, sonra ayağa kalkıp boş kokteyl bardaklarını alıyorum ve hızla mutfağa doğru yürüyorum. Elimde iki bardak suyla oturma odasına döndüğümde, bardakları muhtemelen olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde yere bıraktım. "Bunu iç. Alkolle ilişkiniz kesildi. Çünkü Rhett'in bana orgazm yaşatacak ilk erkek olacağını düşünüyorsanız ikiniz de delisiniz. İmkânı yok."

Ne yazık ki arkadaşlarım çakırkeyif olabilirler ama sarhoş değiller. İkisi de bana kaymağı yiyen kedi gibi gülümsüyor.

"Bir hafta veriyorum," diyor Lina.

"Belki bir ay süre veririm," diye ekliyor Carlee. "Kesinlikle taşınmadan önce."

Ellerim kalçalarımda, sözde en iyi iki arkadaşımın arasına bakıyorum. "Cidden Rhett'le seks yapıp yapmayacağımıza dair bahse mi giriyorsunuz?"

İki arkadaşım da fazlasıyla kendini beğenmiş bir ifadeyle başlarını sallıyor. "Emin olabilirsin ki öyleyiz." Lina sırtlıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi dik dik bakarak kısıyorum. "İkiniz de kaybedeceksiniz çünkü Rhett Darlington'ın bana bir şey yapacak kadar yaklaşmak istemesi mümkün değil, özellikle *de bunu*."

"Göreceğiz."

Lina'nın şifreli cevabı beni sinirlendiriyor. O yanılıyor, ikisi de yanılıyor. Rhett ve benim aramda hiçbir şey yok ve asla da olmayacak. Genç halimin aşkla beslenen hayalleri ya da şimdiki halimin fantezileri ne olursa olsun.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rhett.

Az önce duyduğum şeyi kesinlikle duymamam gerekiyordu. Ama duydum ve bunu düşünmeden edemeyeceğimi biliyorum.

Evie daha önce tek başına orgazm olmamıştı.

Bir parçam inkar ediyor. Bunun doğru olmasına imkan yok. Bir başka -daha tehlikeli- parçam ise onu orgazm edecek tek erkek olma fikrinden cidden tahrik oluyor. Ona iyi bir sevgilinin verebileceği gerçek zevki gösterecek tek erkek.

Lanet olsun.

Bu gece uyumak yok. Benim için olmayacak.

Yarın doğal davranmam gerekecek, yatak odamın kapısını hiç açmamış gibi yapacağım, hızlıca mutfağa gidip bir şeyler atıştırmayı planlıyorum. Şükürler olsun ki adımı duyar duymaz kapının önünde durdum. Annem aptal yetiştirmemişti ve Evie'nin konuşmalarına kulak misafiri olduğumu bilse dehşete düşeceğini biliyordum.

Bu durum beni dikkatle dinlemekten alıkoymadı.

Başka şeylerden konuşmaya başladıklarında kapımı yavaşça kapatıyorum ve parmak uçlarımda yatağımın kenarına geliyorum. Oturuyorum, sonra bedenimi geriye bırakıp kollarımla yüzümü kapatıyorum ve nefesimi içime çekiyorum.

"Siktir."

Arkadaşları gittikten sonra bile odamda kalıyorum. Daireyi temizlediğini duyabiliyorum, sanırım. Sonra Ruthie'yi dışarı çıkarıyor ve geri döndüklerinde kapısının sessizce kapandığını duyuyorum.

Daireye sessizlik çöküyor. O kadar sessiz ki, sanki kendi kalbimin atışını duyabiliyorum. Bir süre sonra hafif bir ses başlıyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Ta ki o garip uğultunun üzerinde başka bir şey duyana kadar. Neredeyse iniltiye benzeyen bir şey. Ama köpekten gelmiyor. Sanmıyorum.

Yine oluyor. Ve bu sefer, bunun bir sızlanma değil, bir *inleme* olduğunu söyleyebilirim. Sonra sessiz bir havlama, Ruthie olmalı. Uğultu kesiliyor ve Evie'nin köpeği susturan sesini zar zor duyabiliyorum. Sonra uğultu tekrar başlıyor ve kendimi tam bir ahmak gibi hissederek sonunda ne olduğunu anlıyorum.

Evie kendiyle oynuyor.

Aklıma hemen yatakta yattığı, uzun siyah saçlarının altında dağıldığı geliyor. Eminim oyuncağın dokunuşuyla geriye doğru eğilirken gözleri kapalıdır. Elleri amının üzerinde mi? Islak mı? Eminim öyledir. Tanrım, bunu kendim hissetmek için neler yapmazdım. Onu kendim görmek için.

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Burada öylece yatıp koridorun hemen aşağısında bunu yapmasını nasıl dinleyeceğim. Başka bir boğuk inilti duyuyorum. Sessiz kalıyorum, dinlediğim için biraz suçlu hissediyorum ama duracak kadar değil. Birkaç dakika daha boğuk inlemeler ve şimdi vibratör olduğunu tahmin ettiğim şeyin vızıltısıyla geçiyor. Ve sonra, hepsinden daha tatlı bir ses duyuyorum.

"Rhett."

Ses kesilir ve her şey yeniden sessizliğe gömülür.

Yine de odamda kalıyorum, kılımı bile kıpırdatmak istemiyorum.

Eğer hareket edersem, Evie'nin odasına dalıp ona adımı tekrar söyletmek gibi aptalca bir şey yapmayacağım konusunda kendime güvenebilir miyim bilmiyorum.

Ama sonunda, aklıma kaçırmadan burada daha fazla kalamayacağımı fark ediyorum. Olabildiğince sessizce kalkıp banyoya gidiyorum. Duşun sesiyle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok ama bunu yapmalıyım. İçimde yanan cehennemi soğutmam gerekiyor.

Dondurucu soğukluktaki suyun içine giriyorum ve bir lanetle savaşıyorum. Ama buz gibi spreyn altında durmak bile gürleyen kalp atışlarımı ve zonklayan sikimi sakinleştirmiyor.

Günaha boyun eğmekten başka çare yoktur.

Elimi sikimin etrafına sarıp sıkıca sıkıyorum. Ama hiçbir şey bunun olmasını engelleyemeyecek. Hiçbir inkâr, işkence ya da ceza içime doğru fırlayan orgazmı durduramaz.

Zihnim Evie'nin çıplak, yatağa yayılmış görüntüsüne geri dönüyor, ama bu sefer ben de onunlayım. Altımda ve onu doruğa çıkaran benim, lanet bir seks oyuncağı değil.

Tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü biliyorum. Günlerdir, hatta haftalardır öyleyim. Evie ile ilgili en ufak bir düşünceye kapıldığım her an, o çizgiyi aşmaya biraz daha yaklaşıyorum.

Onu bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyorum. Ama kendimi de durduramıyorum, en azından şu anda. Hiç vakit kaybetmeden duşumun duvarlarını döllerimle boyuyorum.

Birkaç dakika orada duruyorum, kalp atışlarım yavaşlarken nefes nefese kalıyorum. Sonra dışarı çıkıp kurulandım. Şortumu tekrar giyip sendeleyerek yatak odama giriyorum ve yatağıma uzanıyorum.

Orada uzanmış, tavana bakarken, yeniden sertleşmeye başlayan aletimi sakinleşmeye ikna etmeye çalışırken, tüm "ya olursa "ları düşünmeye başlıyorum.

Ya Evie'ye gittiysem ve o da beni yatağına kabul ettiyse? Ya o çizgiyi aşarsak?

Kendimi bu tehlikeli düşüncelere o kadar kaptırmışım ki, koridordan gelen Ruthie'nin sessiz havlamasını duyana kadar Evie'nin kapısının açıldığını fark etmiyorum.

"Şşşt." Evie'nin dediğini duyuyorum ve sonra yavru köpek tırnaklarının yerdeki tıkırtısı bana hareket halinde olduklarını söylüyor. Ama kapımın önünde duraklıyorlar.

Duştayken beni duydu mu? Bizim adımıza karar verip odama gelmek üzere mi? Ama sonra yumuşak ayak sesleri devam ediyor ve ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Sanırım değil.

Bu da yarın yüz yüze geldiğimizde bunu nasıl ele alacağıma karar vermenin bana bağlı olduğu anlamına geliyor.

Sorun şu ki, aklım bana bir şey söylerken aletim başka bir şey söylüyor. Ve net bir karar olması gereken şey, kamyonetimin Tennessee'nin arka ormanlarında off-road yapmak için kullandığından daha çamurlu.

Evie'yi istiyorum. Görünüşe göre o da beni istiyor.

Sabah olduğuunda, iki saatten az uyku sayesinde kararımı vermiştim. Aptalca ve çok riskli olabilir. Ama Evie'nin ona yatakta nasıl davranılması gerektiğini öğretecek bir adama ihtiyacı var. Ona istediğini, hak ettiğini tam olarak nasıl elde edeceğini öğretebilecek ve ona her kadının hakkı olan zevki yaşatabilecek birine.

Ve eğer bu, ne kadar şanslı olduğunu takdir edemeyecek rastgele bir pislik olacaksa lanetleneneğim.

Ben olacağım.

Tam ön kapı açılıp Evie ve Ruthie sabah yürüyüşünden içeri girerken mutfağa gidiyorum.

"Oh. Kalkmışsın." Evie kapının hemen içinde aniden durur, ama ayaklarının dibindeki küçük hanım tasmaının ucunu çekiştirmeye ve mız mızlanmaya başlar.

"Günaydın." Yanına gidip çömelirken ve Ruthie'nin tasmaını çözerken bunu ne kadar sakın ve normal bir şekilde söyleyebildiğimle gurur duyuyorum. Hemen göğsüme atlıyor, küçük pençeleri tişörtümün üzerinden bile beni tırmalıyor.

"Yavaş ol ufaklık, acıyor," diye nazıkçe azarladım, ayağa kalkıp mutfağa geri döndüm.

Evie beni takip ediyor ve ben kahvelerimizi doldururken yavru köpeği beslemekle ilgileniyor. Ama kahveleri mutfakta ona vermek yerine, iki bardağı da kanepeye götürüp tam ortasına oturuyorum ve önümdeki masanın üzerine koyuyorum. Benim yanıma oturmaktan başka çaresi yok.

Yanımıza gelip düzeni gördüğünde Evie hafifçe kaşlarını çatıyor ama ben sırtıtmamı kendime saklamayı başarıyorum. "Kahveni istemiyor musun?" Kanepeye yaslanıp kendi kahvemi yudumluyorum.

Birkaç saniye sonra fincanını alıp oturuyor ve ayaklarını kanepenin ucunda altına sıkıştırıyor. Ben sessiz kalıyorum ve birkaç dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece tanrıların lezzetli nektarını yudumluyor ve uyanıyoruz.

Ama içimi dolduran beklenti sonsuza kadar bastırılamaz.

"Dün gece iyi vakit geçirdiniz mi?"

Tepkisine hazırlıklı değilim. Evie gözle görülür bir şekilde irkiliyor, bardağı elinde sallanıyor, üzerine sıcak sıvı dökölme tehlikesiyle karşı karşıya. Hızla eğilip bardağı ondan alıyorum ve masaya geri koyuyorum.

Evie'ye geri döndüğümde, iki şeyi aynı anda fark ettim.

Birincisi, elim bir şekilde onun üst baldırını kavırıyor. Sanki, onun *üst* Üst uyluk.

İkincisi, başımı biraz daha çevirirsem onu öpecek kadar yakın olacağım.

Keskin nefes alışına bakılırsa, Evie de bunun farkındadır.

"Rhett?" diye fısıldıyor. Ve o büyük kahverengi gözler, içlerinde kaynayan pek çok söylenmemiş düşünce ve duyguyla bana bakıyor.

Diğer elimi yavaşça kaldırıyorum, bakışları elime kayıyor, sonra tekrar benimkiyle buluşuyor. Nasırlı elim yumuşak yanağıyla buluşuyor ve başparmağım hafifçe okşuyor.

"Arkadaşıma benim hakkımda söylediklerini duydum." Boğazım daralıyor. Söylemeyi planladığım şey tam olarak bu değildi, ama şimdi söylemem gereken şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Her şeyden önce. "Sporcular hakkında. Ve sadece teşekkür etmek istedim." Kalbim çarpmaya başladı. Ona disleksimden bahsedeyim mi? Yaptığı açıklamanın neden bu kadar önemli olduğunu mu?

Ben bunu yapacak cesareti bulamadan Evie'nin boğazı yutkunurken aşağı yukarı hareket ediyor.

Ve sonra.

Dudakları benimkilerin üzerine yumuşakça iniyor, öpücüğü kararsız. Daha derine inmek için yanıp tutuşsam da kıpırdamadan duruyorum. Zihnim dört yıl önce beni öptüğü zamana geri dönüyor. O zamanlar hiçbir şeyin olmasına izin veremezdim. Çok gençti ve ülkenin diğer ucunda yaşıyordu.

Ama şimdi ikimiz de yetişkiniz ve o burada. Tam burada.

Bir öpücük çalıyor.

Geri çekilmeden önce sadece bir saniye sürüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor ve benim öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştırmam için gereken tek şey bu.

"Sakin özür dilemeye kalkma," diye gürlüyorum ağzına karşı. Eli gömleğimi yumrukluyor ve bana bu şekilde dokunmasına verdiğim tepkiyi yumuşatmak için beyzbol istatistiklerini saymaya başlıyorum.

Sonra onunla *gerçekten* ne hakkında konuşmak istediğimi hatırladım. Görünüşe göre bu fikre ilk başta düşündüğümde daha da açık olabilirdi.

Öpüşmemize ara verip kanepenin arkasına yaslanıyorum ve parmaklarımın boynunun dibindeki çıplak teni hafifçe okşamasına izin veriyorum. Gözleri biraz buğuluydu, benimkilerin de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu müthiş bir öpücüktü.

"Diğer şey doğru mu? Arkadaşının senin hakkında söyledikleri ve... bilirsin işte."

Kaşları hafifçe çatılıyor ama sadece bir saniyeliğine, sonra nefesini tutup geriye yaslanıyor ve gömleğini bırakıyor.

"Dur bakalım, bizi ne zamandır dinliyordun?"

Kahretsin. Suçluluk duygusu içimi kaplıyor ama Evie meraklı ve belki biraz gergin görünüyor ama kızgın değil.

Nefes alarak itiraf ediyorum. "Bir erkeğin seni hiç orgazm etmediğini söyleyecek kadar uzun."

Evie kollarını göğsünde kavuşturuyor ama yine de hafif bir titreme seziyorum. "Bunu duymam gerekmiyordu. Ama merak etme, bu konuda bir şey yapmanı beklemiyorum."

Beklediğim tepki bu değildi. "Neden olmasın?"

Evie alay ediyor ama elleri kucağına düşüyor. "Seni daha önce bir kez öpmeye çalışmıştım Rhett, yoksa unuttun mu? Sen beni ittin. Şimdi neden farklı olsun ki?"

Bunu eninde sonunda konuşmamız gerektiğini biliyordum, ama lanet olsun, o bu kadar yakinken odaklanmak çok zor. Narin kokusu duyularımı istila ediyor, sikimi amına gömerken burnumu saçlarına gömmek istememe neden oluyor. Ama şaka yapmadığımı bilmesi gerekiyor. Hafifçe öne eğilerek bakışları üzerimde olana kadar bekliyorum ve umarım samimiyetimi görüp duyabilir.

"Evie, seni reddettiğimde yirmi yaşındaydın, hâlâ evde yaşıyordun ve ben ülkenin öbür ucunda kardeşinle top oynuyordum. Bunun senden etkilenmememle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da seni istemememle. Asıl sorun buydu. Seni istiyordum. Hâlâ da istiyorum, yoksa az önceki öpücük sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Sen... beni istiyorsun." Yavaşça göz kırpmıyor, sevimli küçük ağzı bir O harfi oluşturuyor. "Ve sen de beni istiyorsun. Çünkü itirafından daha fazlasını duydum."

Dün gece." Sesim ağır ve derinden geliyor, içimi yiyip bitiren şehveti duyup duymadığımı merak ediyorum. "Daha sonra. Adımı söylediğini duydum."

"Sonra..." diyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Sonra demek istiyorsun. Ben -"

"Bir oyuncak çıkarıp seni boşalttığımı hayal ettiğin zaman mı? Evet. Seni duydum. Ve bu beni o kadar azdırdı ki duşuma girdim ve duvarları bana bindiğini hayal ettiğim gibi boyadım."

Evie küçük bir mızıltı çıkarıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum, ama gözleri tekrar açılmadan ve eli göğsüme konmadan önce bana doğru eğiliyor.

"Ne yapıyoruz biz? Ne... neler oluyor?"

Şansımı deniyorum ve elimi tekrar kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İkimizin de keşfetmeye değer bazı hisleri olduğunu kabul ettiğimizi söyleyebilirim. Karşılıklı arzular diyebiliriz." Sırıtarak ona göz kırpıyorum, elimi aşağıya doğru indirip onunkini tutuyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurabilmek için ağzıma götürüyorum.

Elini indirirken, bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. Mükemmel bir pembe allık yanaklarını renklendiriyor. Eğiliyorum, yavaşça hareket ediyorum. Ama niyetim açık.

Onu tekrar öpeceğim ve bu sefer öpüşmekle yetinmeyebiliriz.

Ama tam dudaklarımız birleşmek üzereyken, ön kilidimdeki bir anahtarın belirgin sesi odaya giriyor ve birbirimizden ayrılıyoruz.

"Kahretsin. Bu senin kardeşin." Yami'nin bu sabah maç görüntülerinin üzerinden geçmek için geleceğini unutmuşum. Yaklaşan rakiplerimizi analiz etmek için benden yardım istedi.

"Aman Tanrım." Evie ayağa kalkıyor, bakışları kasıklarına düşmeden önce elini saçlarında gezdiriyor. "Rhett!" diye tıslıyor.

Yere bakıp tekrar küfrettikten sonra ayağa fırlayıp aceleyle yatak odama doğru ilerliyorum ve Evie'yi kapıyı açması için bırakıyorum.

Kardeşinin içeri girip sikimin pantolonuma yapıştığını görmesi, benim onu bırakıp onunla kendi başıma uğraşmamdan çok daha kötü olurdu.

Ve on iki saatten kısa bir süre içinde ikinci kez kendimi dondurucu soğukta bir düşün altında buluyorum.

BÖLÜM TH RTEENİ

Evie

Rhett ve Kai gittikten sonra bile kalp atışlarımın normale dönmesi neredeyse bir saat sürdü. Kesinlikle sersemlemiş durumdayım, beynim tamamen dönüyor ve ne yapacağımı bilemez haldeyim.

Bu benim için normal bir duygu değil ve bundan pek hoşlandığımı söyleyemem. Zihnimin açık olmasına, ne yapacağımı ve olaylarla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmeye alışkınım. Astımım nedeniyle okuldan geri kalmamak için küçük yaşlardan itibaren bu şekilde olmak zorundaydım. Düzenli ve kontrollü olmak sınıf birincisi olarak mezun olmama yardımcı oldu.

Ama görünüşe göre, kendimi akademik ve entelektüel olarak kanıtlamak için çok fazla çaba sarf ettim ve sosyal olarak yeterince çaba göstermedim. Çünkü konu erkeklere gelince ne yapacağımı bilemiyorum.

Rhett sadece birkaç dakika içinde tüm dünyamı alt üst etmeyi başardı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmiş olmam ve daha da fazlasını hissedebilecekken, aptal kardeşimin araya girmesi sayesinde hissetmemiş olmam, kendimi daha da daireler çiziyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Sonunda koltuktan kalkmayı başarıyorum ve Ruthie'yi bir yürüyüşe daha çıkarıyorum. Kendimi çok dengesiz hissettiğimi umursamıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor. Ama Vancouver sokaklarında dolaşırken neredeyse insanlara ve ağaçlara çarpacak kadar dikkatim dağınık.

Sonunda eve döndüğümüzde, aç olmama rağmen yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışıyorum. Ama yine de

Dikkatimi dağıtmaya çalışma ihtiyacı hissediyorum çünkü daha önce olanlara odaklanmak beynimde dönüp duran sorulara cevap vermiyor.

Yumurtaları meyve ve kızarmış ekmekle birlikte bir tabağa boşaltıyordum ki telefonum mutfak tezgahında titredi. Yavaşça çevirip, kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Bu o mu? Bu sabah yaptıklarından pişman olduğunu ve her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek için bana mesaj mı atıyor? Eğer durum buysa nasıl hayatta kalacağımdan emin değilim.

Ama hayır, Tanrı'ya şükür, Rhett değil.

Selam kızım. Dün gece için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim. Rhett hakkındaki yorumumla ve onunla takılman konusunda sana sataşmamla kesinlikle haddimi aştım.

Umarım beni affedersin. Ama. Bence en azından test etmeyi düşünmelisin, belki bir şeylerle ilgilenir diye. Dün gece onu sana bakarken yakaladım ve o bakış saf ateşti.

Telefonumu elime alıyorum ve onu görüntülü sohbetten aramak için düğmeye basıyorum. Görüntüsü ekranı dolduruyor ve yüzündeki pişmanlığı görebiliyorum.

"Hey, sen," diyor. "Bu sabah her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Her şey yolunda. Dün gece öyle demek istemediğini biliyorum; tekilanın beyninden ağzına kadar hiçbir filtre uygulamadığını unutm a m a l ı y d ı k ."

İkimiz de gülüyoruz ve Carlee rahatlatarak nefes veriyor. "Cidden, doğruluk serumundan daha kötü. Bu sabah uyandıgımda kendimi çok kötü hissettim."

"Bunun neredeyse otuz yaşında olmanla bir ilgisi olmadığına emin misin?" Alay ediyorum ve Carlee kaşlarını bana doğru çatıyor.

"Sen sus."

Kanepesine doğru yürüyüp otururken telefonu hareket ediyor. Ve gözlerinde bir parıltı beliriyor. "Yine de onu savunmaya bu kadar çabuk atlamayı ilginç buluyorum. Bana söylemek istediğin başka bir şey olmadığına emin misin?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Ne gibi? Ona aşık olduğum gerçeği yeni bir şey değil."

"Mm-hmm," diyor Carlee, başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek. "Ama ben bunun bir aşk *olduğunu* sanıyordum. Hoşlanmak değil. Biri onu unuttuğunu, diğeri ise unutamadığını ima ediyor. Ve dün gece onu savunma şeklin? Bu kesinlikle aşkını unutamamış bir kadının yapacağı bir hareket."

Allığımı gizleme şansım kesinlikle yok. Carlee yanaklarımın renginin koyulaştığını gördüğü anda anlıyorum çünkü parmağıyla ekranı işaret ediyor. "Ah-ha! Biliyordum! Doğruluk serumuna gerek yok."

"Bu sabah öpüştük," diye telaşla ağzımdan kaçırdım ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Bekle, ne?"

Kai'nin ortaya çıkıp Rhett'in dairesine girmesine kadar olanları hızlıca anlatıyorum.

"Kardeşim tarafından hiç engellenmemiştim ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum," diye dramatik bir şekilde bitiriyorum.

"Penis engellemenin erkekler için olduğuna eminim." "O zaman kadınlarda karşılığı neyse."

"İstiridye sıkışması."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Ciddi misin? Kulağa çok saçma geliyor."

"Diğer seçenekler daha kötü. Kunduz impeder'a ne dersin? Cliterference? Taco Blocko?"

Telefonun ekranına bakıyorum, dehşete kapılıyorum ama bir yandan da eğleniyorum. "Nasıl oluyor da kadınlar kunduz ve taco gibi tuhaf isimler alabiliyor da erkekler sadece yarrak ya da sik alabiliyor?"

"Ah kızım. Daha fazla dışarı çıkmalısın," diye takılıyor Carlee. "Ayrıca ağaçkakan, joystick, tallywacker, asker -"

"Dur! Aman Tanrım, dur." İkimiz de gülmeye başladık. "Bir erkekle aynı yatakta olduğunu ve ona tallywacker dediğini hayal edebiliyor musun?"

Carlee derin ve gülünç bir sesle, "Gel bebeğim, tallywacker'ımı taco'nun içine koyalım," diyor.

Kahkahalarımız sonunda dindiğinde, kanepeye yaslanıyorum ve bakışlarım tavana yöneliyor. "Teşekkürler Carlee, buna ihtiyacım vardı."

Arkadaşım cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Seni sevdiğimi, sana saygı duyduğumu ve ne kadar zeki olduğumu biliyorsun. Her şeyi enine boyuna düşünüyor ve acele kararlar vermiyorsun. Ama bazen beynin yerine içgüdülerine güvenmek daha iyi bir seçimdir. İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

Cevabımı düşünmem daha da uzun sürdü. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum bile. Rhett için hissettiklerime ve onun benim için hissedebileceklerine teslim olmayı düşünmek ne kadar cazip olsa da, Kai için hâlâ endişeleniyorum. En iyi arkadaşıyla birlikte olursam ne hisseder?" Duraksıyorum ve söylediklerimi gözden geçiriyorum. "Ama en büyük korkum bu bile değil. Ya Rhett'e gidersem ve o beni yine reddederse? Hâlâ onunla yaşamak zorundayım Carlee. Gidecek başka yerim yok. Ve eğer beni reddederse, burada kalmamın hiçbir yolu yok."

"Öncelikle, daha önce söylediklerinize dayanarak, sizi reddetmeyecektir. İkincisi, aynı fikirde olmayabilirsiniz ama bence kardeşinizin bu kararda hiçbir etkisi olmamalı. Bu senin hayatın ve ne yapmayı seçtiğin ve bunu kiminle yapmayı seçtiğin senden başka kimseyi ilgilendirmez." Sanki itiraz edeceğimi anlamış gibi elini kaldırdı. "En iyi arkadaş ve takım arkadaşı olmalarının karmaşık bir durum olduğunu biliyorum. Ama Kai'nin gerçekten bu kadar üzüleceğini düşünüyor musun?"

Başım vurgulu bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyor. "Bazen bana karşı çok aşırı korumacı olabiliyor. Takım arkadaşlarından biriyle çıkmamı kabul etmesine imkân yok. Ayrıca, Kai'nin Rhett'in benim için sadece bir ağabey olduğunu düşündüğünden eminim."

"Bence Rhett'in böyle düşünmediği çok açık," diyor Carlee içtenlikle. "Onun iyi bir adam olduğunu söyleyen sen değil miydin? Medyada ne zaman adı geçse, hep olumlu şeyler yazılıyor. Elbette, bazı kadınlarla birlikte görülmüş ama hiçbir zaman ciddi bir şey olmamış, o yüzden belki de karşılıksız bir kaçamağa hazır olabilir. Bu yaz ikiniz için sadece biraz eğlence, sonra hepsi bu."

Önerdiği şeyi düşündüm. Sorun şu ki, karşılıksız yapabileceğimi sanmıyorum. Rhett ile olmaz. Kardeşim aracılığıyla da olsa, daha sonra da hayatımda olacağını bildiğim halde olmaz.

"Demek istediğim, şu anda bir ilişki istemediğini biliyorum, üniversite sonrası hayatını kurmaya odaklanmak istiyorsun. Ama konu erkekler ve deneyimsizliğin olduğunda ne kadar utangaç olduğunu da biliyorum."

Carlee'nin sesi nazik ve söylediklerinin iyi bir yerden geldiğini biliyorum, ama yine de beni rahatsız ediyor ve koltuğumda kayıyorum.

"Ya Rhett bunu atlatmana yardım edecek mükemmel adamsa? Bir düşün. Hepsi bu kadar."

"Bunu düşüneceğim," diye cevap veriyorum sessizce. Ve bu yalan değil, hatta başka bir şey düşünebileceğimden bile şüpheliyim.

BÖLÜM ON DÖRT

Rhett.

Dört yaşımdan beri top oynuyorum. Hayatım boyunca disleksim vardı.

Yine de berbat beynimin oyunumu kaç kez etkilediğini iki elimle sayabilirim.

Çoğunlukla, bazı şeyleri işlememin daha uzun sürebileceğini veya yazılı planların ve oyun kitaplarının bir felaket olduğu durumlarda video analizinin ve görsel yardımcılarının yardımcı olduğunu anlayan koçlarla şanslıydım.

Ama arada sırada engelliliğim çirkin yüzünü gösterip bana Evie'nin arkadaşının önerdiği aptal sporcudan çok da uzak olmadığımı hatırlatıyor.

"Tanrı aşkına, sevgilim, orada neler oluyor?" Koç elini bacağına vuruyor. "Ramo'nun sana ne anlatmaya çalıştığını görmedin mi?"

Onaylarcasına homurdandım, çenem sıkıca kenetlenmişti. Evet, sinyalleri gördüm. Ama o kadar hızlıydılar ki yeterince çabuk anlayamadım. Bu da ikinciden çıkarken zamanlamamı mahvetti ve Revs'in üçüncüde beni kolayca atlatması anlamına geliyordu.

Koç şapkasını çıkarıyor, kel kafasını ovuşturduktan sonra tekrar takıyor. "Pekâlâ. Pekâlâ. Bir dahaki sefere gözlerini kaldır." Yedek kulübesinden çıkan basamaklara doğru yürür ve korkuluklara yaslanır.

Takımımı hayal kırıklığına uğratmak kadar nefret ettiğim başka bir şey yok. Kayma eldivenimi çıkarıp yere fırlattıktan sonra öne doğru eğilip bir küfür savuruyorum.

Gerçek şu ki, bugün sahadaki performansım için sadece disleksimi suçlayamam.

Bu sabah Evie'den uzaklaşmak, her şey bu kadar belirsizken, her yönden yanlış hissettirdi. Ve sonra arabada Yami'nin yanında oturmak ve yarın sabah izinli olduğumuz için bu gece gitmek istediği bir kulüp hakkında konuşup durmasını dinlemek yaraya tuz basmak gibiydi.

Bu geceki planlarımda Yami ya da diğer çocuklar yoktu. Ve kesinlikle bir kulüp de değil. Hayır, planlarım Evie ile kesintisiz zaman geçirmeyi içeriyordu, tercihen bir yatak da dahil, ama alternatif olarak kanepeyi de kabul edebilirdim. Hangisini tercih ederse.

Bayanların seçimi ve hepsi.

Ve şimdi Evie ile işleri yarım bırakmanın sonuçları beni can evimden vuruyor. Çünkü geri dönmek istediğim konuşma dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Sana neler oluyor, sevgilim?" Ronan Sinclair gelip bankta yanıma oturuyor. Yüzünde olduğundan emin olduğum endişeli ifadeyi hayal etmek için ona bakmama gerek yok.

"Bir şey yok, Sin. Her şey yolunda."

Ancak, sanırım cevabım onun için yeterli değil.

"Yemezler. Oyunun dışında kalıyorsun. Seni zorlamayacağım ama yapabileceğim bir şey varsa söyle." Kollarını göğsünde kavuşturarak banka yaslanıyor. "Evie ile işler nasıl gidiyor? Hâlâ seninle mi yaşıyor?"

İçimi gören bakışlarından uzaklaşmak için aniden ayağa kalkıyorum. "Evet. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Affedersiniz, biraz suya ihtiyacım var." Sin'den ve onun her şeyi bilen sorularından uzaklaşırken midem bulanıyor. Trident'lar bir ailedir. Koruyucu bir aile. Kendimizden olanlara göz kulak oluruz ve buna ortaklar, kardeşler ve çocuklar da dâhildir. İşte bu yüzden, Evie'yle ilişkiye girersem, tek seferlik bir şey olsa bile, ve biri öğrenirse... endişelenmem gereken sadece en iyi arkadaşım olmayacak.

Tüm ekibim.

Her nasılsa, oyunun geri kalanında kendimi toparlamayı başardım. Hatta az farkla kazandık ama bundan kendime pay çıkaramam. En azından yine berbat etmedim.

Duşlarda tüm erkekler bu geceki planları hakkında konuşuyor. Her nasılsa Yami, eşler ve kız arkadaşlar da dahil olmak üzere herkesi işin içine sokmuş.

"Hadi Mav, sen ve Sadie hiç dışarı çıkmıyorsunuz," diyor Yami üçüncü kalecimize. Dürüst olmak gerekirse, Mav yakın zamana kadar sadece antisosyal değildi. Kendini hepimizden ayrı tutuyordu ve ligde sorun çıkarma konusunda bir ünü vardı.

Ama o artık farklı.

Hâlâ sosyal değil ama arada bir gülümsüyor.

"Siktir git, Yami. Bu geceyi evde kız arkadaşımı becererek geçireceğim. Terli yabancılarla dolu kulübünüzün tadını çıkarın."

Yami sadece ellerini birbirine vuruyor, bana doğru yürüyor ve kolunu omzuma atıyor. "Tamam, tamam. Zaten senin seksi kötü çocuk enerjinin şansımı mahvetmesine ihtiyacım yok. Sevgilim ve ben mutlu bir şekilde eğlenmek için terli bir yabancı bulacağız. Sensiz."

"Kulağa müstehcen geliyor," diyor Mav sert bir şekilde ve ben Yami'yi itiyorum.

"Ciddiyim dostum," diye homurdanıyorum. Vücudumdaki her kemik Evie'ye gitmem için bağılıyor olsa da beynim tekrar devrede ve erkeklerle dışarı çıkmamanın şüphe uyandıracığını yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyor. Ve ihtiyacım olan son şey de Yami'nin bir şeyler döndüğünden şüphelenmesi için herhangi bir neden olması.

Sanırım bu gece dışarı çıkıyorum.

Neyse ki gitmek istedikleri kulüp stadyuma yürüme mesafesinde. Oraya yürürken telefonumu cebimde tutuyor, Evie'ye mesaj atıp atmamayı tartışıyordum. Yami ona çıkacağımızı söylediğini söyledi, yani teknik olarak mesaj atmama gerek yok. Ama onunla kendim iletişime geçmediğim için kendimi bok gibi hissediyorum.

Ama ne diyebilirim ki?

Bu sabah seni öpmemeliydim, bu yüzden kardeşinin beni bir kulübe götürmesine izin veriyorum, böylece seni unutmaya çalışabilirim.

Evet, bu gerçekten iyi gider. Ayrıca, önce o beni öptü.

Sonunda, hiçbir şey göndermedim. Evie'ye ne söylersem söyleyeyim, sonunda ne yaparsak yapalım, bir kısa mesajla çözülemez.

Kulübe vardığımızda Yami bizi sıranın hemen yanından geçirip müziğin nabzının attığı içeriye götürüyor.

Normalde, en iyileriyle dışarıda bir gecenin tadını çıkarabilirim. Bana Darling demelerinin bir sebebi var.

Ama bu gece, hissetmiyorum.

Bu gece, VIP alanında bir tarafta bir çaylak, diğer tarafta kısa gümüş rengi bir elbise giyen bir kadınla aynı kabinde sıkışıp kalmaktansa eve gitmeyi tercih ederim. Yüzünü bana döndü ve onu kontrol etmemi beklediğini fazlasıyla belli edecek şekilde öne doğru eğildi.

Onun için çok kötü, benim hiç ilgim yok. Onun yerine, kulübün etrafına bakıyorum.

Onun dışında herhangi bir yere.

"Yani, siz çok seyahat ediyorsunuz. Güzel yerlere gidiyor musunuz?" diye soruyor, martini gibi görünen bir şey yudumlarken ve bardakta ruj lekesi bırakırken.

"Tek gördüğümüz havaalanları, oteller ve beyzbol stadyumları. Gezmek için pek zamanımız olmuyor."

Cevabımın komik olduğunu düşünmemiştim ama sanırım yanlışmışım çünkü kahkahalarla gülüyor. Dürüst olmak gerekirse, bana bizim oralarda boylarından büyük işlere kalkışan bazı kızları hatırlatıyor. Gerçekte anne ve babaları yem dükkânı işletirken süslü sosyete kızlarıymış gibi davranırlardı.

Bu oyun o zaman da işe yaramamıştı, şimdi de yaramıyor.

"Affedersin hayatım, küçük oğlanların odasını bulmam lazım." Beni kabinden çıkarması için elimle işaret ediyorum. Suratını asıyor ama hareket ediyor. Açık bir yol için yeterli değil elbette. Hayır, yanından geçerken vücuduna tam cepheden bir fırça yiyorum. Bir ürpertiye bastırdım ve tuvaletlere yöneldim.

İçeri girdiğimde gürültü seviyesi biraz azalıyor ve siyah tezgâha yaslanıp derin nefes alırken başımı sarkıtıyorum.

Kapı açıldığında huzurum kısa sürüyor, tekrar kapanmadan önce bir müzik patlaması ve arka plan gürültüsü getiriyor.

"Dostum, neler oluyor?"

Yami'ye bakıyorum. Ayaklarını iki yana açmış, bir elini cebine sokmuş, diğerinde bir içki tutuyor.

Ah, kahretsin.

"Ne demek istiyorsun?" Beynim bir açıklama bulmaya çalışırken soruyorum. Sorun şu ki, ne gördüğünü ya da gördüğünü sandığını bilmiyorum. Dur. Odaklan, Rhett.

"Yani, en iyi arkadaşım hangi cehennemde? Ekürüm? Bütün gün ortalıkta yoktun dostum. Bu sabah dairene geldiğimden beri kendimi garip hissediyorum."

Başını yana eğdiğinde boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum.

"Evie'nin köpeği ayakkabılarına falan mı işedi?"

Ve böylece bana gümüş tepside mükemmel bir mazeret sundu.

Üzgünüm yavrum, otobüsün altına atılıyorsun.

"Hayır, dostum. Sadece iyi uyuyamıyorum sanırım. Bilirsin, lanet köpek yavrusu her saat kalkıyor." Yalan dilimden çok kolay dökülüyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Evet, bu berbat olurdu." Lavabolarda bana katılmadan önce gidip işiyor ve ellerini yıkıyor. "Eve gitmek istersen anlarım. Dürüst olmak gerekirse, bugün oyunun berbattı kardeşim, uyumalısın."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Teşekkürler, göt herif."

Yami bu hakarete gülüp geçer ve kapıya yönelir. "Ben oraya geri dönüyorum. İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Kapı arkasından kapandığında başım tekrar öne düşüyor. "Lanet olsun." En azından Yami beni sorgulamadan eve gidebilirim, ama şimdi Evie'yle yüzleşmek istediğimden pek emin değilim.

Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu doğru değil. Ne yapmak istediğimi ve ne yapmam *gerektiğini* biliyorum. Hangisinin daha iyi bir seçenek olduğunu bulabilirsem ne olayım.

Kimseye veda etmeden kulüpten ayrıldım. Kamyonetimle eve dönerken, Vancouver'ın karanlık sokakları ikilemime hiçbir cevap sunmuyor.

Binamın kapalı otoparkında, motoru kapatıyorum ve bir dakika orada oturuyorum. Evie'yi istiyorum. Ama ona sahip olmak birçok şeyi riske atıyor.

Onunla birlikte olma fikrini aklımdan çıkarmalıyım. O geçici bir oda arkadaşı. Bir arkadaş. En iyi arkadaşımın kız kardeşi.

Ve daha fazlası olamaz.

Dairemin kapısı sessizce açılıyor, Tanrı'ya şükür. Evie'nin eve geç geleceğimi anladığında açık bıraktığı mutfağındaki loş ışık dışında ışıklar kapalı. Bakışlarım kahve makinesinin yanında duran iki kahve fincanına takılıyor.

Yarın sabah onunla yüzleşmek zorunda kalacağıma dair sessiz bir hatırlatma.

İç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra yatağıma uzanıyor ve tavana bakıyorum. Evie'yle aramızdaki sınırı tamamen aşmadan önce yeniden belirleyerek doğru kararı verdiğime kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da zihnimi uyumama izin verecek kadar sakinleştiremiyorum.

Bu yüzden saat altıda zavallı kıcımlı yataktan sürüklüyorum, üzerime bir çift eşofman ve eski bir tişört giyiyorum ve kahve içmek için mutfığa giriyorum

Tercihen doğrudan damarlarıma enjekte edilir.

İlk fincanımı yarılamıştım ki bir kapının açıldığını duyuyorum ve Ruthie koşarak bana doğru geliyor. Ona biraz sevgi vermek için eğildim, başını okşadım ve koridordan gelen daha yumuşak ayak seslerini duyana kadar sarkık kulaklarını kaşıdım.

Doğruluyorum ve bakışlarımı yavaşça ona doğru kaldırıyorum. Koridorun kenarında durmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, sevimli bir şekilde uykuya dalmış görünüyor. Uzun siyah saçları omzunun üzerinden dağınık dalgalar halinde dökülüyor ve üzerinde o kadar büyük bir tişört var ki altında bir şey olup olmadığını anlayamıyorum.

Ve dün gece inanmak için mücadele ettiğim tüm mantık, mantıklı olan ve hem Evie'yi hem de kendimi koruyan karar, kan aşağı doğru akarken kafamdan uçup gidiyor.

Belki sonsuza kadar benim olmayacak ama şu an için öyle mi? O benim.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için sadece birkaç uzun adım atmam yeterli. Onu duvara doğru iterken bir elim kalçasında. Kocaman gözlerle bana bakarken ağzı açık kalıyor.

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum, Evangeline."

Bu kadar yakından, göğsünün hızla inip kalktığını hissedebiliyorum. Ama cevap vermiyor. Onun da benim kadar istemediği bir şeyi yapmak istemediğim için geri çekilmek üzereydim ki aramızdaki gergin sessizliğe üç kelime fısıldandı.

"O zaman yapmalısın."

BÖLÜM F ON BEŞİ

Evie

Bu öpücük dünkünden çok daha fazla. Yani.

Çok. Daha fazla.

Duygularım patlıyor.

En azından öyle hissettiriyor. Rhett ve içimdeki ateş tarafından tüketiliyorum. Eli kalçamı sıkıca kavıyor, diğeri saçlarıma dolanıyor. Kalçalarının baskısı bedenimi duvara yaslıyor ve ona sürtünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Erkeklerle deneyimim olmayabilir ama masum olmaktan çok uzağım. Kendi şehvetli tarafımla temas halinde olduğumu düşünmek istiyorum ve şu anda varlığımın her lifi arzuyla titreşiyor. Gergin değilim, hiç değilim. Onunla olan her şey doğal, mükemmel, sanki her zaman bunu yapmamız gerekiyormuş gibi geliyor.

Dudakları dudaklarımı keşfederken omuzlarını kavıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor. Dişleri alt dudağımı sıyırdığında benden küçük bir inilti kaçıyor ve geri çekilmeye çalışıyor, ama ona izin vermiyorum.

Onu daha yakına çekerek, daha derine bastırıyorum. İri eli kalçamdan kıcıma doğru hareket ediyor, dokunuşunun sıcaklığı bir his izi bırakıyor. Parmakları etime girdiğinde donup kalıyor ve az önce neyi keşfettiğini anlıyorum.

Dudaklarını benimkilerden ayırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Onun koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Altında çıplak mısın, tatlım?"

Başımı sallarken çakıllı sesi beni altında nefes nefese bırakıyor. Ama onun vahşileşmesini beklediğim yerde, Rhett tatlıya dönüşüyor.

Saçıma dolanmış elini yanağımı okşamak için hareket ettirirken alnı benimkiyle buluşuyor. "Kahretsin, mükemmelsin," diyor nefes verirken. Sonra başını kaldırıyor ve her türlü tatlılık izinin yerini başka bir şey alıyor, çok daha baştan çıkarıcı bir şey. "Eğer bunu istemiyorsan, şimdi bir şey söyle Evangeline. Aksi takdirde, seni yatağıma bağlayacağım ve bir erkekten hak ettiğini sana vereceğim. Adımı haykıracaksın ve seni oraya götüren bir oyuncak değil, ben olacağım."

Ağzım kurudu.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı boynunda zonkladığını gördüğüm nabız noktasına bastırıyorum. "Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Beni orgazm eden ilk erkek olmanı istiyorum. Benimle ilgileneceğine güvendiğim tek kişi sensin."

Güçlü eller beni yukarı kaldırmadan önce gevezeliğime aldığım tek yanıt yarı inilti, yarı hırıltı oluyor ve söz verdiği gibi duvara sabitlendiğimde kalçalarının - hayır, sikinin - eşofmanının ince kumaşından göbeğime doğru bastırdığını hissedebiliyorum.

Bırakmak çok kolay olurdu. Ve tam da bunu yapmanın eşiğindeyken aklıma korkunç bir düşünce geldi.

"Bekle!" Dudaklarına doğru mırıldanıyorum ve elimden geldiğince göğsünü itiyorum. Rhett hemen donup kalıyor ve geri çekiliyor, beni hâlâ yerinde tutuyor.

"Ne?"

"Kai yine ortaya çıkacak mı?"

Rhett gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla başını omzuma yaslıyor. "Hayatına değer veriyorsa, hayır."

"Tamam ama anahtarı var," diyorum aşağı inmek için kıpırdanarak.

"Ve dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydı. Ayrıca bugün izinliyiz, kardeşini tanıyorsam öğleden önce uyanmayacaktır." Rhett bileğine baktı, sonra sırtarak bana döndü. "Bu da bize onun için endişelenmemiz gerekmeden önce dört saatten biraz fazla zaman veriyor."

Ona utangaç bir bakış attım. "Öyle mi? Peki bu dört saatte ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Tekrar havalandım, koridorda yürürken bacaklarım Rhett'in vücuduna sarılmıştı. "Birkaç fikrim var, merak etme."

Rhett'in odasına giriyoruz ve beni yatağa taşımadan önce tek ayağıyla kapıyı arkamızdan kapatıyor. İşte orada, Rhett'le olmanın bir avantajını keşfediyorum.

inanılmaz gücünü sergilerken, beni yatağa indirirken ve kalçalarındaki tutuşunu kaybetmeden kendini üzerime getirirken bir sporcuyla.

"Siktir, Evie. Uzun zamandır beni çılgına çeviriyorsun. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Yine o tatlılık var ve beni bir ihtiyaç birikintisi içinde eritiyor. Ama tatlı sözler ve seksi öpücüklerden daha fazlasını istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

"Rhett, şu anda tatlı dilli, çekici bir güneyli beyefendi olmana ihtiyacım yok."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Beni yatağına bağlayacağını ve adını haykırmamı sağlayacağını söyleyen adam olmana ihtiyacım var."

Yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi? O adamın tam olarak ne yapmasını istiyorsun?"

"Bana hak ettiğim şeyi göstereceğine söz verdi, bu yüzden bunun birkaç şey içerdiğini tahmin ediyorum."

Rhett'in dudakları yavaş ve açık bir öpücükle boynuma konuyor. "Ne gibi?" Eli gömleğimin eteklerine, sonra da altına gidiyor.

Kıpırdamamak, elini istediğim yere götürmeye çalışmamak için mücadele ediyorum. "Bence bunu anlayacak kadar akıllıdır," diyorum, fısıltının biraz üstünde bir sesle.

Rhett elini yavaşça çıplak kalçama götürüyor. "Ah, güneyli bir beyefendi istemediğine göre, bu adamın kontrolü ele almasını isteyeceğini varsayabilir miyiz?"

"Ah evet," diye nefes alıyorum, parmaklarını yavaşça, hafifçe kalça kemiğimin üzerinde bir yandan diğerine gezdirirken. "Bence bu mükemmel bir fikir."

"Hmm," diye gürlüyor elini yukarı çekerken, gömleğimi de beraberinde götürüyor. Belden aşağım çıplak ve artık giysilerinin pürüzlü kumaşının tenime sürtündüğünü hissedebiliyorum. Ama ellerimi pantolonuna doğru götürdüğümde hareketsiz kalıyor.

"Bence o ellerini beladan uzak tutmalısın, tatlım." Topuklarının üzerinde oturmak için geri çekilen Rhett yine de çıplak bedenime bakma fırsatını kaçırmıyor. Onun yerine, ellerimi başımın üzerine kaldırırken bakışları yüzümde. Bir eliyle onları orada tutarken eğiliyor ve beni usulca öpüyor.

"Onları orada tutabilir misin?" Hızla başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma."

Sonunda vücudunu benimkinden aşağı kaydırırken yastığı kavıyorum, aynı zamanda gömleğimi daha da yukarı, tam göğüslerimin üzerine çekiyor.

"Şu haline bak. Harikasin." Kendi kendine mırıldanıyor gibi görünüyor, bu yüzden cevap vermiyorum. Tekrar yüzüme bakıyor, ellerini göğüslerime götürüyor, baş ve işaret parmaklarıyla meme uçlarımı sıkıyor. Adını soluğumla haykırırken sırtım dikleşiyor.

"Rhett!"

Bir sonraki öpücüğüyle nefesimi kesiyor, parmakları hala meme uçlarımla oynuyor ve hiç bu kadar iyi hissettireceğini hayal etmemiştim. Hem çok tatmin edici hem de daha fazlası için beni çaresiz bırakıyor.

Dudakları tekrar boynumdan aşağıya, kıvrılmış gömleğimin üzerinden çıplak tenime doğru ilerliyor. Ağzı göğsümün üzerine kapanır kapanmaz ellerim aşağıya inip saçlarını kavıyor, o ıslak sıcaklığı hissedince bir inilti kopuyor içimden.

Sonra da gitti.

"Sana o ellerini beladan uzak tutman konusunda ne demiştin?" diye homurdanıyor, bir eliyle iki elimi başımın üzerinde birleştiriyor. Yüz ifadesi vahşi, bana bakarken gözleri yanıyor. İnlemekten kendimi alamıyorum.

"Özür dilerim."

Dudakları küçük bir sırtışla kıvrılıyor ve yine o tatlı tarafı ortaya çıkıyor. "Beni yanlış anlama. Ellerini benden uzak tutamadığını bilmek hoşuma gidiyor. Duygular karşılıklı. Ama ilk dersin şimdi başlıyor. Partnerinin neye ihtiyacın olduğunu bilmesine güvenmenin ne kadar önemli olduğunu öğrenmen gerekiyor. Tamam mı?"

Tekrar başımı salladım. "Tamam."

Boştaki eliyle yanağımı okşuyor. "Güzel."

Bu kez dili meme ucumu yaladığında, ellerimi oldukları yerde tutmayı başarıyorum. Etrafında dönerek sert bir tepe haline getirdiğinde bile gözlerimi kapatıyorum, yastığı kavıyorum ve dokunuşuna teslim oluyorum.

Bunu hiç yapmadım - başka birinin benimle ilgilenmesine tamamen teslim oldum. Birkaç kez spaya gitmiş olsam bile, hiçbir zaman rahatlayamadım ve sadece tadını çıkaramadım. Her zaman farkında olmam, dahil olmam ve kontrolü elimde tutmam gerekiyor. Bir terapist muhtemelen bunun çocukken hasta olmamdan, doktorlar tarafından dürtülüp kışkırtılmamdan, ebeveynlerim ve bakım sağlayıcılarım tarafından benim için verilen kararlardan kaynaklandığını söyleyecektir. Sebep ne olursa olsun, şu anda bunun bir önemi yok.

Rhett'le birlikte kontrol ihtiyacı ortadan kalkıyor. Ona güveniyorum. Benimle ilgileneceği konusunda ona güveniyorum.

Yer değiştiriyor, vücutumda daha aşağılara doğru ilerliyor, dudakları her santimimi öpücöklere boğuyor. Ama bir sorun var.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," demeyi başarıyorum, ama bunu muhtaç bir sızlanma gibi söylemiyorum. "Tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var."

Rhett duraksıyor, dudakları kaburgalarımın hemen altında geziniyor. "Aceleye gerek yok. Daha çok zamanımız var. Ama şu anda beni işleri istediğimden çok daha fazla hızlandırmaktan alıkoyan tek şey bu giysiler. Bu da iki numaralı ders. Bazen hızlı ve kirli olmak iyidir. Bazen yavaşlamalı ve her şeyi hissetmelisin."

Göbek deliğimi öpüyor ve ben yastığı daha da sıkıyorum. "Tamam, ama belki biraz daha hızlı olsa fena olmaz?"

Kıkırdaması tenimde titreşiyor. "Kendini muhtaç mı hissediyorsun?" Parmakları tenimde hafifçe geziniyor, kasık kemiğimin hemen üzerinde dolaşıyor.

"Rhett, *lütfen*."

Yine gülüyor. "Yalan söylemeyeceğim, yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor. Ama şu anda her şey seninle ilgili olduğu için seni bekletmeyeceğim."

Burnu aşağı doğru inerek amımı kaplayan özenle kesilmiş kılların arasından geçiyor. "Kahretsin, Evie," diye inliyor, elleri aşağı kaymadan ve kalçalarını bastırarak açmadan önce kalçalarını kavramak için geri geliyor. "Çok tatlı kokuyorsun. Beni mahvedeceksin, değil mi?"

Güneyli ağzı şimdi çok daha güçlü. Bayılıyor, müstehcen konuşması üzerimde ılık bir bal gibi kayıyor. Sonra ağzını açıp diliyle yarığımı yaladığında farklı bir sıcaklık çarpıyor yüzüme.

"Tanrım, evet," diye inliyorum, ellerim yastığı bırakıyor. Omuzlarına istediğim gibi tutunamadan, bir şekilde ne yaptığımı anlıyor ve uzun bir kolunu bileklerimi sıkıştırmak için yukarı kaldırıyor.

Dokunuşunun altında sıkışıp kaldım, beni daha da yükseğe çıkarmasına izin vermekten başka çarem yoktu. Dudakları, dili, dişleri, hepsi birlikte çalışıyor, bana hiçbir seks oyuncağının - ve hiçbir erkeğin - hissettirmediği şeyleri hissettiriyor. Ve yine de...

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye solumayı başardım, *daha* fazlasının ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordum. Olabileceğine inanamıyorum. Ama Rhett bir kez daha bildiğini kanıtlıyor.

"Tuttum seni, tatlım." Başını kaldırıp ellerimi bırakıyor ama bana göz kırpmıyor. "Onları orada tut. Ellerime başka yerde ihtiyaç var."

Elini ağzına götürüp iki parmağını sokuyor ve emiyor, parıldayan ıslaklığını göstermek için parmaklarını çıkarıyor. Tekrar eğilerek klitorisimi ağzına alıyor, dilini klitorisimin etrafında birkaç kez dolaştırdıktan sonra

yarığımın üzerinde yavaşça bir tur daha atıyor. Sonra gözlerini benimkilere dikerek parmaklarını yavaşça içime sokuyor.

Kalçalarım yataktan kalkıyor, daha fazlasını istiyor, hatta bunu kaldıramayacağımı hissediyorum. Büyük, sıcak bir el kasık kemiğime bastırıyor, Rhett ağzı ve parmaklarıyla amımı mahvederken beni yerimde tutuyor.

Bir kez daha bir erkek bana oral seks yaptığında, birkaç dakika içinde bitmişti ve ben daha bir şey hissetmeye fırsat bulamadan o küçük aletini içime sokmuştu.

Bu o zamanki gibi değil.

Rhett benimle keman çalan bir maestro gibi oynuyor. Hayır, dünya serisinin yedinci maçındaki profesyonel bir beyzbol oyuncusu gibi. Sanki yapacağı son şeymiş gibi bedenimle oynuyor. Sanki bana zevk vermek ona hayat veriyormuş gibi.

Sanki önemli olan *tek* şey beni orgazm etmekmiş gibi.

"İşte bu, Evie. Tanrım, tadın çok güzel. Akıt beni, bebeğim. Beni onunla kapla. Hepsini bana ver."

Onun sürekli edepsiz konuşmaları beni daha önce hiç yaşamadığım bir orgazmın eşiğine getiriyor.

Ağlamaklı bir ses çıkardığımın ancak farkındayım, ellerim saçlarını o kadar sıkı kavırıyor ki birkaç telini koparırsam şaşırmayacağım ve o beni nazikçe yalayıp okşarken bedenim başının üzerine eğilmiş durumda.

Bedenim nihayet yatağa yaslanıp gevşediğinde ve parmaklarımı saçlarından ayırmaya zorladığımda, bir elini kaldırıyor ve az önce içimde olan parmaklarını ağzına götürüp bir kez daha emiyor.

"Haklıydım. Çok tatlısın. Bıraktığında da mükemmel oluyorsun." Vücudumda yukarı doğru ilerliyor, tüm hareketlerimle biraz aşağı düşen gömleğime ulaşana kadar yol boyunca öpücükler bastırıyor. Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp arkama atıyor ve bir elini başımın iki yanına koyup yakışıklı yüzünde hınzır bir sırıtışla beni sıkıştırıyor.

"Ama ellerini beladan uzak tutmadığın gerçeği konusunda ne yapacağız?"

BÖLÜM S iTEENİ

Evie

Belki ağzımın bir balık gibi açılıp kapanması Rhett'in sözlerine verilecek en çekici yanıt değil, ama bu o kadar lezzetli ve kirli bir söz ki, içinde küçük bir tehdit iması da var, elimde değil.

"Bu fikir hoşuna gitti mi?" Yine kıkırdıyor. "Yaramazlık yaptığın için seni cezalandırmam mı?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kurudu.

Eğiliyor ve boynumun göğsümle birleştiği çukuru öpüyor. "Mesele şu, tatlım. Yumuşak, çekici bir beyefendi istemediğini söylemiş olabilirsin. Ama adamı güneyden çıkarabilirsin ama güneyi adamdan çıkaramazsın. Ben her zaman bir centilmen olacağım, sadece bazen birkaç pürüzle." Kirli sakalı hassas tenimi törpülüyor ve bu noktayı vurguluyor.

Biraz kıpırdanmam gerekiyor ama ellerimi aramıza sokmayı başarıyorum ve başını kavrayarak tekrar kendime doğru çekiyorum.

"Sert, çekici, umurumda değil. Sadece *seni* istiyorum." "İyi cevap."

Dudakları yine benimkilerin üzerinde ve kendimi öpücüğün içinde kaybediyorum. Çıplak bedenim onun hâlâ giyinik olan bedeninin altında kıvranıyor.

"Hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye soluyarak gömleğinin eteklerini kurcalıyorum. Beni görmezden geliyor, vücudumun üst kısmına öpücükler kondurmaya devam ediyor

Kalçaları göbeğime sürtünürken. "Rhett. Ohhhh Tanrım," diye inliyorum ona en çok ihtiyaç duyduğum yere bastırıldığında.

Sonunda kollarını yukarı kaldırıyor, bir şekilde göğsüm dudaklarının altındayken kendini yerinde tutmayı başarıyor ve gömleğini başından çekiyorum. Saçları darmadağın ama nihayet son birkaç haftadır ağzımın suyu akarak baktığım o çıplak göğsüne dokunabiliyorum. Ve tatmak için.

Göğüs kaslarına bastırıyorum ve o da ben ona binecek şekilde bizi döndürüyor. Ve ince kumaş tabakasının altında sikiğin uzun, kalın ve çok sert olduğu açıkça görülüyor.

"Lanet olsun, ne güzel bir manzara," diye söyleniyor, elleri kalçalarımın bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ata binsen çok seksi görünürdün."

Kaşlarım havaya kalkarken bir gülümsemeyi ısıyorum. "Gerçekten mi? Beni bir ata binerken mi hayal ediyorsun?" Kalçalarımı onun uzunluğunun üzerinde yavaş bir daire çizerek sürtüyorum. "Aklımda başka bir şey vardı."

"Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Sıra bende, Rhett.

Sana ellerini kendine saklamayı söylememi ister misin?" Küstahça sordum.

Dağınık saçlarımı bir eliyle toplarken kısık ve gürültülü bir şekilde gülüyor. "Deneyebilirsin ama dinleme konusunda senden daha iyi değilim."

Tek bir hareketle beni oturur pozisyona kaldırıyor, sertçe öpüyor, sonra saçlarımı kullanarak başımı geriye doğru çekip boynumu ortaya çıkarıyor. Serbest elini belime dolayarak beni kendine doğru çekerken burnunu aşağı yukarı gezdiriyor. Aletinin çıkıntısı bacaklarımın arasına tam oturuyor ve yemin ederim eşofmanının altında zonkladığını hissedebiliyorum. Göğüslerimiz birbirine bastırılıyor ve gövdesini hafifçe kaplayan yumuşak tüylerin gıdıklaması hassas tenimde enfes bir his uyandırıyor.

Rhett köprücük kemiğimin hemen altındaki bir noktaya uzanıyor ve başını kaldırıp bana bakmadan önce orayı öpüyor. "Seni burada işaretlememin sakıncası var mı?"

"Beni işaretle?"

"Bu anı uzun süre hatırlamanı istiyorum. Sana nasıl hissettirdiğimi hatırla."

Ben nefes nefese bir inilti çıkarırken dudakları tekrar o noktaya bastırıyor. "Güven bana, unutmak gibi bir tehlikem yok."

Emmeye başladığını hissediyorum, dişleri derimi sıyrıyor. Fazla oyalanmıyor ama beni bıraktığında, tenimde belli belirsiz bir iz olduğu kesin.

"Seni iyi gösteriyor bebeğim," diye gürlüyor. "Sanki benimmişsin gibi." O noktayı tekrar, tekrar ve tekrar öpüyor.

Tanrım, istediğim her şey bu ama sahip olabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü yüzündeki puslu ifade, az önce söylediklerinin tam olarak farkında olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Onun olmak istiyorum. Bunu çok istiyorum.

Ama eğer ona bir kereden fazla sahip olamayacaksam, her saniyesinden zevk alacağım. Bu yüzden onu itiyorum, yatağa geri düştüğünde sırtıyorum. Kalçalarımı aşağı doğru sallıyorum ve siki serbest kalana kadar eşofmanlarını bacaklarından aşağı çekiyorum.

Evet, tam şüphelendiğim gibi. Kalın, uzun ve kesinlikle sert. Dilim dışarı fırlayıp dudaklarımı ıslattı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen kompleks sahibi olacağım," diyor Rhett, ses tonu eğlenceyle renklenmiş.

Onu görmezden gelerek, parmağımı yavaşça sikinin sert uzunluğunda gezdiriyorum ve dokunuşumun altında zıplayarak elimi çekmeme neden oluyor.

Rhett bana gülüyor. "Daha önce bir tane görmüştün, değil mi?"

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, elimi tabanına doluyorum ve tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Yaptım. Ama hiç keşfetme şansım olmadı." Ona deneysel bir vuruş yapıyorum ve yumruğu çarşafı sıkıyor. "Ve hiç bu kadar etkileyici olmamıştı."

Bu gerçekten onun için tek kelime. Erkekler için ortalama bir kavramım yok ama Rhett bana ideal görünüyor. Güzel bir uzunlukta, beni kazığa oturtacak kadar uzun değil ama istediğim yere vuracak kadar uzun. Kalın ve alt tarafında aniden dilimi gezdirmek istediğim uzun bir damar var.

Ben de öyle yapıyorum.

Başımı hızla aşağı eğerek sikini yalıyorum, hafif tuzlu, hafif misk kokulu tadını alıyorum. Fena değildi. Rhett'in iniltisi beni daha fazlasını yapmaya heveslendiriyor. Ucunda bir daire çiziyorum, çenesini sıkıldığını, gözlerini kapattığını ve yüzünü kaldırdığını görmek için yukarı bakıyorum. Kendi kendime gülümsüyorum ve dudaklarımı başının üzerinde kaydırarak bir kısmını ağzıma alıyorum.

"Lanet olsun," diye ısırdı, şaha kalktı, saçlarımı tuttu ve beni üzerinden çekti. "Burada derse gerek yok tatlım, sen bir uzmansın. Ama bunu yapmaya devam edersen, bu iş olması gerekenden çok önce bitecek."

Bir öpücük için beni vücudundan yukarı çekmesine izin veriyorum ve elini hafifçe kışıma vurduğunda, onun üzerine uzanıyorum. Bacaklarım hâlâ iki yanda, ama daha çok ona yaslanmak için yer değiştirmeye çalıştığımda beni sıkıca yerinde tutuyor. "Bir yere gitmene izin vereceğimi sanma."

Kıçımın memelerini nazikçe yoğuruyor. "Öğrenmen gereken daha çok şey var."

"Ben de öyle olduğumu varsaymışım," diye cevap verdim. "Sadece seni ezmek istemedim."

Rhett başını geriye atıyor ve beni daha da üstüne çekmeden önce kahkahalarla kükrüyor. "Tatlım, istesen de beni ezemezsin. Gerçi senin o küçük tatlı bedeninin benimkinin üstünde olması cennet gibi hissettiriyor, belki de ezdin ve ben çoktan öldüm." Sırıttıyor, gözleri hâlâ kahkahalarla parlıyor. "Yine de, eğer burası cennet olsaydı, çoktan içinde olurdum."

Bir homurtuyu zapt ederken gözlerim doluyor. "Bu senin için bile klişe, büyüleyici."

Kollarını bana dolayan Rhett bizi hızla yuvarladı. Ve şimdi ezilme tehlikesiyle karşı karşıya olan benim. Ya da kendini üzerimde tutmasaydı ezilme tehlikesi geçirecektim.

"Büyüleyici olmak istemediğini sanıyordum?"

"Belki de o kadar umursamıyorumdur." Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, kasların dokunuşumla dalgalandığını hissediyorum. "Özellikle de birkaç pürüzlü kenarla."

Rhett kalçalarını öyle bir hareket ettiriyor ki, o kenarlardan biri amımda geziniyor ve içimin dolması için beni acıtıyor.

"Banyoda prezervatiflerim var," diyor eğilip boynumu öperek. "Ama takım her sezon başında bizi test ediyor. Ben temiz çıktım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Kalçalarını tekrar itiyor, sikinin sürtünmesi bana doğru kayıyor ve tırnaklarımı sırtına geçirmeme neden oluyor.

"RİA'm var ve -" O bir kez daha hareket edince soluk soluğa duruyorum. "Ve ben temizim. Aman Tanrım, Rhett, sık beni artık. Lütfen."

Daha önce bir erkeğe hiçbir şey için yalvarmadım. Ama sonunda ilk orgazmımı bir oyuncakla değil bir erkekle yaşadıktan sonra, bir başkası için çaresizim. Ve şimdi arkadaşlarımın haklı olduğunu doğrulayabilirim.

Rhett bunu gerçekleştirmek için mükemmel bir adam.

"Böyle yalvardığını duymanın beni ne hale getirdiğinin farkında mısın?" diye kulağıma hırlıyor, sonra da kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. "Sikeyim. Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Beni çok iyi becereceksin, değil mi?"

"Evet, Tanrım! Çok hazırım. Lütfen." Elimi aramıza sokmaya çalışıyorum ama o benden önce davranıp kalçasını kaldırıyor, sikini kavırıyor ve girişime dayıyor.

"Evie," diyor. Sadece benim adım. Hepsi bu kadar. Ve sonra içime giriyor, beni dolduruyor, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ağrıyı hafifletiyor.

Sadece birkaç hamleyle Rhett üzerime yerleşiyor, kalçalarımız mümkün olduğunca sıkı bir şekilde birbirine bastırılıyor. Bakışlarında neredeyse hürmete benzeyen bir ifadeyle bana bakıyor. Kalçaları hafifçe kalkıyor, birbirimize bakarken içimi ürperten yavaş, küçük hareketlerle içeri ve dışarı pompalıyor.

Bu her şeyi değiştirir.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

Ve şu anda, bu değişim başıma gelen en iyi şeymiş gibi geliyor.

Öpücüğü tatlı, ilk başta yumuşak ama daha hızlı hareket etmeye başladıkça derinleşiyor ve ısrarcı oluyor.

Açıyı değiştirdiğinde ağzına doğru inliyorum, içimde neredeyse mükemmel bir noktaya vuracak kadar. Neredeyse - ama tam olarak değil.

"İhtiyacım var... Rhett..." Neye ihtiyacım olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama içimde beni yok edecekmiş gibi hissettiren bir şey oluşuyor. Ve ben ona ulaşmaya çalışıyorum, beceremiyorum, bulamıyorum.

Ta ki Rhett geri çekilip bacaklarımı omuzlarına kaldırırsa ve beni neredeyse ikiye bükene kadar. Baldırlarımın içini öpüyor ve tekrar içine dalmadan önce neredeyse tamamen çekiyor.

"Evet!" Çığlık atıyorum ve o tekrar yapıyor.

"Evet, evet, evet." Yaptığı şey doğrudan çekirdeğime giden bobini ateşlerken tutarsızca gevezelik ediyorum. Dakikalar, hatta belki saniyeler sonra, içimdeki her şey bir anda serbest kalana kadar nefesimi tutamıyorum.

Rhett'in içimde nabzının attığını hissediyorum ve adımını homurdanarak söylediğini duyuyorum. "Siktir, Evie."

Sıcak, terden hafif yapışkan vücudu benimkinin üzerine düşüyor, başı başımla omzum arasındaki boşluğa geliyor, dudakları boynuma yapışıyor. Birkaç saniye öyle kalıyoruz ve onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyorum.

Rhett üzerimden kalkıp yana doğru yuvarlanırken, "Bu... bu inanılmazdı," diyebiliyorum. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve parmak eklemlerimi öpmek için elimi yukarı çekiyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor tenime karşı, elimin arkasını öpmeye devam ediyor.

Yanıma kayıyorum ve birleşen ellerimizi göğsüne götürüp başını çevirerek bana bakıyor.

"Peki şimdi ne olacak?" Sessizce soruyorum, tam da şu anda neden onu sorguladığımdan emin değilim. Elbette bu konuşma biraz daha bekleyebilirdi. En azından ben kalkıp tualete gidip temizlenene kadar.

Rhett sorumu düşünüyor gibi görünüyor, gözleri yüzümü tarıyor. "İdeal bir dünyada bunu baştan yapardık. İlk seferde kaçırdığımız konuları tekrar ederdik."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kendimiz için yarattığımız balonu henüz patlatmak istemediği için rahatladığımı da inkar edemem.

"Buna hazır olduğuna emin misin? Yani, benden birkaç yaş büyüksün," diye takılıyorum. "Dayanıklılığın buna pek uygun değilse anlarım."

Rhett bir hırıltıyla beni üzerine çekiyor ve kıcıma şaplak atıyor. "Dayanıklılığım gayet iyi."

Kalçalarımı kaldırıyor, ben de zaten sert olan sikini kavrayıp girişime hızlıyorum.

"Öyle mi?" Sırıtiyorum.

"Kanıtla." "Güven bana.

Kanıtlayacağım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rhett.

Bu mükemmeldi. Çok mükemmeldi. Kalkmamız gerekiyordu; neredeyse öğlen oldu. Ama iki orgazm -Evie için üç- sonra bile, onunla işimin bittiğini hissetmiyorum.

Eğer yapabilseydik, bütün gün burada kalırdım, Evie'yi becerirdim, Evie'ye sarılırdım, Evie'yle gülerdim.

İkimiz de yan yatmışız, bacaklarımız birbirine dolanmış. Elim hafifçe kalçasının eğiminde aşağı yukarı geziniyor. Ellerini yastığın altına sokmuş, dudakları öpülmüş gibi görünüyor ve gözleri yumuşak ve uykulu.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Ama sonsuza kadar burada kalamayız. Muhtemelen burada hiç olmamalıyız. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle yatarak büyük bir günah işledim.

Ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim. "Rhett." Evie'nin dili dışarı fırlıyor ve dudaklarında geziniyor. "Biz neyiz Şimdi ne yapacaksın?" Bu onun daha önceki sorusunun bir yankısı. Ama ikimiz için de ne kadar zevkli olursa olsun, onu daha fazla sekse zorlayarak bundan kaçınamam.

"Önce bir duş alırsınız diye düşünüyordum," diye başlıyorum ama gülümsemem tam olarak ortaya çıkmıyor. Sorduğu şeyin bu olmadığını biliyorum ve

saptırmam için adil. "O zaman sanırım bundan sonra aramızda ne olacağına karar vermemiz gerekiyor."

Yutkunurken boğazının titrediğini görüyorum. "Bu konuda bir fikrin var mı?"

Uzanıp parmaklarımı gece yarısı siyah saçlarımda gezdiriyorum. "Bir sürü. Henüz hiçbirinin mantıklı olduğundan emin değilim. Ya sen?"

"Aynı."

Bir sessizlik ritmi geçiyor. Ve o vuruşta kafamda binlerce düşünce uçuşuyor. Evie ile bir geleceğe dair kafa karıştırıcı, yabancı düşünceler.

Sahip olamayacağımı bildiğim bir gelecek.

Bu sıradan bir eğlenceden fazlası olamaz.

Parmağını göğsümde gezdiriyor. "Seninle birlikte olduğum tek zamanın bu olmasını istemediğimi biliyorum."

"Ben de öyle."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve dudakları hızlı bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. Sonra sanki tüm bunların ne anlama geldiği konusunda endişelenmiş gibi dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Sadece o değil. Çünkü Evie'yle takılmaya devam etmek çok riskli. İkimiz için de. Kalbi o kadar büyük bir kadın ki, bunu yapmaya devam edersek duyguların işe karışmasını engellemesinin zor olacağını biliyorum. Dahası, o herhangi bir erkeğin kolayca hisler besleyebileceği türden bir kadın.

Ben de dahil.

Ancak bu, kardeşiyle olan arkadaşlığımı, hatta belki de takımdaki dinamiği, bu duygular daha fazlasına yol açmadığında dağılma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor.

Yami benim en iyi arkadaşım, takım arkadaşım, sahip olduğum kardeşe en yakın şey. Birbirimizi aileden biri gibi severiz. Başka kimseye güvenmezken kız kardeşini bana emanet etti. Ve bunu o güvene yapılmış en büyük ihanet olarak göreceğinden endişeleniyorum.

Her ne kadar istemesem de, kendimi ona bunu bir daha yapmamamız gerektiğini söylemeye hazırlıyorum.

Ve sonra diyor ki, "Bu asla seksten daha fazlası olmayacak. Olamaz."

Sadece seks. Onunla.

Kabul etmemeliyim. Ama hayır diyebilirim sıçarım.

"Evet. Sadece seks."

Birden fazla nedenden ötürü kendimi en büyük pislik gibi hissediyorum, ancak ondan vazgeçmeye hazır olmadığım sürece bunun böyle olması gerektiğini biliyorum. Ve az önce olanlardan sonra, bunu yapıp yapamayacağımı gerçekten bilmiyorum.

Yavaşça başını sallıyor, yüzü ne hissettiğine dair hiçbir şey göstermiyor. "Ve gizli olmak zorunda. Kimse bilmemeli."

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıp veriyorum, bir yanım ona tekrar sahip olabileceğim düşüncesiyle rahatlarırken, diğer yanım kendimizi potansiyel olarak açtığımız bok fırtınası üzerinde dönüyor. "Katılıyorum. Kardeşin..."

Evie gözlerini devirir. "Kai kendi işine bakmalı. Ama bakmayacak. Bunu biliyorum. Ve ikinizin arasına girmek ya da takım için işleri zorlaştırmak istemiyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Tüm doğru şeyleri söylüyor. Ama nasıl oluyor da bir şey hem bu kadar iyi hissettirip hem de bu kadar yanlış olabiliyor?

"Sen iyi bir adamsın, Rhett."

Evie'nin sözleri karşısında gözlerimi kırptırıyorum. Onu bunu söylemeye iten şeyin ne olduğundan, aklımı okuyup okuyamadığından ya da görmezden gelmeye çalıştığım suçluluk duygusunu hissedip hissetmediğinden emin değilim. Ama eğilip onu öpüyorum.

"Olmaya çalışıyorum. Yine de kötü olmak istememe neden oluyorsun, tatlım." Belki onun tatlı yorumunu şakaya dönüştürmek adil değil, ama yapmak zorundayım. Hissettiğim her şeyi başka nasıl ele alacağımı bilmiyorum.

"Rhett." Tam onu sırt üstü yatırıp üçüncü raunda geçmek üzereyken elini göğsüme koyarak beni durdurdu. "Ben ciddiym. Sen iyi bir adamsın. Zeki, nazık, yetenekli, komik ve yakışıklısın. Bir süreliğine eğlenmekten daha fazlasına değersin." Yüzünden bir şey geçerken bir an için yere bakıyor. "Hepsi bu olsa bile. Sadece daha fazlasını hak ettiğini söylüyorum. Ve umarım bir gün bunu biriyle yaşarsın."

Tarif ettiği şeyi istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ve o konuşurken, zihnim içinde birinin olduğu bir geleceği hayal etmeye başlıyor. Evie'ye çok benzeyen biri.

Bu aptalca, çılgınca ve düşünmem gereken bir şey değil. Biz sadece birbirimizden etkilenen ve kaçınılmaz olana boyun eğip birlikte yatağa giren iki yetişkiniz.

Bu daha fazla bir şeye dönüşeceği anlamına gelmiyor. Daha fazla bir şeye *dönüşebilir*.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve odağımı tekrar kollarımdaki kadına çeviriyorum. Az önce benimle karşılıksız seks yapmayı kabul eden kadına.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken gülümsemem kolayca geliyor. "Pekala, şimdi, eğleneceğiz. Peki ya biz -"

Küçük bir havlama sesi beni böldü ve Evie göğsümü iterken gözleri büyüdü, panik yüzünü kapladı. "Aman Tanrım, Ruthie!" diye bağırıyor, yorganı geriye atıyor ve yataktan fırlıyor.

Kahretsin. Köpek.

Hâlâ çırılçıplak bir halde kapıyı açıyor ve ben de hemen arkasından, bizi nasıl bir yıkımın beklediğini görmek için oturma odasına koşarken, bizimle birlikte yaşayan hırçın yavruyu unutmuşum.

"Onu unuttuğuma inanamıyorum," diyor Evie ama sonra oturma odasında bir anda duruveriyor. "Olamaz."

Koku çok net. "Ah, kahretsin."

Evie homurdanıyor ve bir saniye sonra ne dediğimi fark edip ben de gülmeye başlıyorum. Çok geçmeden, uyuyan bir köpek yavrusu ve yerdeki köpek boku yığınının bakarken gülüşen iki çıplak aptala dönüştük.

Sonunda sakinleştiğimizde Evie, "Bunun için üzgünüm," diyor. Temizlik malzemelerini almak için mutfığa doğru ilerlemeye başladı bile. "Duş almak istersen ben ortalığı toplarım." Eğildiğinde, o güzel poposu sergileniyor ve ateşe tutulmuş bir pervane gibi arkasına geçip kolumu beline doluyorum.

"Pisliği birlikte temizlemeyi, sonra da birbirimizi temizlemeyi tercih ederim." Doğrulurken omurgasına bir öpücük konduruyorum. Minx kıcını tekrar kasıklarına doğru oynatıyor ve benim yarı daha da sertleşmeye başlıyor.

"Ciddi misin?" diyor omzunun üzerinden arsız bir sırıtışla. "Yine mi?" "Ne zaman istersen, tatlım." Göz kırpiyorum, sonra kağıt havluları alıp uzaklaşıyorum.

ve onu pisliğe kadar takip ediyoruz. Çabucak temizliyoruz, Ruthie hala kanepede sızmış, tamamen çıplak insanların onun pisliğini temizlediğinden habersiz.

İşimiz bittiğinde ve pis kokuyu dışarı atmak için pencereler açıldığında, Evie'nin elini tutuyorum ve onu koridora geri götürüyorum. Tüm bunları üzerimizde kıyafet olmadan yapmamızı tuhaf bulsa da bunu söylemiyor ve ben de onun benim yanımda kendi teninin içinde bu kadar rahat olmasını inanılmaz seksi buluyorum.

Beni yedek banyonun önünde durdurmaya çalışıyor ama ben devam ediyorum. "Benim duşumu kullanacağız." Odama girdiğimde onu kollarımın arasına alıp yürümeye devam ediyorum, banyoya doğru geri geri gittiği için ona rehberlik ediyorum. Gülümsüyor, biz giderken kollarını boynuma doluyor.

"Peki neden?"

"Her şeyden önce, daha büyük. Ve eğer fark etmediysen, ben küçük bir adam değilim."

Kıkırdıyor ve ben devam ediyorum. "Ve ikincisi, işimiz bittiğinde benim gibi kokmanı istiyorum. Sana neler yaptırabileceğimi hatırlatmak için."

Eğilip meme ucunu ağzıma alıp hafifçe çekiştirdiğimde nefesi iniltiye dönüşüyor.

"Sanki unutabilirmişim gibi," demeyi başarıyor, parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve beni öpebilmek için başımı yukarı çekiyor.

Asla unutma.

Bu düşüncenin ya da onu takip eden düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum. Ona nasıl hissettirdiğimi asla unutmasını istemiyorum. Unutmak için bir fırsatı olmasını asla istemiyorum. Onu yatağında istiyorum, her gece adımı inleyerek. Onu boşaltan tek erkek olmak istiyorum.

Bu imkânsız fikirleri aklımın bir köşesine itiyorum.

Eğlencemizin sona ereceği gün gelecek ve Evie gidip ona mutlu sonu yaşatacak şanslı bir piç bulacak. Yatak odasında ve hayatta.

Ancak şu anda o piç benim. Düşün ılık spreyinin altına girdiğimizde, ona sahip olduğum sürece ona mümkün olduğunca çok zevk vereceğime dair kendime söz veriyorum.

BÖLÜM E GHTEENİ

Evie

Stanley Park'ın çevresini dolaşan asfalt yolda yürürken Rhett'le bakışmaktan kendimi alamıyorum, Ruthie önümüzde zikzaklar çiziyor ve her şeyi kokluyor.

Sonunda yataktan kalktığımızda ve Kai'den haber gelmediğinde, Rhett yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi. Bu sabah birkaç saat içinde dünyamı alt üst ettikten sonra bu kadar normal bir şey yapmanın nasıl hissettirebileceğini düşünmeden evet dedim.

Bacaklarımın arasında kalıcı bir ağrı var. Hoş bir ağrı ama uyluklarımın iç kısmındaki sakal yanığı likralı şortumun verdiği hissi pek sevmiyor. Ödenmesi gereken küçük bir bedel sanırım.

Elim üçüncü kez Rhett'inkine çarpıyor. "Özür dilerim," diyorum sessizce, hafifçe diğer tarafa kayarak.

Aniden durduğunda, bu beni şaşırttı. Döndüm, kaşlarımı kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

"Duruma göre değişir. Bana her dokunduğunda özür dileyecek misin? Seni kısa bir süre önce çıplak gördüğüm için biraz fazla görünüyor."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyorum, kimsenin duymadığından emin olmak için bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. "Rhett! Böyle konuşamazsın. Ya biri seni duyarsa?"

"Bu neden önemli olsun ki?"

Ona bakıyorum. O zeki bir adam, bu kadar kalın kafalı olamaz. "Tek gereken bir kişinin sosyal medyada Rhett Darlington'ı bir kadınla gördüğünü ve onu çıplak gördüğünden bahsettiğini paylaşması ve sonra..." Sözümü kesiyorum. Gerisini söylememe gerek yok.

Yüzünde pişmanlık ifadesi belirir. "Özür dilerim, tatlım. İyi düşünemedim. Sadece bilmeni istedim, eğer elimi tutmak istersen, şikayet etmem."

Ah kalbim.

Hayır! Kes şunu, kalp. Bunu yapamayız.

"Yapamayız," diyorum nazikçe. "Şu sır olayını hatırlıyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor. "Evet. Hatırlıyorum.

Hadi, devam edelim."

Şimdi aramızda biraz daha fazla boşluk bırakarak yürümeye devam ediyoruz. Birkaç santimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Sen de kardeşin de bir iki kez astımınızdan bahsettiniz," diye söze başladı ve bana baktı. "Bilmem gereken bir şey var mı? Egzersiz kısıtlamaları?" Sırıttırıyor ve az önce dikkatli olmamız gerektiğini söyleyen ben olmama rağmen omzumla onu dürtüyorum.

"Hayır, o tür bir astım değil. Egzersiz iyi gelir."

"Güzel. Yani, hızlı kalp atışları ya da ağır nefes alma konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Aman Tanrım, dur." Gülüyorum. Ama aramıza sokmayı başardığım tuhaf gerilimi hafıflettiğim için minnettarım. "Hastalandığım zaman. Ciğerlerim virüslerle iyi başa çıkamıyor, bu yüzden de alevlenme oluyor. Her zaman değil ama bazen. Gerçi şimdi kontrol altına aldım."

Anlayışla başını sallıyor. "Çocukken korkutucu olmalı." "Tahmin bile edemezsiniz. Ailemin yaşadığı stres yüzünden hâlâ çok suçluluk hissediyorum. Beni sağlıklı tutmaya ve hastaneden uzak tutmaya çalışarak. Kai'nin bu yüzden bu kadar korumacı olabildiğini biliyorum, hatta tüm ailem bazen bana çocuk eldivenleriyle davranıyor. Artık kendi sağlığımla ilgilenebilecek kapasitede olduğuma güvenemiyorlar."

"Seni seviyorlar, bunun için suçluluk duymana gerek yok." Eli bu kez benimkini okşuyor, serçe parmağı kısa bir süre için benimkine dolanıyor.

Benim yüzümden ailemden birinin kaçırmak zorunda kaldığı Kai'nin beyzbol maçlarını ya da Josephine'in piyano resitallerini düşünüyorum. Okula gidemediğim için ailemin işten eve gelmek zorunda kaldığı tüm günleri. Çok fazlaydı. Öyle olduğunu biliyorum. Şu anda bile, üstüme geldiklerinde onlara daha fazla kızmamamın tek nedeni bu.

"Bir keresinde ziyarete geldiğimi hatırlıyorum, Yami'nin beni eve getirdiği ikinci ya da üçüncü sefer olabilir. Sen hastaydın ama bana ne kadar kötü olduğunu söylememişti. Kapıdan içeri girdik ve oturma odasındaki kanepeye doğru koştu ve sana uzun uzun sarıldı. Tek düşünebildiğim seni böyle seven kardeşlere sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğundu."

Kelimeleri düzgün, sıcak bir tonda söylese de, bir özlemin izini sürebiliyorum. "Sen tek çocuktun, değil mi?"

Rhett başını sallıyor. "Evet, annem bana hamile kalmakta çok zorlanmış, ondan sonra da denemeyi bırakmaya karar vermişler." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Bazen kardeşlerim olsun isterdim ama geriye dönüp baktığımda, annemle ilişkimin sadece ben ve o olmasaydık bu kadar özel olmayacağını biliyorum."

"Baban öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On dört. Onu tanıyacak ve özleyecek kadar yaşlı, onunla geçirdiğim zamanın ne kadar değerli olduğunu fark etmeyecek kadar genç. Özellikle de teşhis konulduktan sonra." Acı dolu bir kahkaha attı ve ben de düşüncesizce elini tutup kendi elimle sıktım. "Onunla evde kalmak yerine sahaya gitmeyi ve arkadaşlarımla takılmayı tercih ettiğim o kadar çok zaman oldu ki. O anları geri almak için her şeyimi verirdim."

İki koşucu önümüzden köşeyi dönmeden önce birkaç dakika el ele yürüyoruz. Rhett elimi bırakıp yana doğru küçük bir adım atıyor ve yanımdan geçerken onlara başıyla selam veriyor. Boş bir tarlaya bakan büyük bir ağacın yanına geliyoruz ve birden ön kolumdan tutup beni ağacın etrafından çekiyor.

Sonra bir bakıyorum, sırtımı ağacın sert kabuğuna dayamışım ve onun sıcak dudakları benimkilere yapışmış. Öpücük çok çabuk bitti ve sonra geri çekildi. Ama o gözler. O koyu kahverengi sıvı havuzları benimkilere öyle dikkatle bakıyor ki.

Bir şey söylemesini bekliyorum. Bunu neden yaptığını açıklamasını. Yine de bir açıklamaya ihtiyacı var mı? Görünüşe göre yok, çünkü Rhett sadece başını patikaya doğru eğiyor ve yürümeye devam ediyoruz.

Ama şimdi, parmaklarımız birbirine değdiğinde hemen geri çekilmiyoruz. Ve bu küçük dokunuşlar küçük kıvılcımlar gibi. Bir aleve dönüşecek kadar güçlü değil ama her seferinde beni küçük bir sarsıntıya uğratmaya yetiyor.

Rhett'in kamyonetine geri döndüğümüzde öğleden sonra olmuştu ve park keşfe çıkmış turistler ve yerli halkla doluydu. Dürüst olmak gerekirse, Rhett'i tanıyan biri tarafından durdurulmamış olmamız biraz mucize gibi.

"Bu küçük hanıma getir götür oynamayı öğretelim mi?" Rhett, park ettiğimiz yerin yakınındaki, sadece bir ucundaki piknik battaniyesinde birkaç kişinin oturduğu alanı işaret ederek sordu.

"Top getirmedim," diyorum kaşlarımı çatarak. "Yoksa evet derdim." "Tatlım. Ben bir beyzbol oyuncusuyum. Bir çift beyzbol topu olmadan bir yere gideceğimi mi sanıyorsun? top mu?" Rhett göz kırpmıyor ve sonra kamyonetinin arka koltuğuna uzanıp bir tenis topu çıkarıyor.

Ruthie havlayıp yeni oyuncağı koklamak için arka ayaklarının üzerinde yükselirken ona sevinçle gülümsüyorum. "Mükemmel."

Geri çağırma eğitimi için aldığım ekstra uzun tasmayı çıkarıp normal tasmasını takıyorum ve çimlere çıkıyoruz. Rhett ilk birkaç seferde tasmayı ona yakın bir yere atıyor, tasmayı aldığı anda çömelerek onu ikna etmeye çalışıyor.

"Çabuk öğreniyor," diye yorum yapıyorum kız üçüncü kez ona döndükten sonra.

"Kesinlikle öyle, hadi daha uzun bir atış deneyelim." Rhett topu biraz daha uzağa fırlattı ve kız gitti. "Onun bir top oyuncusu olacağını biliyordum." Bana göz kırpmıyor ve Ruthie koşarak geri geliyor.

"Bırak ben deneyeyim." Yanına gidiyorum, salyalı topu alırken tasmayı ona uzatıyorum. "Ew, kızım, bu iğrenç."

Rhett kıkırdar. "Prenses ellerin için şu uzun saplı fırlatma şeylerinden almalıyız."

"Prenses ellerim yok, sadece sümüksü ıslak topları sevmiyorum," diyorum, hakarete uğramış gibi yaparak.

Bana kaşlarını çatıyor ve bir saniye sonra ne dediğimi anlıyorum. Ruthie ayaklarımızın etrafında dans edip topun tekrar atılması için havlarken ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

Sonunda kendimi kontrol altına aldıktan sonra "Tamam, tamam, sabırlı ol yavrum," diye uyarıyorum. Arkama yaslanıp topu fırlatıyorum, ancak top çok uzakta yere çarpıyor ve yuvarlanarak bir koşucunun önünde duruyor.

Tanıdık bir koşucu.

"Görüyorum ki nişancılığın hâlâ gelişmemiş, Gigi," diye sesleniyor kardeşim koşarak yanımıza gelirken. "Hâlâ düz bir çizgide atış yapamıyor olman atıcı ruhumu rencide ediyor."

Hain Rhett, kardeşimin pek de komik olmayan ifadesine gülüyor. "Belki de ona meydan okumak için oraya atmaya çalışıyordum."

"Sen de öyle miydin?" Kai alay eder. Topu zahmetsizce fırlatır ve Ruthie peşinden koşar. "Bu senin için bile çok evcimen görünüyor, sevgilim."

Köpeğimin elinden topu almak için eğildiğimde Rhett boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum.

"Dairenden çıkmaya şaşırdım. Dün gece eve kaçta geldin?"

"Dinleyin. Hepimiz gece yarısından önce yatması gereken yaşlı adamlar değiliz," diye karşılık veriyor Kai.

"Neyse, artık gitmeliyiz," diyerek şakalaşmalarını böldüm ve Ruthie'nin tasmasını Rhett'ten alıp onu kamyonu doğru çektim. "Toplanman gerekmiyor mu, Rhett?" Ona yorumlayabileceğini umduğum bir bakış attım.

"Doğru, evet. Bunu yapmalıyım," diyor uzanıp Kai'yi kucaklamak için kendine çekmeden önce. "Yarın görüşürüz, Yami."

Ruthie'yi kamyonu yükledikten sonra gidip kardeşime hızlıca sarılıyorum. "İyi şanslar, Kai."

"Görüşürüz, Gigi. Ama ciddi, kolun üzerinde çalışmamız gerekiyor." Bazen olabileceği gibi iğrenç bir ağabey gibi parmak eklemlerini başımın üstüne sürtüyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Sinir bozucusun."

"Ve sen beni seviyorsun." Muzaffer bir şekilde gülümsüyor.

O geri çekilirken gözlerimi deviriyorum. "Sadece bazen."

Kamyonu bindiğimde, Rhett çoktan kemerini bağlamış ama Ruthie'nin başını kaşırken arkaya doğru dönmüş, nefesinin altında ona bir şeyler mırıldanıyor.

"Çok yakındı." Koltuğuma yaslanırken iç geçirdim. "Onu burada görme şansımız nedir?"

"Dürüstçe mi? Oldukça iyi. Birçok kişi bu parkta koşuyor."

Dönüp dehşet içinde ona bakıyorum. "O zaman ne halt etmeye buraya yürüyüşe geldik? Aman Tanrım, beni öptün. Ya takım arkadaşlarından biri bizi gördüyse?"

Rhett cevap vermek yerine eğilip beni tekrar öpüyor.

"Paniklediğinde çok tatlı oluyorsun, tatlım. Etrafta kimsenin olmadığından emin oldum."

Tekrar öne doğru dönüyor ve bir eli direksiyonda, diğeri aramızdaki orta konsolda durarak otoparktan çıkıyor.

"Aklında bir şey mi var?" diye soruyor bir süre sonra ve beni bakarken yakaladığını fark ediyorum.

"Çoğu kadına sevgilim diyorsun."

Başını sallamadan önce kaşları kısa süreliğine bir araya geliyor. "Sanırım bu güneyle bir şey."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Ama sen bana tatlım diyorsun."

Eli kalçamın üst kısmına gidiyor, parmakları şortumun altındaki çıplak teni hafifçe okşuyor.

"Çünkü sen çoğu kadın gibi değilsin."

BÖLÜM N NETEENİ

Evie

Benim güzel kızım nasılmış bakalım?

Rhett'in mesajını okuyunca çenem düştü. Ve sadece ilk kelimedeki yazım hatası yüzünden değil.

Dün bir dizi deplasman maçı için ayrıldı ve gönderdiği ilk mesaj *bu* mu? Yatak odasında bana iyi kız dediğine dair anılar aklıma geliyor ve her yanımı ateş basıyor.

Birkaç dakika boyunca telefonuma bakıp mesajlarını çözmeye çalışıyorum. Ne

RHETT: Sadece kulağa nasıl geldiğini düşündüm, söylediğim için üzgünüm, yani roofie

RHETT: Köpek Ruthie

Ama umarım sen de iyisindir.

dediğini anlayamadığımdan değil, ama yazarken acelesi mi vardı? Noktalama işareti yok ve Ruthie'nin adının yanlış yazılması biraz komik.

İki kız da iyi durumda. Dün gece maçı izledim,
üçüncü vuruş inanılmazdı.

Bana yanıt verdiğini gösteren üç noktayı görmeme rağmen yanıtının gelmesi uzun zaman alıyor.

Maçı izlediğini bilmek hoşuma gidiyor. Şimdi gitmem gerek.

Telefonumu tekrar yerine koydum, mesajlarından dolayı hâlâ biraz kafam karışık. Bilgisayarına dönüp ekrana bakarak hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. İş ararken zorlanmam bilgisayarın suçu değil, ama yine de.

Biraz histerik bir hevesle yeni bir pencere açtım ve ailemin halen yaşadığı bölgenin okul yönetiminin web sitesine baktım. Açık ilanlar sayfasına tıklıyorum ve şansına, iki harika fırsat hemen gözüme çarpıyor ve dizüstü bilgisayarımın ekranını kapatıyorum.

Kanepeye yığılıyorum ve yanıma yayılmış olan Ruthie'yi itip kakıyorum. Tüylerini okşarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sadece birkaç hafta içinde çok büyümüştü. Onu götürdüğüm veteriner ona temiz bir sağlık raporu verdi, aşılarını güncelledi ve kim bilir başka nelerle birlikte içinde bir yerlerde bir Danua olduğu tahminime katıldı.

Çok tatlı ve çok akıllı. O kadar uzun zaman geçmemiş olsa da, ona sahip olmadığımı hayal bile edemiyorum.

Telefonum ön kapıda içeri alınmayı bekleyen biri olduğu uyarısını veriyor. Aikido için dojoya gitmeden önce takılmak için gelen Lina olduğunu varsayarak onu içeri çağırıyorum ve daire kapısını açmak için ayağa kalkıyorum.

Birkaç dakika sonra mutfaktayız, ben su şişemi dolduruyorum ve Rhett'le olan biten her şeyi ona anlatıyorum.

Carlee ile iddiayı kazanmasını kutlamayı bitirdikten sonra, yaşadığım kargaşayı fark ettiğini umarak ayılıyor.

"Harika bir seks yaptınız ve tekrar harika bir seks yapacağınız için üzgünsünüz."

Tamam, belki de kargaşayı tam olarak anlamıyor.

"Moralim bozuk çünkü bu sadece harika bir seks olacak. Başka bir şey olmayacak." "Bir ilişki istemediğini sanıyordum?"

Kaşlarımı çattım. "Bazen seni çok iyi tanıyan arkadaşlara sahip olmak berbat bir şey." "Yapma Evie, sadece son zamanlarda söylediğin şeyi söylüyorum. birkaç yıl. Biriyle çıkmayı ya da birini bulmayı düşünmek istemezsiniz."

kariyerine yerleştin. Cidden güzel bir penis için bundan vazgeçecek misin?"

"Çocuklarınızla bu ağızla mı konuşuyorsunuz?" "Konuyu değiştirme, genç bayan."

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "İyiim. Üzgünüm. Ve hayır, hedeflerimden vazgeçmiyorum, tabii ki vazgeçmiyorum. Ama bu sadece güzel bir penis değil. Bu Rhett."

"Evet ve o hâlâ kardeşinle en iyi arkadaş değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam diğer engel de buydu."

Bariz olanı gösterdiği için ona teşekkür etme isteğimi geri alıyorum. "Belki de o kadar kızmazdı? Yani, Rhett'ten bahsediyoruz. Onun en iyi arkadaşı. Kai onun iyi bir adam olduğunu biliyor, bunu benim için istemez mi?"

"Bu teoriyi gerçekten de sadece gündelik seks için birlikte olan bir adam üzerinde test etmek istiyor musun?"

"Hayır, sanırım değil." Sefilce mırıldandım. "Erkekler neden bu kadar sinir bozucu?" Bıkkın bir şekilde nefes alıyorum. Ruthie cevap vermiyor, sadece kendi iç çekişini dışa vuruyor, sırt üstü dönüyor ve karnını okşamam için bana uzatıyor.

Elbette onu şımartıyorum. Sadece kalpsiz bir dinsiz karnının okşanmasını isteyen bir yavru köpeği görmezden gelir.

"Rhett'in yatağına *girdiğinde* kendi yatağını da yapmış oldun," diyor Lina pek de yardımcı olmayan bir şekilde. "Ve bunun sıradanlıktan öte bir şey olamayacağını söyleyerek parametreleri belirleyen de sensin. Bunun sadece cinsel bir ilişki olması gerektiği konusunda seninle hemfikir olduğu için ona sinir bozucu diyemezsin."

Tanımlaması karşısında içimden haysiyetsizce bir homurtu geçiyor ama yine de yanlış değil. Ve başka bir konuda da haklı.

Bunun asla sıradan bir seksten öteye gidemeyeceğini söyleyen bendim. Bu konuda sorun yokmuş gibi davranan ve bunu bir sır olarak saklayan da bendim. O an için söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi görünüyordu. Rhett'in kafasının karışık olduğunu söyleyebilirdim ve istediğim son şey ona yaptıklarımızdan pişmanlık duyması için bir sebep vermektir.

Bu, beni en başta reddetmiş olmasından daha çok acı verirdi.

Ama o sabah söylediklerim tamamen doğru değildi, hem de hiç. Rhett'in sadece sıradan bir şey olabileceğimizi düşündüğünü biliyorum ve belki de haklıdır. Kardeşimle olan dostluğunu bozma ve Trident'larla arasını bozma riski... Bu riskin ne kadar büyük olabileceğini anlıyorum.

Bu, öyle olmamasını dilememe engel değil.

"Rhett ve kardeşimi düşünmeyi bırakmalıyım. Hadi dojoya gidelim. Pedleri takmaya hazır olsan iyi olur, bir şeylere vurmam lazım."

Lina ellerini omuzlarıma dolayarak beni sıkıyor. "S ı r a sende. Dövüş antrenmanı o zaman."

Ertesi sabah başka bir mesajla uyanıyorum. İnişli çıkışlı duygularımın yeniden yükselmesine neden olan bir mesaj.

RHETT: Sabah umarım yavru dün gece devam etmedi

Yüzümü yastığıma gömüyorum ve ciyaklayarak Ruthie'yi ürkütüyorum, o da havlayarak elime atlıyor. "Hayır! Çekil, Ruthie." Çabucak ayağa kalkıyorum ve o da kuyruğunu sallayarak başını oyun pozisyonuna getiriyor.

"Oynamıyoruz. Şu anda olmaz." Telefonumu tekrar elime aldım ve mesajını tekrar okudum. Flörtöz değil, hiç değil. Ve yine o garip hatalar var. Ama yine de, eğer saat farkını doğru hesaplıyorsam, uyandığında ilk iş bana mesaj atmış.

Yolculuğunun zamanlaması berbat. Sadece orgazmın ne kadar iyi bir şey olduğunu nihayet keşfettiğim için değil, aynı zamanda bu orgazmı yaşatan kişinin benden bu kadar çabuk uzaklaşması da çok kötü. Onun yanında olmayı seviyorum. Birlikte eğleniyoruz. Ve şimdi bu eğlenceye yeni bir fiziksel katman eklediğine göre?

Keşke beyzbol oyuncularını şu anda bu kadar çok seyahat etmek zorunda olmasaydı. Ya da en azından o yokken zamanımı meşgul edecek bir şeyim olmasını.

Bir iş ya da başka bir şey gibi. Ama bu tamamen başka bir hayal kırıklığı kaynağı.

Sadece bir kez uyandı! Yeni rekor. Bugün iyi şanslar.

Maçtan sonra seninle konuşmam lazım. Seni ararım.

Nefesim kesiliyor. Neden benimle konuşmak istiyor? Aklımdan binlerce neden geçerken nabzım hızlanıyor. Bunun tamamen aptalca bir aşırı tepki olduğunu biliyorum.

Mesele şu ki, telefonda hiç konuşmadık. Bunun için bir sebep yoktu. Eminim önemli bir şey değildir, belki market listesine süt eklememi falan istiyordur, ama ya bundan daha fazlasıysa?

"Ya yaralıysa? Geçen gün dizinin onu rahatsız ettiğini söyledi," diyorum yüksek sesle, düşüncelerim en kötü senaryolara koşuyor. "Ya da Kai

incindim. Ya da Kai bizi öğrendi! Aman Tanrım, bizi parkta gördükten sonra ya seks yaptığımızı anladıysa?"

Ruthie tekrar elime saldırıyor, bu sefer jilet gibi keskin dişleri derimi sıyrıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Tamam, anladım, deliriyorum."

Sanki onaylıyormuş gibi havlıyor ve bu beni küçük bir kahkaha atmaya zorluyor, sarmalı biraz kırıyor. Beynimin mantıklı tarafı bunu bu kadar çok düşünmenin aptalca olduğunu kabul ediyor ama sanırım iş aramanın stresi ve Rhett'le ne yapacağımızın belirsizliği arasında düğümlenmiş durumdayım.

Yorganı atıp yataktan kalkıyorum.

"Hadi kızım, yürüyüşe çıkıyoruz. Egzersizin iyi endorfin verdiğini söylüyorlar. Belki faydası olur." Bulduğum ilk kıyafetleri giyiyorum, bunlar bisiklet şortu ve büyük bir tişört oluyor. Saçlarımı at kuyruğu yapıp ana yaşam alanına doğru yürürken Ruthie'ye sesleniyorum. Beni takip ettiğini duyuyorum ve tasmaını ve anahtarlarımı alarak doğruca ön kapıya yöneliyorum.

Yarım saat sonra, ön kapının kilidini açtığımda ve mutluluk verici derecede serin daireye girdiğimizde Ruthie nefes nefese kalmıştı ve ben ter içinde kalmıştım.

Vancouver mevsim normallerinin dışında bir sıcak hava dalgasına giriyor ve sinir enerjimi boşaltmak umuduyla ne kadar yürümeye devam etmek istesem de, Ruthie'nin sıcakta dışarıda olmasının adil olmadığını biliyordum.

Sorun şu ki, hâlâ sabırsızım ve Rhett'in oyunu bitene kadar saatlerim var, o zaman neden aramak istediğini öğrenebilirim.

Ruthie suyunu höpürdeterek içmeyi bitiriyor ve kuyruğunu sallayarak bana bakmaya geliyor.

"Bana öyle bakma. Sabırsız olmaya hakkım var."

Başını yana eğiyor, yüz ifadesi açıkça *konuşmayı kes ve beni besle* diyor.

İçimi çekiyorum ve yemek kabına doğru ilerliyorum. "Evet, evet, anlıyorum. Benim çılgınlıklarım umurunda değil, sadece kahvaltını istiyorsun. Köpekler çok şanslı, ilişkiler gibi sinir bozucu şeyler hakkında endişelenmek zorunda değiller. Ya da seks ilişkileri."

YIRMINCI BÖLÜM

Rhett.

"Lanet olsun, Yıldızlar bu atıcıyı nereden buldu? Yemin ederim, o toptan duman çıktığını gördüm." Monty rakibimizin atıcısı tarafından oyun dışı bırakıldıktan sonra yanındaki sıraya çöktü.

"Minnesota'daki çiftlik takımlarından olduğunu duydum," diye yorum yapıyorum, gözlerimi atıcının tümseğinden ayırmadan. Monty haklı, bu adam hızlı. Gerçekten çok hızlı. Ve bir sonraki devrede ona karşı olacağım.

"Birisi Mike'a gelecek sezon onu avlamaya çalışmamız gerektiğini söylemeli."

"Beni aldatıyor musun Monty?" Yami, oturduğu yerden dönerek korkuluklara yaslanarak. "Ya da sadece bir yan parça arıyorum."

Monty gözlerini Yami'ye diker. "Benim bir numaralı erkeğim olduğunu biliyorsun." "Son kelimeyi eklemene s e v i n d i m , yoksa Lark'ın benim toplar."

"Üzgünüm kardeşim, kimse benim Birdie'mi geçemez."

"Şu yeni çocuk bile mi?"

"Bize karşı oynarken değil."

"Yani bizim takımda olsaydı Lark'ı geçme şansı olabilir miydi?" "Lark'ı geçebilecek tek kişi benim."

Söz konusu kadın soyunma odasına giden tünelden çıkarken yedek kulübesindeki çocuklar Monty'nin yorumuyla alay ediyor. Ortaya çıkan sessizlik neredeyse komikti, özellikle de kadın hiçbir şeyden habersiz, bakışlarını kaçırarak etrafına bakınırken. Gözleri bana takıldığında ona sırtıyıyorum.

"Hey, Larky, Monty de bize yatak odanızın dinamiklerini anlatıyordu." "Değildim hayatım, kapa çeneni!" Monty aradaki mesafeyi kapatıyor ve Lark'ı kollarıyla arkadan sarar, elleri hamile karnının üzerine iner. "Boş ver onları Birdie. Bok kafalılık yapıyorlar."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek. "Sadece erken çıkacağımı haber vermek için geldim."

"Her şey yolunda mı?" Hepimiz ona tüm dikkatimizi verirken soruyorum. Lark özel biri, sadece Monty için değil, hepimiz için. Ve o karnında yeni nesil Trident'ları taşıyor.

"Evet." Karnını ovuşturarak yüzünü buruşturuyor. "Sadece şiş, ağrılı, yorgun, huysuz ve artık hamile olmamaya hazır."

"Seni otele geri götürecek biri var mı?" Monty, Lark'ı yüzünü ona dönmesi için çevirir.

"Hayır, ama iyi olacağım. Bu maçı kazandıktan sonra görüşürüz."

Öpüşüyorlar, sonra Lark hepimize el sallayarak ayrılıyor ve Monty yüzünde gülünç bir gülümsemeyle banka oturuyor. "Baba olmak için sabırsızlanıyorum."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Harika olacaksın, dostum." "Teşekkürler. Biliyorum."

"Bu özgüveni sahada da koru Monty."

Maçı kazandık ama çok farkla değil. Bu yüzden Yami ve diğer çocuklar beni otelin barında bira içmeye ikna etmeye çalıştıklarında ve ben reddettiğimde kimse umursamadı.

Gerçek şu ki, yorgunum ama o kadar da değil. Evie'yi aramak istiyorum.

Son birkaç mesajıma cevap vermedi ama sanırım köpekle meşgul. Onu özleyeceğimi düşünmemiştim ama özlüyorum. İkisini de. Son gittiğimde özlediğimden daha fazla. Sanırım özlediğim daha çok seks, ama her neyse.

Odama döndüğümde kapıyı açtım ve lanet okudum. Termostata gittiğimde klimanın hiç açılmadığını, odanın yazın Ortabatı için iğrenç derecede sıcak olduğunu görüyorum. Klimayı açıyorum, sonra üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sadece boxerımı giyiyorum. Sonra mini buzdolabından bir şişe su alıp yatağa yerleşiyorum ve sırtımı yatak başlığına yaslıyorum.

Şişenin yarısını boşalttıktan sonra yere bırakıyorum ve telefonumu alıyorum. Evie'yle olan mesaj dizimi açıyorum ve kısa bir mesaj göndereceğim için onu yazıyorum.

Konuşmak için iyi mi?

Cevabı neredeyse anında geliyor.

Elbette.

Sırıyorum ve hemen görüntülü arama düğmesine basıyorum. Yüzü saniyeler içinde ekranı dolduruyor, ancak alt dudağını çiğnediğini görünce gülümsemem düşüyor.

"Hey tatlım, sorun ne?"

Dudağını bırakıyor ve onun yerine dili dudağının üzerinde geziniyor. "Oh, hiçbir şey.

Maçın nasıldı?"

Buna bir saniye bile inanmıyorum. "Oyun iyiydi. Biz kazandık. Şimdi doğruyu söyle tatlım. Neden üzgün görünüyorsun? Ruthie iyi mi?"

Bakışlarını kaçırıyor ve midem bulanıyor. Onun için endişeleniyorum çünkü biz arkadaşız. Onu önemsiyorum. Hepsi bu.

"Ruthie iyi. Bu gece ne hakkında konuşmak istiyordun?" Bakışları bana yöneliyor, sonra tekrar uzaklaşıyor ve birden sorunun ne olduğunu anlıyorum.

Belli ki daha önce gönderdiğim mesajda çuvallamışım ve o da nedense bu arama için endişelenmiş. "Belki de sadece güzel sesini duymak ve iyi kızlarımı görmek istedim," diyorum, sesimi olabildiğince tatlı ve çekici hale getirmeye çalışarak. Bana küçük bir gülümseme kazandıracak kadar işe yarıyor, bu yüzden devam ediyorum. "Mesajım kafa karıştırıcı olduysa özür dilerim."

Kalbim hızlanmaya başladı. Bir kez daha kendimi ona gerçeği söyleyecek kadar cesur olmayı dilerken buluyorum. Ama şu anda aramızdaki her şey güzel ve bunu bozmak istemiyorum. "Meşguldüm ve dikte etmek zorunda kaldım ve bilirsin, sestem metne noktalama işaretleriyle falan işleri berbat edebilir." Zorla bir kahkaha atıyorum.

Söylemediğim şey, mesajlarımın bazen kolayca yanlış anlaşılabilirliğini *bildiğimdir*. Ama onları düzeltmek için neyin yanlış olduğunu asla bulamıyorum, bu yüzden öylece bırakıyorum. Disleksimi bilen arkadaşlarım ve ailem artık buna alıştı. Yazdıklarımın çok fazla anlam çıkarmaya çalışmamaları gerektiğini biliyorlar ama o bunu bilmiyor.

Eğer bu aramadan endişelendiyse bu benim hatam. Kendimi bok gibi hissediyorum.

Ama neyse ki bana rahatlamış bir gülümseme verdi. Bu sefer daha büyük bir gülümseme. "Bu mantıklı. Yani ciddi bir şey değil mi?"

"Hayır, sadece bütün günü birlikte geçirdiğim çocuklardan daha iyi bir arkadaş olacağını düşündüm. Bira içmeye gitmek yerine seni ve Ruthie'yi görmeyi tercih ederim. Senin için sorun olur mu?" Ona göz kırpyorum ve omuzları düştüğü için gerginliğinin tamamen geçtiğini anlıyorum.

"Evet, benim için sorun değil."

Dairenin neresinde olduğunu anlamaya çalışarak ekranın arka planına bakıyorum. Yatak odası sanırım.

"Yavru köpeğim nerede?"

"Oh, şimdi de senin köpeğin mi oldu?" Evie alay ediyor ve yüzündeki gülümsemeyi tekrar görmek hoşuma gidiyor. "Ben de onu kurtaranın ben olduğumu sanıyordum."

"Biliyorsunuz, ikinizi de kurtardım, bir bakıma, size kalacak bir yer verdim ve tüm bunlar." Tekrar göz kırpyorum ve kıkırdarken gülümsemesi büyüyor.

"Bekle, gidip onu getireyim. Kanepede uyuyor."

"Hayır, onu rahatsız etmeyin. Eğer uyuyorsa, bırak uyusun. Tıpkı bir bebek gibi, uyurken asla uyandırmazsın." Duraklıyorum, aklıma bir fikir geliyor. Sesimi alçaltarak ne ima ettiğimi açıkça belirtiyorum. "Ayrıca, bu şekilde seni tamamen kendime alabilirim."

Evie'nin gözleri açılıyor ve dilinin tekrar dışarı fırladığını görüyorum ama bu sefer sinirden dudaklarını yalamıyor. "Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksın? Çok uzaktasın."

"Şey," diyorum, kelimeyi olabildiğince uzatarak. "Bir oyuncakla zaten orgazm olabildiğini biliyorum ve şimdi benimle orgazm olabileceğini biliyoruz. Acaba bunu benimle ve oyuncakla yapabilir misin? Sanırım işi oyuncağın yapması gerekecek." Sırıttıyorum.

"Telefon seksi mi öneriyorsun?" Evie kekeliyor ve kocaman gözlerindeki masumiyet, sorusundaki kuşkuculuk neredeyse gülmeme neden oluyor. Ama gülmüyorum, çünkü onu utandırmak istemiyorum.

"Eğlenceli bir *ders* olabilir. Eğer ilgileniyorsanız."

Nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Bir dakika sürüyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım." "Sorun değil, ben de yapmadım."

Küçük bir kahkaha attı. "Sen ciddi misin? Hiç telefon seksi yapmadın mı? Buna inanmakta zorlanıyorum."

Omuzlarımı silkiyorum, şüphesinin beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. "Bu doğru. Ben pek ilişki adamı sayılmam ve telefon seksi de öyle herkesle yapılabilecek bir şey değil."

Bir an sessiz kalıyor ve yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Tam özür dileyecekken tekrar konuşuyor. "Peki nasıl başlıyoruz?"

Ve aynen böyle, aletim sertleşmeye başladı. Belki de işleri biraz yavaşlatmak için kıyafetlerimi üzerimde bırakmalıydım. Çünkü daha başlamadan her şey bitebilirdi. Ve beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yokken bunu Evie'ye açıklamak istemiyorum.

"Neden bana ne giydiğini söylemiyorsun, tatlım?"

Gözlerinin önce aşağıya sonra tekrar ekrana baktığını görüyorum. "Sadece pijamalarım, birkaç şort ve bir atlet."

Tarif ettiği şeyin seksi bir yanı yok, ama sırf o olduğu için seksi. Kendimi biraz ayarlıyorum, rahat görünmeye çalışıyorum, vücudum zaten gerginlikle gergin hissetmeme rağmen. Üstelik çıplak bile değiliz.

"O atleti yavaşça çıkarmanla başlayalım." Tereddüt ettiğini görüyorum ve kısa bir an için bunun onun için çok fazla olduğundan endişeleniyorum.

Tam sorunun ne olduğunu soracaktım ki ağzından kaçırır: "Telefonu ne yapacağım? Onu tutamıyorum ve her şeyi yapamıyorum."

Bu sefer kıkırdamamı tutamıyorum. "Sorun değil, her zaman masanın üzerine koyabilirsin. Ne kadar görebildiğim önemli değil, sadece orada olduğunu ve seni iyi hissettirdiğimi bilmek benim için yeterli."

Bu onu rahatlatmış gibi görünüyor çünkü başını salladığını görüyorum ve sonra telefonu komodinin üzerine koymak için kayıyor. Biraz kadrajdan çıkıyor, ama geri döndüğünde gömleğini çıkarmış ve tekrar uzanırken o mükemmel, dolgun küçük göğüslerini görebiliyorum. Yan yatıyor ve bana bakıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Gülümsüyorum, liderliği ele almam için bana bu kadar çabuk ve kolay güvenmesi hoşuma gidiyor. "Tatlım, şimdi şu kullanmayı sevdiğin oyuncaqlardan birini çıkarmaya ne dersin? Belki o gece adımı söylediğinde kullandığın oyuncağı." Gözlerimi kapattım ve kısık bir inilti çıkardım. "Koridorda yürüyüp odana girmemek ve o lanet şeyi devralmamak ne kadar zordu bilemezsin. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Bakalım rakibim neymiş."

Tekrar kadrajın dışına çıkıyor ve bir çekmecenin açıldığını ve eşyaların yer değiştirdiğini duyabiliyorum. Bu sefer geri döndüğünde elinde küçük siyah bir vibratör var.

"Bu kadar mı? Adımı haykırmamak için kendini zor tuttuğun bu muydu?"

Başını sallıyor ve dudağını ısıyor. "Rekabet yok, Rhett. Her zaman sen kazanırsın."

Uzanıp aletimi avuçluyorum, yumuşak sesi karşısında hissettiğim acıyı hafifletmek için sıkıyorum. Lanet olsun, üzerimde nasıl bir gücü olduğunu bilmiyor.

"Sanırım o şeyi açmanın ve benim için amının üzerinde kaydırmanın zamanı geldi."

"Hâlâ şortumu giyiyorum," diyor, sesi zaten ihtiyaçtan kısılmış. "Güzel. Üstünde kalsın. Kumaşın üzerinden kendini okşa ve bana nasıl olduğunu anlat. hissediyor." Oyuncağın düşük titreşimini duyabiliyorum ve bu beni, onun kendini boşalttığını duyduğum o geceye geri götürüyor. Ama bu sefer çok daha iyi çünkü onu görebiliyorum. Odada olmayabilirim ama ne olursa olsun onun zevkinin bir parçası olabiliyorum.

"Bu... Tanrım, Rhett. Yeterli değil ama çok fazla, anlıyor musun?" diye geveliyor ve ben sırtıyorum.

"Evet, biliyorum. Çok iyi yapıyorsun, tatlım. İleri geri kaydır. Kendinle dalga geç, o küçük şortunu ıslat, ben içine giriyormuşum gibi davran."

Gözleri çırpınarak kapanıyor. Kolunun hareket ettiğini görüyorum ve oyuncağı amının üzerinde hareket ettirdiğini varsayıyorum çünkü yanaklarını güzel bir kızarıklık kaplamaya başlıyor. "İşte böyle Evie, ne kadar iyi bir kızsın, benim için kendinle oynuyorsun. Şortun ıslak mı?"

Başını sallıyor ve bir onaylama iniltisi çıkarıyor. "Güzel, tatlım, çok güzel. Sırlıklam olmanı istiyorum."

"Peki ya sen?" diye sormayı başarıyor, gözlerini kırıştırarak açıyor. "Ne yapıyorsun?"

Telefonu aşağı doğru eğiyorum, böylece şortumun üstünden çıkan aletimi kavrayan elimi görebiliyor. "Çok erken patlamamaya çalışıyorum. Sadece sana bakmak, ne yaptığını bilmek bile beni kaya gibi sertleştirmeye yetiyor."

"Çıkar onu. Seni görmek istiyorum."

Lanet olsun, ne istediğini duymak benden yeni bir precum dalgası sızmasına neden oluyor. Şortumu olabildiğince çabuk çıkarıyorum, sonra telefonu tekrar aşağı kaydırıyorum, böylece sikimin parladığını görebiliyor. "Hepsi senin yüzünden, Evie."

İnliyor ve telefonu tekrar yukarı kaldırıyorum. "Şortunu çıkar, tatlım. Yüzün ne kadar muhteşem olsa da, o amcığı görmem gerek. Telefonu eğ ki seni görebileyim. Bir elim oyuncağı kullanıyor, diğeri parmaklarım gibi davranıyor. Keşke orada olsaydım da seni tadabilseydim."

Evie dediğimi yapıyor, kendi şortunu çekiştirerek çıkarıyor ve telefonu aşağı doğru eğiyor. Amcığı parlak ve dolgun bir şekilde görünür görünmez inliyorum. "Lanet olsun, Evie."

"Rhett," diyor, yarı inilti, yarı sızlanma. "Keşke burada olsaydın."

"Ben de tatlım. Ama yine de biraz eğleneceğiz. Tamam mı?" "Mm-hmm."

"Bana amındaki oyuncacı göster."

Bu açıdan, elinin bacaklarının arasında hareket ettiğini görebiliyorum, küçük siyah oyuncak çoktan açılmış ve vızıldıyor. Oyuncacı tenine değdirir değdirmez kalçaları zıplıyor ve ardından ritmik bir hareketle ikimizin de peşinde olduğu zevki kovalamaya başlıyor.

"İyi kız, iyi kız," diye mırıldanıyorum, kendi elimi sikimde yukarı aşağı kaydırıyorum. "Şimdi o parmakları al, ıslatmak için yala ve sonra içeri kaydır. Biriyle başla, sonra diğerini ekle bebeğim."

Diğer eli kadrajdan çıkıyor ve geri geldiğinde ıslak olduğunu görebiliyorum. Önce yarığında aşağı yukarı kaydırıyor ve kendini kızdırmak için zaman ayırmasına bayılıyorum. Elbette beni dinlemesini ve talimatlarıma uymasını istiyorum, ama işe yaradığını bildiği şeyi yaptığını görmek de çok seksi.

İlk adımı atlayıp iki parmağını doğrudan amına soktuğunda, onun adını haykırıyorum. "Lanet olsun Evie, bunu izlemek çok ateşli. İyi hissettiriyor mu?"

"Kendini daha iyi hissedersin," diye pantolonunu indirdi ve ben de sert bir kahkaha attım.

"Siktiğimin baş belası. İnan bana, döndüğümde bunu tekrar yapacağız." İnliyor, parmakları hızlanıyor. "Bu fikir hoşuna gitti mi? Ben bir sandalyede otururken, senin kendini tatmin etmeni izlemek?"

"Beni memnun ediyor olsaydın daha çok hoşuma giderdi, Rhett." "Sen nasıl istersen, Evie. Sen ne istersen."

Saniyeler sonra, orgazmıma daha fazla karşı koyamıyorum. "Ah kahretsin, Evie, geliyorum bebeğim. Üzgünüm, bekleyemem. Benimle misin?"

"Tanrım evet, Rhett, seninleyim." Ben kendi doruk noktamda h o m u r d a n ı r k e n o alçak sesle ve yavaşça inliyor, döller karnımın her tarafına sıçırıyor.

Bir iki dakika sonra yumuşak bir kıkırdama duyuyorum. "Hey, Rhett? Tavana bakıyorum."

"Oh kahretsin." Düşürdüğümü bile fark etmediğim telefonu elime alıyorum ve onun uykulu, memnun yüzünü görünce sırıtıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Bu eğlenceliydi."

Eğlenceli.

"Evet. Öyleydi. Aramak istemem konusunda şimdi daha iyi hissediyor musun?" Alay ediyorum, o da yine kıkırdıyor ve yüzünü yastığına gömüp başını sallıyor.

"Pekala. Başka bir gece tekrar aramak istediğimi mesaj atarsam, senin için sorun olur mu?"

Başını tekrar yukarı kaldırıyor. "Her arama bunun gibi mi olacak?"
"Yani, bu çok mu kötü olurdu?"
Kahkahası artık tam gaz ve buna bayılıyorum.
"Hayır, bu o kadar da kötü olmazdı."

BÖLÜM YIRMI BİR

Evie

Rhett bu sefer eve geldiğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Hemen yatağa mı atlayacaktık? Yoksa her şey değişmeden önce olduğu gibi birbirimizin etrafında dans mı edecektik?

Eve geldiği gün kapıdan içeri daldığını, beni kucaklayıp omzuna attığını ve beni iki saatten fazla rehin tuttuğu yatak odasına götürdüğünü görünce merak etmem uzun sürmedi.

Çok istekli bir rehineydim ama yine de.

Bu dört gün önceydi ve aramızdaki şeyler inceden inceye değişiyor.

Diş fırçamı banyosuna taşıdığı ve yatağının boş odadakinden daha rahat olduğunu söylediği ilk geceden sonra her geceyi onun yatağında geçirdim.

Yataktan kastı göğsüyse, haklı.

Ama bunun asla seksten daha fazlası olamayacağını bilmenin verdiği hayal kırıklığını üzerimden atamıyorum. Çünkü ne kadar inkar etmeye çalışsam da kalbim kesinlikle işin içine giriyor.

"Hindistan cevizi sütünü uzatır mısın?" Rhett elini omzunun üzerinden uzatarak soruyor. Mutfakta yemek pişiriyoruz, Rhett bugün öğleden önce bir oyun oynamıştı.

Biz derken, Rhett yemek pişiriyor ve ona yardım etmem için yapabileceğim işler konusunda beni yönlendiriyor. Ona açık hindistan cevizi sütü kutusunu uzattım ve o da

ocakta ne karıştırıyorsa onun içine. Kesinlikle lezzetli kokuyor. Tezgâha yaslanıp onu izliyorum ve esnememek için kendimi zor tutuyorum. Yorgunluk bugün beni çok zorluyor ve bu sadece yaptığım harika seksten kaynaklanmıyor.

Regl dönemim her an başlayabilir ve benim için bu, yakında kötü krampların başlayacağı anlamına geliyor. Eğer gerçekten şanslıysam, ilk gün bir migrenle de savaşıyor olacağım.

Tek umudum vücudumun bu ay benimle işbirliği yapması ve beni rahat bırakması. Rhett'in regl döneminde bir kadının yanında olmak konusunda ne kadar tecrübesi var bilmiyorum ama bu hiç kimse için eğlenceli bir zaman değil. Ve kesinlikle yeni seks arkadaşımın tanık olmasını isteyeceğim bir şey değil.

Kontrol edemeyecek olmam çok kötü.

Aylık döngümün yaklaşan kıyametini bir kenara itiyorum ve tezgâha oturmak için zıplıyorum. "Yemek yapmayı nerede öğrendin? Güney yemeklerinin kızartılmış bamya ve şundan ibaret olduğunu sanırdım."

Rhett kıkırdayarak bana dönüyor ve hakarete uğramış gibi davranıyor.

"Kadın, eğer düşündüğün gerçekten buysa, hiç doğru dürüst güney yemeği yemediğini varsayacağım." Ocağa geri döner. "Yemek yapmayı babam öldükten sonra çiftlikte yaşarken annemden ve ninemden öğrendim. Ninem güneyli rahat yemeklerini tanıdığım herkesten daha iyi pişirir. Onun peynirli makarnası doğrudan cennetten geliyor, yemin ederim. Ama annem yeni şeyler denemeyi sever ve denememiz için her zaman dünyanın dört bir yanından tarifler bulurdu. Örneğin bu köri," - ocaktaki tencereyi işaret ediyor - "onun en sevdiklerinden biri. Her zaman hayalinin Tayland'ı ziyaret etmek ve bir sokak satıcısından Massaman körisi yemek olduğunu söylerdi."

"Oraya gitti mi?" diye sordum. "Tayland'ı ziyaret etmeyi çok isterdim, Asya'da herhangi bir yere gitmeyi çok isterdim."

Rhett merakla bana bakarak cevap veriyor: "Henüz gelmedi ama bir gün gelecek. Japonya'ya hiç gittin mi?"

Başımı sallıyorum. "Bir keresinde, ben çok daha küçükken, büyükbabam ölmeden ve büyükannem yanımıza taşınmadan önce, annem ve babam hepimizi götürmüştü. Ama çok pahalıydı. Altı uçak bileti çok fazla."

"Biliyor musun, bazen senin dört kişi olduğunu unutuyorum," diyor Rhett. "Yami çoğunlukla sadece senden bahsediyor, ablalarından değil."

Cevap vermeden önce suyumu yudumluyorum. "Josephine ve Vivienne, Kai'den birkaç yaş, benden de çok yaş büyükler, bu yüzden hiçbir zaman o kadar yakın olmadık. İkiz oldukları için hep içlerine kapanıktılar, bu yüzden

İkimize karşı ikisi. Sanırım Kai ve ben bu yüzden bu kadar yakınız."

"Sen onun için dünyalara bedelsin," diyor Rhett usulca. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Senin için her şeyi yapar."

"Onun gibi bir ağabeyim olduğu için şanslı olduğumu biliyorum."

Bundan sonra ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz ve Rhett'in Kai'nin bizi öğrendiğinde ne hissedeceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Kardeşimin benimle birlikte olduğum kişi arasına girmesini asla istemediğimi biliyorum ama Rhett söz konusu olduğunda bu kaçınılmaz bir şey.

"Pekala, yemek hazır."

Elinde kesinlikle olağanüstü kokan, dumanı tüten iki kase yemekle dönüyor. Bir tanesini aldığımda ağzım sulanmaya başlıyor ve kanepeye doğru gidiyoruz. Rhett uzaktan kumandayı alıp bana uzatıyor.

"Bu geceki filmi seçme sırası sende."

Bir kaşık köriyi üfleyerek omuz silkiyorum. "Umurumda değil, sen ne istersen o olur."

Rhett bir aksiyon filmi açıyor ve kendi yemeğini alıyor. Gerçek şu ki, birlikte izlediğimiz filmlere dikkat etmiyorum. Onun tarafından dikkatim dağıtılmamaya çalışmakla meşgulüm. Yanımda o kadar yakın oturuyor ki, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kucağına tırmanıp onu öpmek için kendimi zor tutuyorum.

Kasemin yarısı boşalmış ve Rhett'in ön kapısında bir anahtar sesi duyduğumuzda ekranda bir tür araba kovalamacası yaşanıyor. "Lanet olsun, o anahtarı kardeşinden geri almam lazım," diye homurdanıyor nefesinin altından, kanepede benden uzaklaşırken. Kai sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor ve onu karşılamaya koşan Ruthie'yi sevmek için eğiliyor.

"N'aber, başka bir anneden olan erkek kardeşim ve bir... Bekle. Aynı bayım."

Gözlerimi deviriyorum, Kai yüzümü göremediği için minnettarım.

"Dostum, yemek harika kokuyor, bana bu akşam Massaman köri yapacağını söylemedin. Daha erken gelirdim."

"Keyfine bak," diyor Rhett kayıtsızca ve ben onun şu anda nasıl hissettiğini merak ediyorum. Bu onun için de garip mi? Etrafta tampon görevi görecektir başka kimse yokken üçümüzün bir arada olması? Eğer öyleyse, belli etmesine izin vermiyor.

Kai elinde yemeğiyle geliyor ama boş sandalyeye oturmak yerine bacaklarımın üzerinden geçip ikimizin arasına giriyor. "Tanrım, ver

bir şey var mı?"

Çok endişelenmemeye çalışıyorum ama fark ediyorum ki hayır, konuşmadım. "Buraya ilk taşındığımda bir süre konuşmuştuk ama o zamandan beri bir şey yok. Onu gerçekten aramalıyım."

Kai bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Kahretsin, bir de daha sık aramadığım için kötü çocuk olduğumu söyledin. Ne olmuş yani? Normalde annemle sürekli konuşursun."

"Meşguldüm," diye cevap veriyorum, biraz savunmacı bir şekilde. Bu bir yalan. Gerçek şu ki, annemin bir kez daha Kai'lerde olmadığımı anlaması riskini almak istemedim. Düşündüm de, o da bunu göz önünde bulundurmalı. "Bu arada, ona senin evinde değil de burada kaldığımı söylemedim."

Kai bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü -" Başlıyorum, beni aptal yerine koymayacağı bir şekilde nasıl açıklayacağımdan tam olarak emin değilim.

"Rhett'i seviyor. Diğer oğlu gibi. Onun sana göz kulak olduğunu bilmek onu çok rahatlatacaktır."

Harika. Ailemdeki herkesin Rhett'i nasıl gördüğünü hatırlatan bir şey daha. Benim dışımda herkes, sanırım.

"Evet, muhtemelen haklısın," diyorum beceriksizce. "Bir dahaki konuşmamızda ona söylerim."

"Oba-chan hakkında bir şey söylerse bana haber verir misin?" diye umutla soruyor ve ayakkabılarını almak için kapıya doğru ilerliyor.

"Ya da onu kendin arayabilirsin." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Eh, o seni daha çok seviyor."

"Çıkıyor musun?" Rhett bize katılmaya geliyor. Benden ayrı duruyor, tezgâha yaslanıyor.

"Evet, dostum. Yarın görüşür müyüz? Isınmadan önce biraz daha kan basıncı almak ister misin?"

"Emin olabilirsin."

Yumruklarını tokuşturdular, Kai bana sarıldı ve sonra gitti.

Dönüyorum ve kapalı kapıya doğru yığılıyorum. "Çok eğlenceliydi."

Rhett hareket etti ve yanımdaki kapıya yaslandı. "O kadar da kötü değildi."

"Sanırım."

Eğildi ve başımın yanını öptü. "Hadi, tatlım. Hadi yatağa gidelim. Canım tatlı çekti."

"Yatakta tatlı mı? Dağınık olmaz mı?" Yüzündeki kurt gibi sırıtsı görene kadar hiçbir şeyden haberim olmadan soruyorum. "Oh. Oh!"

Rhett beni kapıdan uzaklaştırıp doğruca kollarının arasına alıyor. "Asla değişme, Evangeline Yamaki. Senin güzel, iyi kız yüzünün kötü davranmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini fark etmesini izlemekten aldığım mutlak haz başka hiçbir şeye benzemiyor."

Beni geri geri yatak odasına doğru götürmeye başladı. Tanrıya şükür nereye gittiğini biliyor çünkü tenimin her yerine öpücükler kondururken kesinlikle bakmıyor.

Odasına vardığımızda havalandım, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağa fırlatıldım.

"Şimdi hızlıca yemek yemem ve biraz uyumam gerekiyor. Yarın uzun bir gün olacak." Rhett sırt üstü uzandı ve bana eliyle işaret etti. "Buraya gel ve bana şu tatlıyı ver."

Kalçalarımın tutup beni üzerine kaldırdığında kardeşimle ilgili tüm düşünceler kayboluyor.

Rhett söylediklerine sadık kalıyor ve beni çabucak boşaltıyor. Temizlenip yatmaya hazırlandıktan sonra, tekrar yorganının altına girip ona sarılmadan önce iki kez düşünmüyorum, zaten orgazmımdan dolayı uykulu ve rahatlamış hissediyorum.

Ne yazık ki, sabahın erken saatlerinde rahmim yatıya kalmalarımıza geçici bir süre ara vermeye karar veriyor.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Rhett.

Boş bir yatağa uyanmak güne başlamak için beklediğim bir şey değildi. Başımı kaldırıp, üzerinde güzel ve çıplak bir kadının başını koyması gereken serin yastığı hissettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Ruthie bütün gece dışarı çıkmaya ihtiyaç duymadan kafesinde uyumaya başladı, ama belki dün gece çişe ihtiyacı vardı ve ben bir şekilde uyudum? Yine de Evie'nin neden yatağıma gelmediğini açıklamıyor.

Kalkıp kısa koridordan odasına gidiyorum ama kapıyı kapalı buluyorum.

Garip ama biraz mahremiyete ihtiyacı varsa saygı duyabilirim. Mutfaka geçip kahveyi hazırlıyorum.

Ama kısa bir süre sonra Evie'nin odasından hâlâ bir yaşam belirtisi gelmiyor ve yavrunun umutsuzluğa kapılacağını tahmin ediyorum. Kapıyı aralıyorum, oda hâlâ karanlık ve yatağın üzerinde bir yumru var.

Köpek kafesi kapının hemen yanında, bu yüzden sessizce açıp yavruyu dışarı çıkarmak çok kolay. Ruthie bacaklarımın arasına giriyor ve ben de kapıyı yavaşça kapatıyorum, yataktan hiçbir hareket gelmiyor.

Yavru köpeği dışarı çıkarıp kahvaltısını yediriyorum ve Evie'nin gelmesini bekliyorum.

Hala gelmeyince endişelenmeye başladım.

Duş aldım, giyindim ve stadyuma gitmek için yola çıktığımda bir saatten fazla olmuştu ve Evie'den hiçbir iz yoktu.

En azından iyi olduğundan emin olmadan gidemeyeceğime karar vererek kapısını yavaşça tekrar açıyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Evie? Tatlım, seni uyandırdığım için üzgünüm ama stadyuma gitmem gerekiyor. Orada iyi misin?"

Yatakta bir kayma oldu ve sonra sessiz bir cevap geldi. "Evet, iyiyim, sadece yorgunum. Sonra görüşür müyüz?"

Sesi boğuk ve acı çekiyor gibi geliyor. Kısa bir süre içeri girip ona daha yakından bakmayı düşünüyorum ama ikilemde kalıyorum. Sırf harika seks yapıyoruz diye, o beni açıkça reddederken bu bana meraklı olma hakkını verir mi? Sanırım yatakta iyi bir gün geçirip geçirmediği beni ilgilendirmez.

Onu hiç böyle davranırken görmemiş olsam bile.

"Tamam. Ruthie'yle zaten ilgilenmiştim ama içeri girebilmesi için kapınızı açık bırakacağım. Tamam mı?"

"Mm-hmm. Teşekkürler, Rhett." "Sonra görüşürüz, tatlım."

Kapıyı yarıya kadar çekip kapatıyorum, tereddüt ediyorum, hala onu bu şekilde bırakarak doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum.

Ama sonuçta işe gitmeliyim ve o benim kızım değil. Eğer iyi olduğunu söylüyorsa, ona inanmalıyım.

Yine de stadyuma vardığımda doğruca Yami'ye gittim. "Hey dostum, kız kardeşin normalde oldukça erken kalkıyor, değil mi?"

Gülüyor. "Kahretsin, evet, nasıl uyuyacağını bilmiyor. Çocukken nefret ederdim çünkü hep çok gürültü yapardı ve yaz tatilinde sekizden önce kalkmak istemezdim, anlıyor musun?"

"Peki, tamam. Peki yatakta kaldığı bir zaman var mı?"

Yami bana tuhaf bir bakış atıyor ve bu sorunun kulağa ne kadar tuhaf gelebileceğini fark ediyorum, bu yüzden aceleyle açıklıyorum. "Bugün. Ruthie'yi dışarı çıkarmak için kalkmadı ve ben buraya gelmek için ayrıldığımda hala karanlıkta yatıyordu. İyi olduğunu söyledi ama" - şapkamı başımdan kaldırıp tekrar yerine koyuyorum - "Bilmiyorum."

"Ah, kahretsin. Eminim regl olmuştur."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Belli ki kız kardeşin yok." Gözlerini deviriyor, sonra yüzü asılıyor. "Evie'nin bazen çok kötü krampları ve migreni oluyor. Onun için çok zalimce. Eğer bu sabah gittiğinizde hâlâ karanlıktaysa, sanırım bu yüzdendir."

"Lanet olsun. Bir şeye ihtiyacı var mı? Şu anda yanında biri olmalı mı?"

Yami yine bana garip garip bakıyor. "Dostum, o yıllardır bununla uğraşıyor. O iyi."

Başka bir şey söylemiyorum. İhtiyacım olan son şey Yami'nin kız kardeşinin acı çekmesini neden bu kadar önemseydiğimi merak etmesi.

Ama onun evde, yalnız ve acı içinde olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

Soyunma odasından çıkıp doğruca spor salonuna gidiyorum ve egzersiz bisikletinde biraz ısınma hareketleri yapıyorum. Evie'yi düşünmekten dikkatimin dağıldığı şu anda en güvenli seçenek bu. Ona mesaj atmalı mıyım? Yemek mi getirteyim? Siktir. Hayır. O benim oda arkadaşım ve seks arkadaşım, kız arkadaşım değil.

Ama bir süre sonra bir seks arkadaşından daha fazlası oldu. Onu önemsiyorum. O benim arkadaşım, tabii ki önemsiyorum. Ama bu önemseme seviyesi bir arkadaşın hissedeceğinden daha mı fazla?

Lanet olsun.

"Rhett Darlington, tam ihtiyacım olan adam."

Willow'un kasıla kasıla bana doğru geldiğini görmek için başımı çevirirken bacaklarımı pedal çevirmeye devam ediyorum. Kahverengi saçlarını arkaya doğru at kuyruğu yapmış ve gün gibi ortada olan bir enerjiye sahip.

"Gerçekten kötü krampları ve migreni olan bir kadının ne tür bir boka ihtiyacı olabilir ki?"

Willow'un kafası gerçekten de geriye doğru hareket ediyor, sorum karşısında o kadar afallıyor.

"Kahretsin. Özür dilerim. Bunu senin üzerine yıkmak istememiştim. Söylediklerimi unutabilir miyiz?" Kafamın içinde kendime küfrederek soruyorum. Bunu neden söyledim ki? Lanet olsun.

"Ah, hayır, bunu kesinlikle unutamayız. Neden soruyorsunuz?" Willow kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. "Bekle. Kai'nin kız kardeşi seninle yaşıyor." Yüzü yumuşuyor ve boku yediğimi anlıyorum.

"Rhett, Evie Yamaki ile aranızda bir şeyler mi var?"

"Çeneni kapatır mısın?" Etrafa bakarak tıslıyorum. Ama neyse ki spor salonu şu anda boş.

"İhtiyacım olan tek onay bu." Sırıttıyor. "Ama Rhett. Kai biliyor mu?"

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Hayır. Ve anlatacak bir şey yok. Gerçekten yok.

Biz sadece arkadaşız." Kelimeler ağzımda talaş gibi kalıyor. "Hı

hı, tabii," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Dinle, biliyorum, durum biraz karışık. Ama şu anda yardımına ihtiyacım var." Willow yaklaşıp. "Tamam, tamam. Seçeneklerini sonra tartışırız."

Harika, bu konuşma için sabırsızlanıyorum.

"Evde, hala yatakta ve ışıklar kapalı. Bana nedenini söylemedi ama sonra Yami çok kötü krampları ve migreni olduğunu söyledi. Orada yalnız olmasından nefret ediyorum. Ne tür şeylere ihtiyacı olabilir?"

"Çok yumuşaksın." Willow telefonunu çıkarırken gülümsüyor. "Tamam, temel ihtiyaçlarını karşıladığını varsayıyorum ama muhtemelen biraz elektrolit, belki bir çeşit tatlı ya da rahatlamasına yardımcı olacak bir banyo bombası kullanabilir. Bir de göz maskesi. Soğutabileceğiniz ya da ısıtabileceğiniz bir tane alabilirsiniz, böylece neyi sevdiğini seçebilir. Rahat kazaklar ve battaniyeler. Hmm. Başka ne olabilir bilmiyorum, sadece rahatlatıcı şeyler."

Willow telefonunda bir şeyler yazıyor ve birkaç dakika sonra ekranı bana doğru çeviriyor. Neyse ki resimler var, bu yüzden aynı gün teslimat yapan yerel bir mağazanın sepeti olduğunu ve az önce bahsettiği tüm malzemelerle dolu olduğunu görebiliyorum.

"Bu mükemmel." Telefonu alıp adresimi ve ödeme bilgilerimi fazla zorlanmadan yazıyorum ve geri veriyorum. "Teşekkürler, Wills."

Gülümsüyor, telefonunu cebine atıyor. "Biliyor musun, senin gibi bir erkeğe sahip olduğu için her kadın şanslı olurdu. Ve her kadının erkek kardeşinin de bunu görebileceğini düşünüyorum."

Elimi başımın üzerinde gezdiriyorum, bakışlarına karşılık vermiyorum. Haklı olup olmadığını düşünmek istemiyorum. Şu anda bu çok fazla.

"Tamam, pekala. Devam edelim. Buraya gelmenin bir sebebi var, senin için ne yapabilirim?"

"Oh, doğru. Maçtan sonra şamata görevine hazırsın. Çocuk hastanesinden bazı VIP konuklarımız gelecek ve Sadie seni, Monty'yi, Yami'yi ve Wilson'ı istiyor."

"Mav değil mi?" Ben sırtıyorum ve Willow alay ediyor.

"Evet, hayır. Sadie onu ne kadar sevse de, o bile bir maçtan sonra onu sosyalleştirmekten daha iyisini bilir."

"Her zaman demek istiyorsun."

"İyi noktaya değindin." İkimiz de kıkırdıyoruz. Bacaklarım yavaşlamaya başladı.

"Teşekkürler, Wills. Bunu yaptığın için minnettarım. Ve..." - yutkunuyorum - "ve bazı şeyleri kendine sakladığın için."

"Seni yakaladım, Rhett. Benden duymuş olun, sırlar burada sonsuza dek sürmez. Ve nasıl ortaya çıkacaklarını kontrol etmek her zaman daha iyidir."

dışarı." Bana bilmiş bir bakış atıyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum.

Willow ayrılıyor ve ben de bisikletten inip oyun öncesi için üstümü değiştirmeden önce havluyla kuruluyorum.

Ve kafam çok daha az dağılmış hissediyor. Artık bir oyun planım var. Daha sonrasına kadar Evie ile birlikte olamasam da, en azından rahatlayabileceğimi hissediyorum, ihtiyacı olan her şeye sahip olacağına inanıyorum.

Bir şekilde şans benden yanaydı. Oyunu kazandık ve Yami'den önce buluşma ve selamlaşmadan kaçmayı başardım.

Eve dönüş sinir bozucu derecede uzun sürüyor ama sonunda kamyonetimi yerime park edip asansöre biniyorum. Katıma ulaşmasını sabırsızlıkla beklerken anahtarlarım elimde şingirdiyor.

Kapılar açılır açılmaz sıkışarak geçiyorum ve koridordan daireme doğru aceleyle ilerliyorum. Kapının kilidini açıyorum ve ışıkları açık ama sönük buluyorum. Ruthie koşarak yanıma geliyor ve ona biraz sevgi vermek için eğiliyorum.

Doğrulduğumda kanepede birinin olduğunu fark ettim.

"Merhaba."

Bu Carlee, Evie'nin eski oda arkadaşı ve ellerini önünde kavuşturmuş.

"Merhaba. Carlee, değil mi?" Sesimi alçaltarak söylüyorum. "Evie iyi mi?"

Arkadaşı hızla başını sallar. "Evet, aslında ben de tam gitmek üzereydim. Bir süre önce beni aradı ve biraz çorba bırakıp bırakamayacağımı sordu. O, um -"

Carlee'yi Evie'nin şu anki durumunu paylaşp paylaşmama konusunda karar vermek zorunda kalmaktan kurtararak, "Kardeşi beni bilgilendirdi," diye hızlıca ekliyorum.

Carlee'nin yüzü aydınlanır. "Oh, Kai'ye söylemiş olmalı. Bu daha önceki teslimatı açıklıyor. Umarım imzalamamda bir sakınca yoktur, bir sürü şey göndermiş." Willow'la benim sipariş ettiğimiz birkaç ürünün açılmış olduğu mutfak tezgâhını işaret ediyor.

"Ah, hayır, aslında yapmadı." Boynumun arkasını kavradım.

"O zaman kim..." Carlee dudağını ısırarak sözünü kesiyor. Gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Oh. Anlıyorum."

Yüzümün kızardığını görmesin diye arkamı dönüyorum. "Her neyse. Onun için burada olduğun için teşekkürler."

"O benim en iyi arkadaşım."

Ben su içmekle meşgulken onun eşyalarını toplarken çıkardığı ses arka plandaydı. Ayaklarını ayakkabılarının içine kaydırıldığını duyunca geri dönüyorum. "Ruthie'yi az önce dışarı çıkardım, yani o iyi. Evie de yakında iyi olacak, migren uzun sürmüyor. Hafiflediğinde banyo bombasına bayılacak. Şimdilik içecek bir şeyler içtiğinden emin olun ve ışıkları olabildiğince kapalı tutun."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Carlee ön kapımı açtı ve durakladı. "Peki ya Rhett? Bu işi berbat etme ve oyun oynama. Bununla nasıl başa çıkacağını bilemez."

Ben itiraz edip kendimi savunmaya çalışmadan kapıyı kapatıyor ama sözleri yine de aklımdan çıkmıyor.

Ön kapıyı kilitlemek için hareket ediyorum. Ruthie memnuniyetle bir oyuncakla oynuyor, ben de sessizce Evie'nin yatak odasına yürüyüp kapıyı açıyorum.

Hava hâlâ karanlık ve uyuyorsa diye alçak sesle konuşuyorum. "Selam. Sadece evde olduğumu bilmeni istedim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Rhett?" diye sessizce cevap verdi.

Odasına giriyorum, ışığı dışarıda tutmak için kapıyı arkamdan büyük ölçüde kapatıyorum. Yattığı yatağın yanına gidip çömeliyorum. Işık loş ama yüzündeki uzun siyah saçları okşayacak kadar görebiliyorum.

"Merhaba."

"Merhaba." Dudaklarını yalıyor. "Bunun için üzgünüm."

Eğilip alnına en hafif öpücüklerimi konduruyorum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Kardeşin bana bazı aylarda çok zorlandığını söyledi. Neden bana neler olduğunu anlatmadın?"

"Sevgiline söyleyeceğin türden bir şey gibi görünmüyordu," diye yanıtlıyor sesi titreyerek. "Ama kendimi daha iyi hissediyorum. Baş ağrım hafifliyor."

Bana takılıyorum dediğini duymak göğsüme saplanmış bir ok gibi hissettirmemeli, ama lanet olsun, hissettiriyor. Yine de, daha önce de ciddi bir şey olmadığını söylemişim, bu yüzden belki de aynı sayfada olmamız iyidir.

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum. "Güzel. Bir dahaki sefere bana söyle. Tamam mı? İhtiyacın olanı aldığından emin olabilirim."

"Teşekkürler ama ben iyiyim. Eşyalarım vardı ve Kai bazı şeyler gönderdi. Nasıl bildiğinden emin değilim."

"O şeyi ben gönderdim, Yami değil."

Açıklamamı sessizlik izledi. Belki de onun kardeşi olduğuna inanmasına izin vermeliydim, ama nedense benim için önemli olan onun benim

onu düşünüyordum.

"Sana banyo yaptırmamı ister misin?" Elini kaldırıp kendi elimde tutarak soruyorum. "Ya da sadece dinlenmene izin vereyim."

"Daha sonra bir banyo harika olur. Sen..." - duraklıyor ve yavaşça nefes alıp verdiğini duyuyorum - "beni bir süre tutabilir misin?"

Oh lanet olsun.

"Elbette yapabilirim, tatlım." Ayağa kalkıyorum ve kot pantolonumu indirmeden önce gömleğimi çıkarıyorum. Sonra dikkatlice arkasından yatağa giriyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. İsteyerek hareket ediyor, küçük bedenini benimkine yaslıyor. Elimi karnına koyuyorum, o da kendi eliyle karnını kapatıyor ve bir iç çekiyor.

"Teşekkür ederim, Rhett."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhett.

All-Star arasından önceki hafta bir şekilde tüm yılın en uzun ve en kısa haftası gibi geliyor.

Sezonun daha yarısındayız ve seksene yakın maç oynadığım için çok yorgunum. Hepimiz öyleyiz. Bu yıl All-Star takımında olmadığım için mutluyum, çünkü kısmen ara vermek istiyorum, ama çoğunlukla Evie ile daha fazla zaman geçirmeyi umuyorum.

Aramızdaki şeyler değişiyor, buna şüphe yok. Ondan olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Umuyorum ki bu ara bana - bize - belki de bunu çözmek için bir şans verir.

Stadyumda geçirdiğim yorucu birkaç saatin ardından yukarı çıkarken postalarımı aldım. Bugün maçımız yoktu ama Koç Stirling yine de yoğun bir antrenmanda canımıza okudu.

Yarın Rose City Roasters'a karşı oynayacağımız seri için Oregon'a doğru üç günlük hızlı bir yolculuğa çıkıyoruz, ardından tatilden önce bir başka üç günlük seri için buraya geri dönüyoruz.

Altı oyun. Bunu yapabilirim.

Postalarımı karıştırırken, üzerinde annemin Tennessee'de ipotek ettirdiği bankanın logosu olan büyük bir zarfla karşılaşıyorum. Bu da beklediğim evrakların geldiği anlamına geliyor.

Bu da doğru düzgün anlamamayı göze alamayacağım bir evrak işi olduğu anlamına geliyor. Annemin ipoteğini ödeme hedefim bu lanet evrak işlerini halletmeme bağlı.

Dairenin kapısını açtığımda düşün aktığını duyabiliyorum, bu yüzden hemen telefonumun kilidini açıp Kai'yi arıyorum.

"Dostum, sana telefon görüşmeleri hakkında ne demiştim. Bana mesaj at," diye yakınıyor selamlama şeklinde.

"İsterdim ama şu lanet sesli mesajla uğraşacak vaktim yok. Bunları avukattan aldım. Bu akşam gelip okumama yardım edebilir misin? Evie arkadaşlarıyla dışarı çıkacak," diyorum hızlıca ve kısık bir sesle, bir kulağım hala çalıştığından emin olmak için duşta.

"Evet, tabii dostum. Akşam yemeğini hallettin mi?"

Gözlerim doldu. Sanki adam kendi yemeğini karşılayamıyor. "Yemek sipariş edeceğim." "Anlaştık. Bir saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve zarfı şifonyerimin üzerine bıraktığım yatak odama gidiyorum. Üzerime şort giymeyi yaralamıştım ki arkamdan kollar beni sardı.

"Hey, eve ne zaman geldin?" Evie'nin dudakları omurgama bir öpücük konduruyor.

Kollarında dönüyorum ve onu kendime doğru kaldırıyorum, yatağa oturabilmem için onu taşıyorum. "Sadece birkaç dakika önce. Duştaydın." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve düzgün bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Birkaç dakika boyunca yatağında öpüşerek öylece kaldık. Bunun içinde kendimi kaybetmek çok kolay olurdu.

Onun içinde.

İlk geri çekilen Evie oluyor, küçük bir hoşnutsuzluk sesiyle ayağa kalkıyor. "Bu kadar dikkat dağıtıcı olmayı bırakmalısın, Rhett Darlington," diye takılıyor. "Yoksa derse geç kalacağım."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Carlee ile çıktığını sanıyordum?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, hocam aradı ve bu akşamki derslerinden birinde yardımına ihtiyacı varmış."

Kahretsin. Kai ve benim tüm evrak işlerini halletmek için zamanımız olsun diye arkadaşıyla geç saate kadar dışarıda kalmasını bekliyordum. Aikido dersi sadece bir buçuk saat, bu da fazla zaman bırakmıyor.

"Oh, tamam," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, enseme ovuşturarak. "Biliyorsun, sonra Carlee ile çıkmak istersen, ben burada Ruthie'ye göz kulak olurum. Kardeşin takılmak için geliyor."

Evie küçük bir gülümsemeyle saçlarını alnından geriye doğru okşuyor. "Söylemeliyim ki, köpeğime benimle birlikte ebeveynlik yapman çok hoş." Hafifçe gülüyor. "Yine de, yeni köpek yavrusu karmaşasından kolay sıyrılıyormuşum gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" Ben de hemen karşılık veriyorum. "Burada olmaktan mutlu olmanın tek nedeni bu mu? Köpek konusunda sana yardım ettiğim için mi? Ben de seni ilgilendiren başka özelliklerim var sanıyordum."

Kollarını boynuma doluyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "İnan bana, ilgimi çekmenin pek çok yolu var. Ama gerçekten gitmeliyim." Geri adım atıyor ve odamdan çıkarken onu takip ediyorum, Ruthie de yanımda koşturuyor.

Sanki sevgili sahibimizi takip eden iki kayıp yavru köpek gibiydik.

Odasında, dojoya götürdüğü çanta yatağının üzerinde açık duruyor. İçine birkaç şey daha attıktan sonra fermuarını kapatıp eline almasını izliyorum.

Oturma odasına geçip ayaklarını bir çift ayakkabının içine sokarken, "Sonunda ne yaptığımı sana haber veririm," diyor.

Ona tekrar uzanmamak için ellerimi ceplerime sokarak başımı sallıyorum. Ne hissettiğimi gerçekten anlamam gerekiyor, çünkü bu noktada sıradan olmaktan çok daha fazlası var. Çizgiler bulanıklaşmaktan da öte; o bir oda arkadaşından ya da sadece seks yaptığım bir kadından daha fazlası.

"Elbette, kulağa hoş geliyor. İyi geceler." Olduğum yerde kalıyorum, bana uzanıp uzanmayacağını ya da sürekli ona yakın olma arzumuyla savaşmakta zorlanan tek kişinin ben olup olmadığımı görmek için bekliyorum.

Ama Evie sadece Ruthie'yi sevmek için eğiliyor ve kapıdan çıkmadan önce bana bir kez daha gülümsüyor.

Birkaç saat içinde eve dönecek olmasına rağmen, ona veda öpücüğü vermediğim için anında pişmanlık duyuyorum.

Boku yedim.

Kai bir saat sonra gelir, kapının kilidini açar ve her zamanki gibi içeri girer.

Normal bir insan gibi "merhaba" demek yerine "Hey, dostum, yemek nerede?" diyor.

"Her an gelebilir," diye cevap veriyorum, buzdolabını açıp elimdeki alkolsüz biradan iki şişe çıkarıyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı çalınıyor ve elinde sipariş ettiğim Meksika yemeği poşetiyle kapıcım geliyor. Ona teşekkür edip kapıyı kapatıyorum. Bazen güzel bir binada yaşamamanın avantajları iyidir. Alt kata inmek zorunda kalmamak gibi.

ve sadece burrito yemek isteyen beyzbol oyuncusuna aval aval bakan teslimatçılarla uğraşmak.

Yami'ye içkisini veriyorum ve burritolarımızı dağıtıyorum. Oturma odasına geçip kanepeye oturduk.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye inliyor Yami bir ağız dolusu fasulye ve bifteğin etrafında.

Spor programlarını açıyorum ve kanepeye gömülüyoruz, yüzümüzü yemekle dolduruyoruz ve televizyonda tartışılan maçı izliyoruz.

"Roasters'ın Pink'e seri için izin verdiğini duydun mu? Sahaya çıkma şansımız olabilir." Yami'nin sesi hayranlık ve kızgınlık karışımı.

Bir sonraki maçımız ligin yeni takımlarından Rose City Roasters ile ve yıldız atıcıları çok iyi bir kola sahip.

"Bunun için şükürler olsun. Devre arasına girerken bu galibiyetlere ihtiyacımız var." Yami onaylarcasına homurdanıyor ve yemeğe geri dönüyoruz.

Önce ben bitirdim, hemen ardından Yami. Bir iniltiyle kanepeye yaslanmadan önce tabağını masaya geri itiyor. Ruthie hemen kanepeye atlıyor, pençelerini onun göğsüne koyuyor ve yüzünü yalamaya çalışıyor, ama onu itiyor.

"Yalan söylemeyeceğim kardeşim, bu t ü y yumağına takılıp kaldığın için biraz memnunum. Bir köpek insanı olduğumu sanmıyorum." Onu tekrar itiyor ve ters ters bakıyor. "Lanet suratımdan uzak dur."

"Hadi ama Yami, uzun zamandır bu kadar aksiyon yaşamamıştın," diye sırtarak takılıyorum ve omzuma bir yumruk yiyorum.

"Kapa çeneni, sevgilim. En son ne zaman aldın?" Buna cevap vermeyeceğim.

Onun yerine ayağa kalkıyorum. "Bir bira daha ister misin?" Cevap vermesini beklemeden iki tabağımızı da alıp mutfak lavabosuna atıyorum.

Kanepeye dönüyorum ve masaya iki bira daha bırakıyorum. Ruthie hala durmaksızın Kai'nin ona ilgi göstermesini sağlamaya çalışıyor ve Kai'nin bir iç çekip kucağına yerleştikten sonra sırtını okşamaya başladığını gördüğümde sonunda pes etmiş gibi görünüyor.

"Sen bile bu surata karşı koyamıyorsun, değil mi?" Sırıtiyorum.

Yami gözlerini devirir ama yavru köpeği okşamayı bırakmaz. "Evet, evet. Git şu lanet kağıtları getir. Hadi şu işi bitirelim."

O haklı. Saate bakınca Evie'nin dersinin birazdan biteceğini anlıyorum, yani fazla vaktimiz yok. Sonra dışarı çıkmazsa daha da az.

Yatak odama gidip şifonyerimden zarfı alıyorum ve oturma odasına götürüp Yami'nin önüne bırakıyorum.

"Bunu yaptığın için teşekkürler dostum. Minnettarım," diyorum huysuzca, tekrar yanına oturarak.

Yami, "Her şey yolunda, önemli bir şey olmadığını biliyorsun," diyor. "Ama neden Evie'den yardım istemedin? O zaten burada."

"Çünkü disleksimi bilmiyor. İhtiyacım olan son şey de okuyamadığımı bir başkasının bilmesi." Ona kızmamaya çalışıyorum ama şu anda ciddi mi?

Görünüşe göre öyle ve işi bitmemiş.

"Evet, ama Evie farklı. Onun umurunda bile olmaz. Yani, ne iş yaptığına bir baksana. İş gerçekten de okulda zorlanan ve okuyamayan çocuklara yardım etmek olacak."

"Çocuklar," diye homurdanıyorum. "Neredeyse otuz yaşında yetişkin bir adam değil. Sadece kâğıtları incelememe yardım edin."

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor, Evie'nin disleksimi bilmemesi konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu açıklamam için beni zorlamasıyla uğraşmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum, ama neyse ki yapmıyor.

Zarfı yırtıp açıyor ve kâğıt yığınının çıkarıyor ve eminim ki, basılı kelimeler o kadar küçük ki, onları anlamam mümkün değil.

"Neden bu kadar küçük yazmak zorundalar ki?" diye yakınıyor.

Bunun sadece benimle ilgili olmadığını bilmek beni az da olsa tatmin ediyor. "Biliyorsam ne olayım, ne yazıyor?"

Yami bir dakikasını ayırır ve belgeyi tarar. "Oldukça basit görünüyor. Kişisel bilgilerinizi ve annenizin vekaletini aldığınızı teyit etmek istiyorlar. Sonra da vereceğiniz miktarı onaylamanızı isteyen bir bölüm var."

Numarayı taradığında gözleri biraz büyüyor. "Dostum, benden saklıymuşsun. Bu kadar parayı nasıl biriktirdin?"

Omuz silkiyorum. "Aptalca şeylere çok para harcamam ve son imza ikramiyem de iyiydi. Annemden daha iyi kime harcayabilirim ki? O bunu hak ediyor."

Kai başını sallıyor. Annemi ve onun ne kadar harika biri olduğunu biliyor.

"Öyle," diyor. "Kadın bir azize. Tamam, bu sayfada her şey iyi görünüyor, sadece birkaç yeri paraflamanız ve transferi onaylamak için altını imzalamanız gerekiyor." Sayfayı çeviriyor ve şartlar ve koşulları yüksek sesle okumaya başlıyor.

Ayağa kalkıp mutfak çekmecesinden bir kalem almaya giderken aniden kilide giren bir anahtar sesi duydum.

"Kahretsin." Evie geri döndü, beklediğimden çok daha erken. Yami'den kağıtları kapmak ve bir şekilde saklamak için kanepeye koşuyorum.

"Dostum, panik yapmayı bırak. Her şey yolunda."

Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak çünkü kapı açılıyor ve Evie tam ben kağıtları yastığın altına iterken içeri giriyor.

Umarım fark etmemiştir.

"Hey, Gigi," diyor Yami ve Evie çantasını bırakıp ayakkabılarını çıkarırken kaşlarını çatıyor.

"Bana böyle demeyi bırakacak mısın?" "Belki seni bu kadar rahatsız etmeyi bıraktığında."

Kardeş atışmalarından faydalaniyorum ve nefes alış verişimi panik seviyesinden normale indirmeye çalışıyorum. Girişte, Evie Ruthie'yi sevmek için eğildi.

Sonunda kendimi kaybetmeme on saniye kaldığını hissettiğimde, "Eve bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Dersten sonra Carlee ile çıkmaya ne oldu?"

"Kısa bir dersti ve Carlee'nin başı ağrıyor." Evie doğruldu ve bana yumuşak bir gülümseme gönderdi. "Ama merak etmeyin. Ben odama gideceğim ve sizi yalnız bırakacağım."

Yami ayağa kalkıp bana anlamlı bir bakış attığında başımı sallayarak onaylıyorum. "Hayır, her şey yolunda kardeşim. Ben gidiyorum. Yediğim burrito içimde hızla ilerliyor." Karnını ovuşturuyor.

"İğrenç, Kai." Evie burnunu kırıstırıyor. Evie'nin onu itmeye çalışmasına rağmen Kai ona doğru yürür ve tek kolla sarılır.

Ayağa kalkıyorum, kâğıtların gözden uzak olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum.

Ona attığım bakış, *nereye gittiğini* açıkça gösteriyor. ve onun geri gönderdiği mesaj da bir o kadar açık. *Konuş onunla.*

Hayır, teşekkürler. Köpek bokuyla kaplı olmayı tercih ederim. Alınma, Ruthie.

Kapı sözde en iyi arkadaşımın arkasından kapanıyor ve bir an öylece durup Evie'nin içeri ilk girdiğinde yaşadığım çılgın paniği fark edip etmediğini merak ediyorum. Eğer sormazsa, ona söylemek zorunda değilim.

Ama eğer öyleyse, annem beni yalancı olarak yetiştirmedir.

Mutfağa gidip bulaşıkları bulaşık makinesine koymakla meşgulmüş gibi davranmaya ve ortalığı toparlamaya çalışıyorum. Ama bir ya da iki dakika sonra, onun yürüdüğünü hissedebiliyorum.

Arkamda.

"Bu yüzden içeri girdiğimde biraz garipti." Duraklıyor ve midemdeki burrito taşa dönüşüyor. "Neler oluyor? Kai'den sır saklayan biziz sanıyordum, tam tersi değil."

Lanet olsun.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Evie

Kalbim küt küt atıyor. Yüzleşmekten nefret ediyorum. Kolay lokma ya da paspas olmak istemiyorum ama birine karşı durmak zorunda kaldığımda hissettiğim duygudan da nefret ediyorum.

Mesele şu ki, bana yalan söylenmesinden daha çok nefret ediyorum.

Ve Rhett yalan söylemiyor olabilir ama benden bir şey saklıyor. Bu gece içeri girdiğimde, hem kardeşimin hem de Rhett inanılmaz derecede suçlu görünüyordu.

Carlee planlarımızı iptal ettiği için eve erken döndüğümü biliyorum. Ama bu, saklayacak bir şeyleri olduğu gerçeğini mazur göstermez. Rhett onun bir yığın kâğıtla uğraştığını fark etmediğimi ya da onları yastığının altına soktuğunu görmediğimi mi sanıyordu?

Hâlâ mutfak lavabosunun önünde duruyor ve duruşunda garip bir savunma hali var. Çenesi sıkılmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve benden başka her yere bakıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim, en azından bana karşı. Bu bir bakıma rahatsız edici çünkü neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Bekle, hayır. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sır saklayan ben değilim. O saklıyor.

Bana cevap vereceğini ve neler olduğunu anlatacağını umarak beklemeye karar verdim.

Ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra hâlâ tek kelime etmiyor.

Başımı salladım. "Tamam." Yatak odama gitmeyi ve ne yapacağımı bulmaya çalışmayı planlayarak uzaklaşmak için dönüyorum. Yalancılara katlanamıyorum, şu anda içinde bulunduğum durum ve kardeşimden sakladığım şeyler düşünüldüğünde bu ironik bir durum. Ama Rhett'in benden bir şeyler saklaması daha da kötü hissettiriyor.

Sonunda bir şey söylediğinde koridorda sadece iki adım atabildim. "Bekle. Kahretsin Evie, bu hiç kolay değil."

Yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. Yere bakıyor, eli ensesini kavıyor. Bakışları nihayet benimkilerle buluşana kadar bekliyorum. "Eminim öyle değildir. Ama benden bir şey sakladığını fark etmek benim için de kolay değil. Aramızdakinin ciddi bir şey olmadığını, sadece arkadaşça takıldığımızı ve bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum." Nefes alıp veriyorum, uzun ve yavaş, kendimi merkezleyerek. "Eğer gerçekten söylemek istemiyorsan Bana neler olduğunu anlat, seni zorlamayacağım. Buna hakkım yok."

Tam arkamı dönüp gitmek üzereyken Rhett sırasını alıyor ve başı öne düşüp çenesi göğsüne çarparken yavaşça nefes veriyor.

"Okuyamıyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ne?" Az önce duyduğumu sandığım şeyi anlamaya çalışarak söylüyorum.

Başını kaldırıyor ve utanç, öfke, yenilgi, hepsi yakışıklı yüzüne yazılmış, acıyla kazanmış.

"Ben. Okuyamıyorum. Okuyamıyorum." Bu sefer sesindeki öfke hiç de yanlış anlaşılmıyor. "Tamam mı? Bu büyük bir sır. Sin'in beş yaşındaki çocuğu muhtemelen benden daha iyi okuyabilir. Bende disleksi var. Çok kötü. Tennessee'de benim gibi çocuklara yardım edecek sizin gibi insanlar olmadığı için okumayı hiç öğrenemedim."

"Ama sen liseden mezun oldun," diyorum aptal gibi, açıkladığı şey karşısında hâlâ şaşkınım. Zihnim çözümlere atlamak, ona yardım edebileceğim yollar ve Rhett'i bunca zamandır tanıdıktan sonra *bunu* hiç bilmediğim için mutlak bir şok arasında savaşıyor.

Rhett dönüp duran düşüncelerimden habersiz, sert bir kahkaha atıyor. "Tabii ki güldüm. Hani şu benimle dalga geçmeyi sevdiğin güneyli cazibesi var ya? Meğer öğretmenleri mezun olmama izin vermeleri için ikna etme konusunda işe yarıyorlarmış."

"Peki bu gece Kai'nin burada ne işi vardı?"

Rhett oturma odasına geçiyor ve koltuğa oturuyor. Belki yanına oturabileceğim kanepeye oturmaması dikkatimden kaçmadı. Sandalyede tek başına oturmayı seçiyor.

Ben de gidip kanepenin koluna yaslanıp ona bakmayı tercih ettim.

"Çünkü takımda bunun ne kadar kötü olduğunu bilen tek kişi Yami. Diğerleri öğrenme güçlüğü çektiğimi ve yazılı şeylerle aramın iyi olmadığını biliyor ama sadece Yami, Koç Stirling ve menajerim benim ne kadar aptal olduğumu biliyor. Bir bok okuyamadığımı."

"Sen aptal değilsin, Rhett." Elimi uzattım ama alay edince geri çektim.

"Elbette. Sadece okumayı öğrenecek kadar zeki değilim."

"Bu yeterince zeki olmakla ilgili değil, doğru şekilde öğretilmekle ilgili." Rhett ayağa kalkar ve volta atmaya başlar. "Beni düzeltmene ihtiyacım yok. Ben iyiyim.

Bu kadar uzun süre idare ettim."

Ben de ayağa kalkıyorum, ellerimi uzatıyorum. "Özür dilerim. Düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu ima etmek istememiştim. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bundan hiç şüphelenmemiştim. Kai'yle kitaplardan bahsettiğinizi duymuştum. Babamla ikinizin de sevdiği o eski bilimkurgu serisinden bahsederdiniz. Ama burada hiç gerçek kitap yok." Saçmalıyorum, düşüncelerimi yüksek sesle ifade ediyorum sanırım. Tüm bunlar bana bir başka sert kahkaha daha kazandırıyor.

"Evet, bilim kurguyu severim. Otobiyografileri ve tarih kitaplarını da. Hepsini sesli olarak dinliyorum."

"Bu mantıklı." Başımı sallamaya başlıyorum ama Rhett çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Tabii, ama bu aslında okumak değil, değil mi? Hile yapıyorum. Ben dinliyorum kelimeleri. Onları okumuyorum."

Ağzım öfkeyle açık kaldı. "Tamam, *şimdi* aptallık ediyorsun. Sesli kitaplar hile değildir. Sayılırlar. Onlar da e-kitaplar ya da basılı kitaplar gibi okumanın bir yolu. Edebiyat tüketiyorsun. Bunu nasıl yaptığın önemli değil." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sadece onu değil, gelecekte yardım etmek istediğim tüm çocukları savunmak için bakışlarımı Rhett'e dikiyorum. Birçok okulda yaygın olan dar görüşlü öğretim tarzlarıyla mücadele ettiğini bildiğim tüm çocukları.

Dirseklerini dizlerine dayayarak ve başını öne eğerek sandalyeye geri oturur. Sesinde keder açıkça görülüyor. "Bunu tüm öğretmenlerime söyle. Bunu, derslerini geçmesine yardımcı olacak sesli kitapları bile olmayan gençliğime anlat. Okulda flört etmek, cazibe yapmak ve hile yapmak zorunda kaldım. Evie, zar zor mezun oldum. Sadece öğretmenlere izin vermeleri için yalvaran lise beyzbol koçum sayesinde geçebildim. Geleceğimin sınıfta değil, sahada olduğunu biliyordu. Neyse ki beyzbol vardı. Bir üniversite takımında oynamadan liseden doğrudan ikinci lige geçmek ne kadar nadirdir bilir misin?" Rhett başını kaldırıyor ama yavaşça iki yana sallıyor.

"Böyle bir şey olmaz. İkinci lige seçilen en genç çocuk bendim. Çok korkmuştum, kendimi hiç hazır hissetmiyordum ama bunu başarmak zorundaydım. Çünkü tek çarem büyükannemle büyükbabamın çiftliğinde çalışmaktı. Eğer o zamanlar Koç olmasaydı, bir şekilde mezun olmam için beni zorlamasaydı, burada olamazdım. Tennessee'ye dönmüş, inek boku kürekliyor olurdum."

Sessizliğe gömülüyor ve ben bir an için az önce paylaştığı her şeyi düşünüyorum. Her şey anlam kazanmaya başlıyor ve bir yanım bunu daha önce fark etmediğime şaşıyor.

Evinde kitap olmaması, mesajlarının her zaman bir anlam ifade etmemesi.

Rhett tekrar konuştuğunda sesi yorgun çıkmaktadır ama ses tonundaki öfke kaybolmuştur. Yerini teslimiyet almıştır. "Bu gece kardeşin, gelen bazı evrakları incelememe yardım etmek için buradaydı. Annemle ilgili şeyler. Çabucak halletmem gereken şeyler. Ama anlam veremediğim şeyler. Okuyup anlayabilmem için hiçbir şansım yok."

"Öğrenmek için asla geç değildir," diyorum temkinli bir şekilde. Rhett bir homurtuyla aniden ayağa kalkıyor ve ben anında pişman oluyorum.

"Beni düzeltmeye çalışmakla ilgili ne demiştin? Neredeyse otuz yıldır tek başıma idare ediyorum ve etmeye de devam edeceğim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kendin için inanılmaz derecede iyi şeyler yaptın. Bunu tartışmaya çalışmıyorum. Tek söylediğim, eğer istersen sana yardımcı olabilecek bazı kaynaklar ya da araçlar önerebilirim." Bakışları yumuşuyor, tamamen değil ama onu tanıdığım tatlı adama daha yakın. Ben de şansımı denedim ve devam ettim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, disleksinin kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Beyniniz biraz farklı çalışıyor ve bazı şeyleri diğer insanlardan farklı bir tarzda öğrenmeniz gerekiyor. Ama aynı zamanda sizi yaratıcı, nazik, sevecen ve empatik yapan şey de bu. Sizi siz yapan şey budur."

Neredeyse inanamayarak bana bakıyor. Bunu ona söyleyen hiç kimse olmadı mı? "Tanrım. Evie, ben büyürken senin gibi birinin bana bunu söylemesi için neler yapardım bilemezsin."

Beni itmeyeceğine dair şansımı deniyorum ve önünde yere diz çökmek için hareket ediyorum, ellerim dizlerine gidiyor. "O zaman bana sahip değildin ama şimdi sahipsin."

Bir an sessizlik olur. Ve hiç geçmemem gereken bir çizgiyi geçip geçmediğimi görmek için bekliyorum. Ya onu çok zorladıysam ve o da beni itecekse. Ama sonunda başını kaldırıp bana baktığında, tüm gerginliğim uçup gidiyor.

Daha önce yüzüne yansıyan o öfke, o yenilgi artık yok. Ve büyük kahverengi gözlerinden bana tarif edilemez bir şey parlıyor. Kalbimi küt küt attıran ve midemi kelebeklerle dolduran bir şey.

"Seni hak etmiyorum Evangeline," diyor alçak bir sesle.

Ayağa kalkıyorum, ellerim yüzünü kavrayacak şekilde hareket ediyor ve onu bir öpücük için kendime çekiyorum. "Evet, biliyorsun," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Evet, seviyorsun."

BÖLÜM YİRMİ FİCE

Rhett.

"Evie," diye fısıldıyorum, elimi yüzünde hafifçe gezdirerek. "Uyan."

Homurdanarak sevimli bir ses çıkarıyor ve elimi alıp göğüslerinin arasına sıkıştırarak yuvarlanıyor.

"Daha çok erken," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. "Erken olduğunu biliyorum ama güven bana, buna degecek. Hadi gel tatlım. Kahveni getireyim. Sen sadece kalk ve giyin. Hatta sana giymen için kapüşonlarımdan birini vereceğim."

Yavaşça arkasını dönüyor ve sevimli bir esneme sesi çıkarıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksiniz. Bu bir sürpriz." Elim çekişorum ve yatağın yanından kalkıyorum. "Ama kalkıp gitmen gerek tatlım."

Kendini oturtmak için zorluyor ve adamım, uykusu dağılmış halde çok sevimli görünüyor. Pes edip onu yatağa geri itmek ve bir iki saat daha kucaklamak cazip geliyor. Ama bu sabah için aklıma bir fikir geldiğinde, ondan kurtulamadım. Ve All-Star arası nihayet geldiğine göre, şimdi biraz uykuyu feda etmek için mükemmel bir zaman.

Giymesi için onu yalnız bırakıyorum ve yanıma almak istediğim diğer birkaç şeyi toplamak için oturma odasına gidişorum. İki seyahat fincanına kahve doldurmanın ortasındaiken Evie nihayet yatak odasından tökezleyerek ve gözlerini ovuşturarak çıkıyor.

Benim büyük boy kapüşonlu tişörtüm ve bir çift jogger ile mükemmel görünüyor. Arkasına geçmeden önce ona bir fincan kahve uzatıyorum ve sonra düğümleri çözmek için parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor uykulu bir şekilde. "Sadece kahveni içiyorum."

Yavaşça, saçlarını dikkatlice üç bölüme ayırıyorum ve birlikte örmeye başlıyorum.

Ben saç örmeye devam ederken Evie başını hafifçe çeviriyor. "Saç örmeyi biliyor musun?" Sesi biraz daha uyanık ve yaptıklarına çok şaşırmış gibi geliyor, bu da beni memnuniyetle gülümsetiyor.

"Annem bana atlarımızın yelelerini ve kuyruklarını nasıl öreceğimi öğretti. Bunun da aynı fikir olacağını düşündüm," diyorum saçının ucuna bir bağ uygularken konuşarak. Sonra eğilip başının tepesini öpüyorum. "Şimdi, hadi. Gitmemiz gerek." Tridents şapkamı alıyorum, ters çevirip başıma geçiriyorum, sonra bir tane daha alıp onun saç örgüsünün üzerine koyuyorum ve hafifçe kenarına vuruyorum.

Sonra Ruthie'nin tasmaını alıp ona takıyorum ve ikisini de kapıdan çıkarıyorum. Birkaç dakika sonra kamyonetime binip Kuzey Vancouver'a doğru yola çıktık.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Evie kahvesinden bir yudum daha alarak soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve yarım ağız bir kızgınlık ifadesi alıyorum. "Peki, bu kadar erken bir saatte nereye gitmek zorundaydık?" diye küstahça soruyor ve ben de sırtıyorum. "Evet."

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol alıyoruz. Sokaklar bomboş, şehrin çoğu hâlâ derin uykuda.

Bir süre sonra, Seymour Dağı'nın tepesinde onu götürmek istediğim noktaya varmak üzereydik. Gün doğumunu izlemek için mükemmel bir yer. Boş park yerine yanaşıp kamyonundan atlıyorum ve Evie'nin kapısını ondan önce açmak için koşturuyorum.

Yatmasına yardım ediyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Sonra arka tarafa gidip Ruthie'yi alıyorum, normal tasmaını ekstra uzun olanla değiştiriyorum ki biz güneşin doğuşunu izlerken o da biraz dolaşabilsin.

"Hadi, neredeyse zamanı geldi." Başımı sallayarak gözetleme yerindeki banka giden kısa patıkaya doğru ilerliyorum. Işık loş, şafak yeni yeni sökmeye başlıyor ama gözetleme yerine giden yolu görmemize yetecek kadar var.

"Bekle, kahven ne olacak?" Kamyonetin kapısını kapatırken Evie arkasına bakarak soruyor.

"Bırak onu. Eğer onu tutarsam, bunu yapamam." Kolumu omuzlarına atıp onu yanıma yatırıyorum. "Bir yuduma ihtiyacım olursa seninkini paylaşmak zorunda kalacaksın."

Kıkırdıyor ve kolumun altına sokuluyor.

Gözetleme yeri boş. Elbette öyle, pek çok insan gün doğumu için bu kadar erken kalkacak kadar cesur değil. Vancouver şehir merkezinin tamamını gören banka oturuyoruz ve Ruthie biraz etrafta dolaşıp çimleri kokluyor.

Evie bankta yan dönüyor, ayaklarını yukarı kaldırıyor ve yanıma yaslanıyor. Kollarımı ona doluyorum, yanağımı başına koyabilmek için şapkasını çıkarıyorum.

Yaptığımız şey hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Gerçeklerden kaçış yok, aramızdaki şeyler değişti. Ve şu anda bunun için endişelenmeyi kendimde bulamıyorum. Elbette, çözmemiz gereken şeyler var. Yami'ye gerçeği söylemek gibi. Ama şu anda Evie'nin kollarımda olmasının ne kadar doğru hissettirdiğinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Beni şafaktan önce uyandırdın ve güneşin doğuşunu izlemek için buraya kadar getirdin."

Dudaklarımı öpücük için dudaklarına bırakmadan önce yüzünü benimkiyle buluşacak şekilde eğiyorum. "Elbette. İzin günümde yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bu. Dünyanın uyanışını izlemek kadar güzel bir şey yok. Güneşin o ilk ışıkları her nasılsa en sıcak ve en saf hissi veriyor. Bu bana günün geri kalanının da aynı güzellikte geçeceğine dair umut veriyor."

Evie muhteşem yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bir dakika boyunca bana bakıyor. "Senin her zaman çekici olduğunu düşünmüştüm ama şimdi aslında romantik biri olduğunu biliyorum, değil mi?"

Gülüyorum, başımı omzuna doğru eğiyorum. "Sanırım öyle. Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. Onun ve büyükannemin okudukları aşk romanları hakkında konuşmalarını dinleyerek büyüdüm. Sanırım bir kısmı bana da bulaştı."

Bu Evie'nin tekrar kıkırdamasına neden oluyor ve tam güneşin ilk ışıkları şehrin üzerinden görünmeye başlarken yanıma daha da sokuluyor. Bir süre bu şekilde gökyüzünün aydınlanmasını izliyoruz. Orada ne kadar kaldığımızı unutuyorum, sadece onunla anı yaşamaktan memnunum.

"Gün doğumunu ilk ne zaman sevmeye başladın?"

O göremese de ben gülümsüyorum. "Büyükannemle büyükbabamın çiftliğinde yaşarken. Çiftlik hayvanları kimseyi beklemez, aç olduklarında güneşi bile. Büyükbabam ve ben sabahın erken saatlerinde ev işlerini yapmak için kalkardık.

ve ne olursa olsun her zaman güneşin doğuşunu izlemek için bir dakika ayırdığımızdan emin oldu."

"Buna bayıldım. Aileni özleyorsun olmalısın."

"Evet, ama her yıl onları görmek için geri dönüyorum ve annem de sezonda birkaç kez maçları izlemeye geliyor."

Başını eğip bana bakıyor, alt dudağını çiğniyor. Ona yumuşak bir öpücük vermeden önce başparmağımı uzatıp serbest bırakıyorum.

"Evinize daha yakın bir takıma transfer olmayı hiç düşündünüz mü?"

"İşte bu zor bir soru. Tridents'a gelmeden önce öyleydi. Ama şimdi Vancouver evim gibi geliyor ve başka bir yerde oynamayı hayal bile edemiyorum."

Sessiz bir iç çekişle başını güneşin doğuşuna doğru çeviriyor. Birkaç saniye sonra eli bacağımı sıkıyor. "Burada olmana sevindim."

"Ben de tatlım."

Çok geçmeden güneş tamamen doğdu ve Ruthie mızızlanarak yanımıza gelip patilerini dizlerimizin üzerine kaldırdığında, gitme vaktinin geldiğini gönülsüzce kabul ediyorum.

"Sanırım acıktı," diye yorum yapıyorum ve Evie'nin başının üstünü tekrar öpüyorum. "Sadece o değil," diye yanıtlıyor Evie, ellerini başının üzerine koyarak

Mide. "Vücudum neden bu kadar uzun süredir uyanık olduğumuzu ve yemek yemediğimizi anlayamıyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, benim midem de bir gümbürtü çıkarıyor ve ikimizi de güldürüyor. "Bu her şeyi halleder. Kızlarım için kahvaltı."

Benim kızlarım. Bunu bana ne söyledi bilmiyorum.

Önce Evie ayağa kalkıyor ve bana döndüğünde hâlâ oturuyor olduğuma seviniyorum. Bana baktığında aramızdaki bağın derinliği o kadar yoğun ki, bir elimi göğsümü ovmak için uzatıyorum.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Ellerimi ceplerime sokarak ayağa kalkıyorum. "Duruma göre değişir," diyorum, korkakça bir çıkış yolu seçtiğimin farkındayım ama her şeyi ortaya dökmeye hazır değilim.

"Ne üzerine?"

"Bunu kastetmemi isteyip istemediğinize bağlı."

Evie hafifçe dönüyor, kollarını beline dolayarak şehre bakıyor. Bakışlarının üzerimde olmasını anında özleyorum. Bu da derinlerde olduğumun yeterli bir işareti olmalı. Ama içimde küçük bir şüphe çekirdeği var. Şu anda görmezden gelinebilecek kadar küçük.

"Bunu uzun zamandır istiyordum."

Fısıltısı neredeyse rüzgar tarafından çalınıyor. Ama onu duyduğum kadar hissediyorum da. Ve aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum, onu yüzüme çeviriyorum, ellerini ellerime alıyorum ve öpmek için ikisini de dudaklarıma kaldırıyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Başını sallıyor.

Titrek bir kahkaha atıyorum. "Bu beni dokuzuncu maçın sonlarında hızlı bir topla karşılaşmaktan daha çok korkutuyor." Ellerimi sıkıyor ve ben de sinirlerimi ve belirsizliğimi yutuyorum. "Ciddiyim. Sen ve Ruthie. Benimmişsin gibi hissediyorsun. Ve ben bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Ama yemin ederim, eğer sen bunu istiyorsan, ben de istiyorum. Bunun gerçek olup olamayacağını görmekten başka bir şey istemiyorum. Çünkü bana gerçekmiş gibi geliyor."

"Aynen." Bu kez ellerimizi kaldıran Evie oluyor ve parmak eklemlerimi öperken beni gafil avlıyor. "Korkulan kısma ve gerçek olan kısma."

Gülümsememi daha fazla tutmamın bir anlamı yok. "Bunu duymak çok güzel, tatlım." Ellerimi sadece yüzünü kavrayacak şekilde serbest bırakıyorum ve uzun, yavaş, kalıcı bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Her şeyi sağlamlaştıran bir öpücük.

Lanet midem, romantizmi bir başka yüksek sesli homurtu ile bölmek için o anı seçiyor.

Evie gülerek geri çekiliyor. "Miden kendini yemeye başlamadan önce kamyonetinde bir granola bar var mı?"

Başımı sallıyorum ve kamyona doğru dönerken kolumu omuzlarına doluyorum. "Ben profesyonel bir sporcuyum, atıştırmalıklar olmadan hiçbir yere gitmem."

Kahkahası sabahın erken saatlerinde havada çınlıyor ve bu en güzel ses.

Dışarıda yemek yerine evde birlikte kahvaltı yapmaya karar veriyoruz. Bu benim için gayet uygun çünkü eve ne kadar erken gidersek Evie'yi o kadar erken soyabilirim.

Belki de kahvaltıyı çıplak yaparız.

Eminim onu ikna edebilirim.

Eve dönüş yolu sessiz, ama daha önce dağa çıkarkenki gibi uykulu bir sessizlik değil. Hayır, bu sefer aramızda yüklü bir enerji çatırdıyor. Elim Evie'nin kalçasının üzerinde, başparmağım yavaşça ileri geri okşuyor. Onun seğirdiğini ve koltuğunda kaydığını hissedebiliyorum ve sırtıttığımı görmesine izin vermemeye çalışıyorum. Yol boyunca onu hafifçe tahrik etme hedefimin başarılı olduğunu bilmek güzel.

Sonunda park yerime çektiğimde, motoru kapatıyorum ve elimi yavaşça bacağından kaldırıp kapıma yaslanıyorum.

"Kahvaltı için ne düşünüyorsun? Çok güzel krep yaparım."

Evie bana dönüyor, yanakları pembe ve gözleri ateş dolu. "Gerçekten mi? Krep mi? Şu anda bunu mu düşünüyorsun?"

Karnımı ovuşturuyorum, gülümsememek için yanağımı ısııyorum. "Evet, açım, unuttun mu? O granola bar beni tatmin etmeye yetmedi." *Doyurmak* kelimesini söylerken göz kırpıyorum ki beni neyin *doyuracağını* tam olarak bilsin.

Ama Evie beklediğim gibi üzerime atılmak yerine yavaşça göz kırpıyor, sonra dönüyor ve tek kelime etmeden kamyonetten iniyor. Kendim çıkmak için çabalıyorum, ama o çoktan arka kapıyı açmış, Ruthie'yi eline almış ve ben kahve fincanlarımızı alıp yetişemedenden asansöre giden yolu yarılamış oluyor.

Tam kapanmaya başlarken asansöre binıyorum ve Ruthie'yi mızızlanmaya başlamasına fırsat vermeden kucağıma alıyorum. "Yani kreplere hayır mı diyorsun?" Asansörün duvarına yaslanarak soruyorum. Etkilenmemiş gibi davranmak giderek zorlaşıyor.

Ruthie tasmaını çiğnemeye başladı. Normalde davranışını düzeltirdim ama bakışlarımın Evie'ninkilerden ayrılma ihtimali yok.

Kapı benim katımda açılıyor ve Evie hâlâ sessiz bir şekilde yanımdan geçip gidiyor. Kapımda beni bekliyor, kilidi açmama ve onun için açık tutmama izin veriyor. Sessizliği biraz sinir bozucu, ama aynı zamanda çok tahrik oldum, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyorum. Ne zaman patlayacağını görmek için bekliyorum. Çünkü geliyor. Birikim bir fitil gibi, her geçen saniye daha da kısalıyor.

Kapıyı arkamdan kilitleyecek kadar sağduyuluyum, o yatak odasına doğru ilerlerken hala arkasından bakıyorum. Koridorun girişinde duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Kreplere hayır."

Gömleği bir saniye sonra yere düşüyor, hemen ardından pantolonu geliyor.

İşte benim kızım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

Rhett.

Artık sadece Evie'nin kıyafetlerini koyduğu bir yer olarak kullanılan yatak odasına kafamı sokuyorum ve onu mavi bir külot ve sutyen giymiş, kafasını dolaba sokmuş halde buluyorum.

"Evie, seksi halinle acele etsen iyi olur. Kardeşin her an gelebilir ve yarı çıplak dolaşmana verdiğim tepkiyi görmek ister mi bilmiyorum," diyorum.

"Neredeyse hazırım," diye sesleniyor ve ben de oraya gidip o dolgun kalçayı sıkma isteğimi bastırıyorum.

Bunun yerine oturma odasına gidip daha önceki öğle yemeğimizden kalan birkaç şeyi topladım. Sonra Ruthie'nin yemeğini hazırlayıp misafir yatak odasına götürüyorum. Birkaç saatliğine gideceğimiz için onu bu gece kafesinde bırakmayı planlıyorum. Gün içinde yalnız kaldığı en uzun süre bu ve ikimiz de biraz gerginiz desem yalan olmaz.

Ama bu gece önemli. Monty'nin küçük kardeşi Grayson'ın beyzbol ligi her yıl büyük bir bağış toplama etkinliği düzenliyor. Bu yıl bowling gecesi olacak ve All-Star tatiline denk geldiği için takımdan pek çok kişi gidiyor.

Herkesle takılmak ve iyi bir amaca destek olmak güzel olacak ve bir süredir bu geceyi dört gözle bekliyordum. Ama Evie'yle ilişkimizdeki değişiklik, ona dokunmamak için daha fazla çaba göstermem gerekeceği anlamına geliyor.

ve kimsenin geçici oda arkadaşından fazlası olduğumuzu anlamasına izin vermeyeceğim.

"Gördün mü? Ben hazırım ve Kai daha gelmedi bile," diyor Evie muzaffer bir edayla odaya girerken.

Onu içime çekerken alçak bir kurt ısıltısı çıkardım. "Kahretsin, ben de tam bu gece ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olacağını düşünüyordum. Ve sen de gidip bu kadar güzel görünmek zorundaydın. Kadın, bana işkence ediyorsun."

Yanına gidip ellerimi yanlarından geçirerek kalçalarına koyuyorum. Onu çeviriyorum, koyu renk kot pantolonunun mükemmel, küçük kıcını nasıl kavradığına bakıyorum. Ve uzun siyah saçlarının sırtının yarısına kadar yumuşak bukleler halinde nasıl düştüğünü.

"Seni hiç bukleli görmemiştim." Parmaklarımı hafifçe bir bölümde gezdiriyorum, ipeksi saç tellerinin kaydığını hissediyorum. "Hoşuma gitti."

Evie kızarır. "Kalmayacak. Perma falan yaptırmadığımız sürece Asyalıların saçları nadiren bukleli olur."

Gevezelik ediyor. Onu bu şekilde etkileyebilmeyi seviyorum. Eğiliyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. "Saçların en parlak gece gökyüzü gibi parlıyor. Düz ya da kıvrıkcık, fark etmez. Muhteşem. *Sen muhteşemsin.*"

Ve gerçekten de öyle. Tridents tişörtü giyiyor ama arkasında kardeşinin soyadı yazıyor. Tamam, iyi, onun da soyadı. Bunu giymesinin mantıklı olması önemli değil, içimdeki sahiplenici bir parça başka bir adamın adını onun üzerinde görmekten hoşlanmıyor.

Sanırım benden kaçan homurtu sesi bunu belli ediyor, çünkü Evie'nin kaşları kalkıyor. "Bu ne içindi?"

"Sebebi yok. Boğazımda bir şey var sanırım." Bir parçamın onun taktığı şeyin benim adım olmasını dilediği gerçeğine dikkat çekmemin imkanı yok.

Ön kapı açılıyor ve Yami içeri giriyor. Kız kardeşinden zamanında uzaklaşmayı zar zor başarıyorum.

Onun anahtarını geri almanın bir yolunu bulmalıyım.

"Hey, hey, hadi gidelim. Biz oraya varana kadar parti başlamaz. Ben oraya varana kadar." Kız kardeşine doğru yürür ve saçlarını karıştırır.

"Kai, kes şunu. Hazırlanmayı daha yeni bitirdim," diye yakınıyor ve adamın elinin altından kaçıyor.

Evie'yi bu kadar iyi tanıdığım için onun kızgınlığını daha derin bir düzeyde anlayabiliyorum. Yami belli ki onu seviyor ve ona saygı duyuyor, ama bazen ona gerçekten küçük bir kız kardeş gibi davranıyor, olduğu gibi yetenekli bir kadın gibi değil.

İlk tanıştığımızda Evie'ye yaklaşmaya çalışan herkesi kovalamakla ilgili şakalar yaptığını hatırlıyorum. Hiçbir şey düşünmedim, o bir genç kızdı ve o da onun ağabeyiydi. Böyle koruyucu olmak onun işiydi.

Ama şimdi, onunla yakınlaşan kişinin ben olduğum fikrine nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Bunu ondan sakladığımız için kızarmıydı? Yoksa bir şekilde sorun etmez miydi?

Bu sorular son birkaç gündür birden fazla kez aklımdan geçti ve Tanrı'nın dürüst gerçeği şu ki, cevabın ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, eğer onunla bir gelecek istiyorsam, bunu öğrenmek zorunda olduğumuz.

Yami bowling salonuna o aptal, alçak spor arabasıyla gidiyor ve arabaya binmek tam bir baş belası.

Bir kez daha arka koltukta rahat bir pozisyona geçmeye çalışırken, "Bu lanet şeyi neden sürdürdüğünü bilmiyorum," diye yakınıyorum.

"Çünkü havalı görünüyor, salak. Ve normalde arka koltukta koca koca beyzbol oyuncularını oturmaz," diye karşılık veriyor.

"Arkada oturmama izin verseydin, önde daha fazla bacak boşluğu olan bir yerde oturabilirdin." Evie başını sallar.

"Sen bayansın, ön taraf senin. Bu sadece iyi bir davranış," diye karşılık veriyorum.

Koltuğunda dönüp bana bakıyor. "Teşekkürler, Rhett. Minnettarım ama bu kadar rahatsız olduğun için üzgünüm. Eve dönerken ön koltukta oturacağına söz vermelisin."

Yami'nin dikiz aynasından bize bakmadığını teyit ettikten sonra ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Tamam, tatlım. Yapacağım. Teşekkür ederim."

Gözleri bir parça açıldı ve hatamı anladım. Ona daha önce hiç kimsenin önünde tatlım dememiştim. Neyse ki ağabeyi hatamı fark etmemiş gibi görünüyor ya da belki de bunun benim herkese sevgilim dememden farklı olmadığını düşünüyor, çünkü tek kelime etmiyor.

Ama bu farklı. Çok farklı. Çünkü Evie hakkında hissettiklerim *farklı*.

Bowling salonuna vardığımızda takımın yarısı çoktan oradaydı. Evie ve ben ayrı yollara gidiyoruz, o Willow ve Lark'a merhaba demeye gidiyor ve ben de Yami'yi takip ederek takım arkadaşlarımızın birkaç sürahi bira ve biraz pizza ile bir masanın etrafında durduğu yere gidiyorum.

Genç beyzbol oyuncularının ebeveynleri ve kardeşleri burada olsa bile, kimse varlığımız konusunda çıldırmış gibi davranmıyor, bu da güzel.

"Beyler," diyor Yami, kollarını iki yana açarak. "Kim kışına bir bowling topu yemeye hazır?" Pazusunu öpmek için sağ kolunu yukarı kaldırıyor ve birkaçımızın inlemesine neden oluyor. "Nefret etmeyin, n e f r e t etmeyin. Bu kol sadece batı liginin en iyi atıcı kolu değil, biliyorsunuz." Kulağa kötü konuşuyormuş gibi gelebilir ama gerçek şu ki, onunla daha önce bowling oynadım ve yalan söylemiyor. Adam iyi. Sinir bozucu derecede iyi.

"Bundan emin değilim Yami. Eğer senin mısır deliği becerilerine benziyorsa, şansım konusunda kendimi iyi hissediyorum." Sin birasından bir yudum alıyor ve Yami'ye sırtıyor. Sonbaharda Sin ve Willow'un evindeki o takım barbeküsünde bulunan hepimizden kahkahalar yükseliyor.

"Dinleyin. Sezon sonuydu, kolum yorgundu ve üç bira içmiştim. Beni o performansıyla yargılamayın."

"Otur Yami, ukala tarafın ortaya çıkıyor," diye sesleniyor bir diğer genç oyuncu Wilson.

Yami kasıklarına bakıyor, sonra sırtarak gruba dönüyor. "Ukala tarafım en iyi tarafımdır. Annenize sorun."

İnledim ve Yami'nin sırtına bir tokat attım. "Sakin yo mama şakalarına başlama, Yami. Hiç komik değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını söylüyor ve Yami gözlerini devirerek konunun All-Star takımındaki oyunculara ve kimin kazanacağını düşündüğümüze gelmesine izin veriyor.

Sonunda Monty ve Grayson da ligden birkaç çocukla birlikte bize katıldı. Önümüzdeki yarım saati imza dağıtarak ve çocuklarla fotoğraf çektirerek geçiriyoruz. Ama Grayson değil. Çoğumuzu yıllardır tanıyor, Monty'ye antrenman kamplarında yardım ettiğimiz ya da Grayson'ın takımını desteklediğimiz zamanlardan beri. O iyi bir çocuk.

"Bowlinge başlama zamanı." Anons tepe hoparlörlerinden geliyor. "Takımlar rastgele seçilmiştir, lütfen kiminle oynayacağınızı görmek için başınızın üzerindeki ekranlara bakın."

İsmimi bulana kadar şeritlerin arkasındaki yürüyüş yolunda ilerliyorum. Benimkinin hemen altında Evie Yamaki var. Willow, birkaç gençlik ligi çocuğu ve aileleriyle birlikte.

Yami birkaç şerit ötede olmasına rağmen, Evie'ye ne kadar yakın durduğumun ve vücut dilimizin bir şey ele verip vermediğinin aşırı farkındayım.

Oyunun adı incelik. Aramızda görüldüğünden daha fazlası olabileceğine dair en ufak bir ipucu olan tek kişi Willow. Her

Arada sırada bizi anlamaya çalışır gibi baktığını hissediyorum.

Ona hiçbir şey vermemeye kararlıyım.

Ama Evie sırasını aldığı anda, kulvara doğru yürüdüğünde, bir topu almak için eğildiğinde, o kot pantolonun içindeki kıcının mükemmel görüntüsüne maruz kalıyorum. Ve o bunu her yaptığı anda benim kotum biraz daha daralıyor.

Oyunun ilk vuruşunu yaptığı son tura kadar kendimi tutma konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Hepimiz tezahürat yaparken o kollarını havaya kaldırarak geri kalanımıza doğru zıplıyor. Onun için heyecanlanmamak mümkün değil ve ben de ona sarılmak için ayağa fırlayıp etrafında dönüyorum. Tamamen çuvallamadan ve onu öpmeden hemen önce onu tekrar yere bırakıyorum. Grubumuzun geri kalanına beşlik çakmak için dönmeden önce bir saniye bana bakıyor.

"Takım arkadaşının küçük kız kardeşiyle sadece arkadaş olan biri için, bu kesinlikle müthiş bir kucaklaşma gibi görünüyordu. Neredeyse birilerinin gizli bir ilişkisi falan mı var diye merak edeceğim." Willow plastik bankın üzerinden kayarak bana yaklaşıyor ve sesini alçak tutabilmek için -çok şükür- eğiliyor. "Bilmem gerekir. Onlar konusunda uzman sayılırım."

Vücudum kaskatı kesiliyor ve başımı öne eğerek ona bakmıyorum bile. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, sevgilim. Görecek bir şey yok."

"Uh-huh. Hala bu şekilde oynuyorsun, değil mi?"

Başımı ona çevirip ciddi bir bakışla sabitliyorum. "Hiçbir şeyde oyun oynamıyorum, Willow." Bu yalan dilimden çıkarken yanlış geliyor.

Willow bir süre sessiz kaldıktan sonra başıyla küçük bir selam veriyor. "Tamam, madem öyle diyorsun. Şimdilik bırakıyorum. Ama inan bana, düşündüğünüz kadar ince davranmıyorsunuz. İkinizin arasında arkadaşlıktan daha fazlası olduğu yeterince dikkatli bakan herkes için açık. Ve benim tek tavsiyem dikkatli olmanız. Bu oyunu ne kadar sürdürmek istediğinizi düşünün, çünkü er ya da geç gerçek ortaya çıkacak ve ortaya çıktığında kontrolü elinizde tutmak isteyeceksiniz." Ses tonuna pişmanlık karışıyor ve bakışlarının bowling salonunu taradığını fark ediyorum. Ronan'ı görür görmez dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Güven bana, bu konuda biraz deneyimim var. Herkese doğruyu söylemek için bir planın yoksa işler karışabilir."

O anda biri ona seslendi ve Willow gitmek için ayağa kalktı, ama son bir veda yorumu yapmadan değil, Evie'nin migreni için malzeme almaya yardım ettiği gün bana söylediklerinin bir yankısı. "Sen iyi bir adamsın, Rhett Darlington. Bunu unutma."

Willow uzaklaşıyor ve bakışlarım bowling salonunu tarıyor, Yami'yi diğer takım arkadaşlarımızla gülerken buluyorum. Sonra dönüp birkaç kulvar ilerlemiş olan ve Lark ve Sadie'yle konuşan Evie'ye bakıyorum. Gözleri benimkilere takılıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor, benimkinde de ona cevap veren bir gülümseme olduğunu biliyorum.

Willow haklı. Nasıl hissettiğimizi saklamakla çok kötü bir iş yapıyoruz. Ve ben daha fazla saklamak istemiyorum.

Ama kardeşine nasıl ve ne zaman söyleyeceğiz?

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Evie

"Dün gece eğlenceliydi," diyorum parmaklarım Rhett'in çıplak göğsünde tembel daireler çizerken. Yanında yüzüstü yatıyorum, eli sırtımda aşağı yukarı gezinirken başımı ve bir kolumu gövdesine dayıyorum.

Yataktayız, ikimiz de zar zor giyinmişiz - Rhett'in üzerinde boxer külot, benim üzerimde onun tişörtlerinden biri ve bir çift külot var, ama eskiden yatakta birlikte olduğumuzda hissettiğim o ince çaresizlik artık yok. Artık başımın üzerinde, onunla geçireceğim zamanın sınırlı olduğunu ve mümkün olan her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini hatırlatan bir saat yok.

Artık rahatlamakta ve bu yakınlık anlarının tadını çıkarmakta özgürüz. Hâlâ bir sır olduğumuzu düşünürsek, olabildiğimiz kadar özgürüz.

Rhett gürültülü bir onaylama sesi çıkarıyor, eli saçlarımı karıştırmak için yukarı kalkıyor. "Öyleydi. Ve senin kardeşinden daha yüksek bir puan aldığını görmek gecemin en önemli anıydı."

Kıkırdıyorum, yüzümü göğsüne doğru indiriyorum ve onun cevap niteliğindeki kıkırdamasının içimde titreştiğini hissediyorum. "Bu durumdan hiç memnun değildi."

"Biz erkeklerin düzenli olarak güzel kadınlar tarafından yerimize oturtulmaya ihtiyacımız var."

Başımı tekrar kaldırıyorum, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için yukarı doğru kayıyorum. "*Gerçek* bir erkek gibi konuştun."

"Hayır, güçlü bir kadın ve bana hayattaki en önemli şeyin ne olursa olsun herkese saygı duymak olduğunu öğreten bir baba tarafından yetiştirilmiş bir ana kuzusu gibi konuştum."

Yavaşça nefes alıyorum ve nefesimi vermeden önce bir saniye tutuyorum, başımı tekrar aşağı indirip yanağımı onun sıcak göğsüne koyuyorum. "Kardeşim hakkında konuşmalıyız. Yani ona söylemeliyiz."

Rhett'in eli saçlarımı yavaş ve metodik bir şekilde okşamaya devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Evet. Sanırım söylemeliyiz. Ondan saklamak pek iyi hissettirmiyor. Özellikle de şimdi."

Başımı salladım. "Evet. Özellikle de şimdi."

Altımda kayıyor ve diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. "Daha önce sadece seks yaparken yaptığımız şeyin utanılacak bir şey olduğunu düşündüğünden değil. Umarım bunu biliyordur, Evie."

"Biliyorum." Dokunuşuna karşı başımı sallıyorum. "Ona söylememek benim kararımdı. İkinizin arasına girmek ya da ciddi bir şey olmadığı halde takımla işleri tuhaflaştırmak istemedim."

Yutkunurken adem elmasının aşağı yukarı sallandığını görüyorum, elleri yüzümün iki yanını kavıyor.

"Sadece seks yapıyormuş gibi davrandığımız zamanlarda bile, gerçekten öyle olduğunu düşünmüyordum. Dürüst olmak gerekirse, benim için değil."

"Oh." Sözleri kalbimin üzerinde sıcak bir battaniye gibi, her şey yerli yerine oturuyor.

Başparmakları bir, iki kez ileri geri hareket ederken, koyu kahverengi gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Sana olan çekimimle son birkaç haftadan çok daha uzun süredir savaşıyorum. Seni böyle istemek yanlış geliyordu, sanki Yami'ye bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi. Ama bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. O her zaman benim en iyi arkadaşım olacak. Bu ona kiminle ilgileneceğimi söyleme hakkını vermez."

Ağlamak istiyorum. Yatakta zıplamak ve mutluluktan çılgılık atmak istiyorum. Ve Rhett'i tekrar tekrar öpmek istiyorum.

Rhett Darlington'ın ona olan hislerime karşılık vereceği günü hayal ederek çok uzun süre bekledim. Ve şimdi o gün geldi ve bana değer verdiğini itiraf etti.

Ağlamak, gülümsemek ve diğer her şeyi istemenin hemen ardından, bu güzel adamın kalbimi hala parçalara ayırabileceğine dair ezici bir korku geliyor.

Çünkü o nihayet aramızda *bir şeyler* olduğunu kabul edebilecek bir yerde olsa da, ben zaten ona aşık olduğumu düşündüğüm bir yerdeyim. Ve ilk kez birlikte yattığımızda söylediği sözler beni hiç terk etmedi.

İlişkide olmam gereken kişinin o olmadığını söyledi. Daha fazlasını hak ettiğimi.

Daha fazlasını istemiyorum. Sadece onu istiyorum.

Gülümseyerek ellerini ellerimle kapatıyorum. "O her zaman benim kardeşim olacak ama kiminle birlikte olacağımı söylemeye de hakkı yok."

Rhett başını kaldırıyor, uzun bir öpücük için benimle yarı yolda buluşuyor ve bu sözleri pekiştiriyor.

"Yani ona söyleyeceğiz. Yakında," diyorum dudaklarımız birbirinden ayrıldığında. Rhett başını salladı. "Yakında."

Birdenbire sırtüstü döndüm ve Rhett şimdi gövdemin üzerinde geziniyor.

"Ama şimdi değil." Elleriyle gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor ve sonra boynumdan aşağıya, bir göğsüme kadar öpüyor. "Şu anda, sanırım muhteşem vücudunun bir ya da iki santimine bir gündür dikkat etmedim."

Dudaklarını meme ucuma doladığında kıkırdıyorum, bu kıkırdama dişleri meme ucumu sıyrıp bir patlamayla serbest bıraktığında bir nefese dönüşüyor.

"Buna izin veremeyiz," diyorum, sesim nefes nefese ve yüksek çıkıyor.

Rhett bana şeytani bir bakış atıyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Kesinlikle yapamayız."

"İyi ki durumu düzeltmek için zamanınız var." "Dünya kadar vaktimiz var, tatlım."

Birkaç saat ve orgazmdan sonra, güçlü kollar belime dolandığında ve yumuşak dudaklar boynuma konduğunda mutfakta Rhett'in tişörtlerinden birini giyiyorum. "İşte bu yüzden All-Star tatilini seviyorum."

"Izgara peynirli sandviç mi?" Yan tarafımı gıdıklarken kıkırdıyorum.

"Hayır, sana kesintisiz erişim. Dört günümüz kaldı ve bu sürenin mümkün olduğunca çoğunu çıplak geçirmek istiyorum." Rhett kıkırma vuruyor, ben de bağırıp dans ederek uzaklaşıyorum.

"Rhett, yemek yapıyorum!"

"Mm-hmm, ve ben bir sandviçten daha fazlasına açım, tatlım." Tezgâhın üzerine çıktı ve ellerinin üzerine yaslandı. Tüm o kaslı, bronzlaşmış teni, dalgalanan karın kasları ve şortunun altında çok belirgin bir dış hat sergileniyor.

Beni aval aval bakarken yakalayıp kıkırdayınca bakışlarımı kaçırıyorum.

"Önce yemek. Az önce" - spatulayı havada sallayıp kızarıyorum - "yemek yedin... çok uzun zaman önce değil."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Senin için asla aç olmayacağım, tatlım."

"Bu...sen..."

Rhett tezgahı kayıyor ve kıcıımı okşarken dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sana bağımlı mısın? Suçluyum."

Birkaç dakika sonra, kanepede sandviçlerimizi yiyorduk. Ben hala yiyorum. Rhett kendi sandviçini birkaç ısırıkta bitirdi. Öne doğru eğildi ve okumakta olduğum kitabı eline aldı. Kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. Ayı köpekleri hakkında çok ateşli bir paranormal aşk romanı.

"Bu... ilginç görünüyor," diyor. "Söyle bana. Ayı olarak mı sevişiyorlar yoksa erkek olarak mı?"

Neredeyse kızarmış peynir lokmamda boğuluyordum.

"Erkekler, Rhett. Aman Tanrım." Kitabı elinden almak için hamle yapıyorum ama kitabı uzanamayacağı bir yerde tutuyor.

"Şimdi, konu seni tahrik etmeye geldiğinde rakibimin ne olduğunu bilmek istiyorum. En sevdiğin kısım neresi?"

Tesadüfe bakın ki bu kitabı daha önce birkaç kez okudum. "On altıncı bölüm. Bir göz atın."

Yanakları kararıyor ve kitabı yere bırakacak oluyor ama ben uzanıp onu durduruyorum. "Bana okur musun?"

"Evie," diye uyarıyor ama ben itiyorum. Sadece birazcık.

"Düşündüğünüzden daha fazlasını bildiğinize bahse girerim. Beyniniz, okumak zorunda kaldığınız durumlarla başa çıkmak için başa çıkma becerileri ve stratejileri yarattı. Kendini küçümseme. Ve eğer hata yaparsan, oh iyi, burada sadece ben varım ve seni yargılamayacağım. Bana güveniyor musun?"

Derin bir nefes alıyor, sonra aynı yavaşlıkta üflüyor. "Biliyorsun tatlım. Tamam, on altı mı demiştin?"

O sayfaları çevirirken ben heyecanımı gizliyorum. Ama daha tek bir kelime bile okumadan, önümüzdeki masada çalan cep telefonumla bölünüyoruz. "Saved by the bell," diyor telefonumu almak için uzanırken. "Bu senin Anne."

Suratımı asıyorum ama hemen ardından yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu iş daha bitmedi, Rhett Darlington. Senden biraz şekil değiştiren romantizmi dinlemek istiyorum. Anladın mı?"

Telefonu açtığımda aldığım tek yanıt zayıf bir gülümseme oluyor. "Selam anne."

"Evie? Merhaba tatlım, Kai seninle mi?"

Hem onun kasvetli ses tonu hem de sorusu içime korku salıyor. "Hayır, şu anda burada değil." *Yalan değil...*

"Tamam. Onu daha sonra tekrar denemem gerekecek. Tatlım, kötü haberlerim var." Annem duraklıyor ve elim Rhett'in gömleğinin eteğini bükmek için kalkıyor. Zihnim olabilecek her şeyle yarışmaya başladı. Kız kardeşlerim mi? Babam mı? Büyükkannem?

"Oba-chan hastanede. Zatürre olduğunu düşünüyorlar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Sızlanmasını duyana ve soğuk burnunu dizime bastırdığını hissedene kadar Ruthie'nin önümde olduğunu fark etmemiştim bile. Elim başını okşamak için aşağı kayıyor. "O iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum." Annemin sesi kırık geliyor. Normalde olduğu gibi güçlü ve pozitif bir kadın olmaktan çok uzak. "Baban senin ve Kai'nin eve gelmeniz gerektiğini düşünüyor. Kız kardeşleriniz bugün onu görmek için hastaneye gidiyor. Babam dün gece onu aldığından beri orada."

Kalçama sıcak bir el kondu. Rhett'e dönüyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Bacağımı usulca sıkıyor, yüzü endişe içinde.

"Tamam, bir uçuş arayacağım."

Fısıltıma Rhett'in kaşları kalktı.

"Çok üzgünüm Evie. Umarım aşırı tedbirli davranıyorsunuzdur ama doktorlar onun yaşındaki insanlarda durumun hızla kötüye gidebileceği konusunda bizi uyardılar." Sesi son kelimede kesiliyor ve gözümden bir damla yaş kaçarak yanağımdan aşağı süzülüyor. Rhett'in başparmağı kalkıyor ve okşayarak uzaklaştırıyor. Rahatlamak için kendimi onun yanına bırakıyorum.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Kai'yi bulup ona söyleyeceğim."

"Yapar mısın? Oba-chan için birkaç şey almak ve sizi aramak için eve geldim ama gerçekten hastaneye dönmek istiyorum."

Arka planda onun hareket seslerini duyuyorum ve beni göremediğini fark etmeden önce başımı sallıyorum. "Evet, anne. Eminim yakında evde olur. Ona söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim, tatlım. Eğer bir sorusu olursa beni aramasını söyle, babanı değil. Rezervasyon yaptırdığında uçuş bilgilerini bana bildir. Gerekirse ödeme konusunda yardımcı olabiliriz. Önemli olan buraya gelmen."

"Biliyorum. Seni seviyorum anne. Babama ve Oba-chan'a bunu benim için söyler misin?" Artık açıkça ağlıyorum, büyükannem için endişelenmekten midem düğümleniyor.

"Tabii ki. Ben de seni seviyorum."

Arama bitiyor ve telefonum elimden düşüyor. Rhett yakalıyor, beyzbol refleksleri ortaya çıkıyor. Uyuşmuş bir halde ileriye bakıyor, nefes almaya çalışıyorum.

"Evie, lütfen tatlım, bana sorunun ne olduğunu söyle," diyor Rhett, beni kucağına çekerek.

Gözyaşlarım göğsüne düşerken zihnim büyükannemle hayatım boyunca yaşadığım anılardan oluşan bir makarayı oynatmaya başlıyor.

"Büyükannem hastanede. Zatürre. Annem durumunun iyi görünmediğini ve Kai ile benim eve gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Kahretsin, tatlım." Rhett bana daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim. Seni en kısa zamanda bir uçağa bindireceğiz."

Başımı sallıyorum ve sonra kelimeler ağzımdan dökülmeye başlıyor. "O inanılmaz bir kadın." Hıçkırıyorum, kesik kesik nefes alıyorum. "Büyükbabam öldüğünde ailemin yanına, Kanada'ya taşındı. Meğer o hep dünyayı gezmek istemiş ama büyükbabam daha gelenekçiymiş ve bunun bir anlamı olmadığını düşünmüş. Babamın annemle birlikte olmak için Kanada'ya taşınmasından nefret ediyordu ama annem her zaman onları destekledi." Gözlerim kapanıyor, annemlerin evinin oturma odasında onunla oturduğumu, o İngilizce pratik yaparken ben de ödevlerimi yaptığımı hatırlarken yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor. "Japonca öğrenmemin sebebi o. Onunla konuşabilmek için. Ama o da İngilizce öğrenmek istiyordu, bu yüzden birbirimize öğrettik."

"Onunla ilk tanıştığında onu Japonca selamlamaya çalıştığımı ve beni azarladığını hatırlıyorum." Rhett kıkırdıyor, eliyle sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor. "Sonra 'Kanada'da İngilizce konuşuruz, Rhett' dedi."

Bir damla gözyaşımı daha içime çekerken bile kıkırdıyorum. "Kulağa onun söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyor."

"Tamam. Yani. Seni ve Kai'yi bugün Ontario'ya giden bir uçağa bindirmeliyiz."

Kalan gözyaşlarımı siliyorum ve doğrulmak için hamle yapıyorum ama Rhett izin vermiyor, beni sıkıca kendine yaslıyor. Sunduğu rahatlığa teslim olmam sadece bir saniye sürüyor.

"Seni tutmama izin ver, tatlım."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum, kollarımı ona doluyorum, böylece ona sarılabiliyorum.

Ama kardeşimle konuşmam, uçak rezervasyonu yapmam ve eşyalarımı toplamam gerekiyor. Birkaç dakika sonra tekrar uzaklaştım. Bu sefer, o bana izin verdi.

"Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, eli sırtımı ovmağ için geri dönüyor. Yavaş, derin bir nefes alıyorum.

"Kai'ye ulaşmaya çalışabilir misin? Ben uçuşları araştıracağım."

"Tamamdır."

O kendi telefonuna dönüyor, ben de benimkini alıyorum. Birkaç dakika sonra kendi telefonunu bana uzattı. "Kardeşin arıyor."

Aldım ve ayağa kalkmak için hamle yaptım ama onu durdurmak için kolunu tuttum. "Kalır mısın?" Fısıldıyorum ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurarak tekrar yanıma çöküyor. Telefona dönmeden önce ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Kai? Sana söylemem gereken bir şey var."

BÖLÜM YIRMI E GHTİ

Evie

Çok geçmeden Rhett'in dairesinin ön kapısındaım ve kardeşimin gelmesini bekliyorum. Kai beni almaya geliyor ve birkaç saat sonra kalkacak olan uçağımızdan daha erken bir uçağa binip binemeyeceğimizi görmek için doğruca havaalanına gidiyoruz.

Bana birkaç dakika sarılıp duygularımı biraz daha kontrol altına almama yardımcı olduktan sonra Rhett toplanmama yardım etti. Uyumak için onun kapüşonlarından birini ve bir tişörtünü aldım. Gerçi bunu kardeşimden nasıl saklayacağımdan emin değilim. Yine de ona ait bir şeyin yanımda olması beni rahatlatıyor.

"Büyükannenin nasıl olduğunu bana bildirmeyi unutma." Önce alnımı, sonra dudaklarımı öpüyor. "İndiğinde Ruthie ve ben senden haber bekliyor olacağız."

Yüzüne bakıyorum. Bu adam o kadar sakın, o kadar kararlı, o kadar yanımda ki, ben dağılıyormuşum gibi hissediyorum. "Keşke bizimle gelseydin," diyorum düşüncesizce, kalbim az önce söylediklerime yetişmek için hızla atarken onun güçlü kucağına geri gömülüyorum.

Kalbimi kolayca kırabilecek birine bağımlı hissetmeyi hiç istemedim ama şu anda Rhett'e ihtiyacım var. Onun gücüne ve sıcaklığına ihtiyacım var; *ona* ihtiyacım var.

O cevap vermeden telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve Rhett arka cebimden çıkarıp bana uzatıyor.

Ön tarafa park ettim.

"O burada." Telefonumu cebime koyup Rhett'e bakıyorum.

Bana yavaşça başını sallıyor ve gülümsüyor. "Birkaç gün sonra görüşürüz. Büyükkannen iyi olacak."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyorum ve yumuşak bir öpücük için beni içeri almasına izin veriyorum. "Güle güle." "Güle güle." Bir öpücük daha, sonra bir tane daha. Sonra kapıyı açıyor ve bana

Bavulumun sapı.

Koridora doğru ilerliyorum, asansörde durup ona bakıyorum. Kapı aralığında eğilmiş, bir eli Ruthie'nin yakasında, o da beni takip etmek için mızızlanıyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum, sonra asansöre adım atıyorum.

Arabasına ulaştığımda Kai bana sarılıyor ve valizimi bagaja yerleştirmeme yardım ediyor. "Uçuşun daha erken olmasını umuyorum."

Başımı sallayarak onaylıyorum ve yolcu koltuğuna geçiyorum. Yol sessizdi, sanırım ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

Rhett'i düşünmeden edemiyorum. Böylesine korkunç bir haber almışken bile beni nasıl rahatlatıldığını. Benimle otomatik olarak nasıl ilgilendiğini, beni nasıl rahatlatıldığını ve toplanmama nasıl yardım ettiğini. Ve bunu yapmasına izin vermenin hiç de yanlış olmadığını. Yalnız olmamak, desteklenmek ve ilgilenilmek iyi hissettirdi.

Bağımsızlığımı kanıtlamak için o kadar uzun zaman harcadım ki, zor zamanlarda bir ortağa sahip olmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini düşünmek için hiç durmadım.

Havaalanında Kai benim bavulumu bagajdan çıkarıyor ve o valeyne arabasıyla ilgilenmesi için para öderken ben de hem onunkini hem de benimkini kaldırıma götürüyorum.

"Hadi, şu erken uçuşa bir bakalım."

Başımı sallıyorum ve kardeşimi içeri kadar takip ediyorum. Ne yazık ki bizimkinden önceki uçak doluydu, bu yüzden güvenlikten geçtik ve uzun bir bekleyiş için yerleşmek üzere barlardan birini bulduk. Kai yiyecek bir şeyler sipariş ediyor ama ben sadece bir içki içmeyi tercih ediyorum.

"Seninle seyahat etmenin çok rahat olduğunu söylemeliyim," diyorum hafifçe, ortamı neşelendirmeye çalışarak.

Kai homurdanıyor. "Öyle mi? Daha kısa güvenlik kuyrukları bir avantaj sanırım."

Birbirimize gülümsüyoruz ama gülümsemelerimiz çabucak kayboluyor. Kai beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekiştiriyor. "Kahretsin, Gigi. Ya Oba-chan iyi değilse?"

Yutkunuyorum, içkim ağızımda aniden toza dönüşüyor. "Öyle olmalı." Öne doğru eğilip elimi kendi eliyle kapatıyor. "Olacak."

Uzun bir an geçiyor ve onun da benim gibi büyükkannemizin olmadığı bir hayatı hayal etmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Telefonu çalıyor ve o telefonu eline aldığı anda bakışlarım telefona kayıyor.

"Anne? Hey. Evet, ikimiz de buradayız, havaalanındayız. Uçağımızın kalkmasına daha birkaç saat var."

Annemin ne dediğine dair bir işaret görmeyi umarak yüzünü izlerken dudaklarımı ısırıyorum. Gözleri büyüdüğünde ve nefes verdiğinde, umutlanmamak için mücadele ediyorum.

"Gerçekten mi? Bu harika." Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Evet, ona söylerim." Beni rahatlatan bir başparmak işareti yapıyor, ama sonra yüzü tekrar düşüyor. "Anladım. Anladım. Yakında görüşürüz. Seni seviyorum anne."

Telefonu kapatıyor ve ben de ona çılğınca bir el hareketi yapıyorum. "Eee? Neler oluyor?"

"Doktorlar Oba-chan'ın iyileşeceğini düşünüyor ama henüz erken. Annem antibiyotiklerle durumunun iyiye gittiğini söyledi ama henüz iyileşmedi."

Gerçekten inmek istediğim bir yolculuğa çıkmışım gibi hissederek koltuğuma geri yaslanıyorum. "Yani haberler iyi mi? Ya da iyi değil."

"İkisinden de biraz, sanırım." "Tamam."

Yine sessizliğe gömüldük. Ta ki Kai koltuğunda doğrulup arkamdaki bir şeye bakana kadar. "Ne oluyor lan?"

Dönüyorum ve elim benden kaçan nefesi örtmek için havaya kalkıyor. "Rhett?" Titreyen bacaklarımla ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Dostum, burada ne halt ediyorsun?" Kai sırtıyor, kollarını i k i yana açmış.

Tüh. Rhett'in onun için burada olduğunu mu düşünüyor?

Rhett onun yanından geçip kardeşimi görmezden geliyor ve sadece bana bakıyor. "Ciddi miydin? "Keşke seninle gelseydim mi dedin?"

Başımı sallarken bile ağzım açık kalıyor. "Yani, evet. Ama -" Bakışlarım şimdi kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları ikimiz arasında gidip gelen Kai'ye yöneliyor.

Rhett bir adım öne çıkıp ellerimi ellerinin arasına alıyor. O anda yanındaki bavulu fark ettim. "Eğer beni istiyorsan, bana ihtiyacın varsa, ben buradayım tatlım."

"Tatlım?" Kai homurdanıyor ama ikimiz de onu duymazdan geliyoruz.

İleri doğru bir adım atma sırası bana geliyor ve sonra tekrar Rhett'in kollarındayım. Beni sıkıca tutuyor, başımın üstünü öpüyor. Ve midemdeki düğüm gevşiyor.

"Tamam, cidden. Neler oluyor?"

Kai'nin eli omzumda, beni Rhett'i bırakmaya ve kardeşime dönmeye zorluyor. Ama Rhett uzaklaşmama izin vermiyor, kollarıyla beni arkamdan tutacak şekilde yer değiştiriyor.

"Evie ve ben birlikteyiz, Yami. Ona çok değer veriyorum. Ve bir kız kardeş gibi *değil*."

Kai'nin çenesi o kadar sert kenetleniyor ki derisinin altındaki kasların gerildiğini görebiliyorum. "Ne kadar süre."

"Kai," diye başlıyorum ama elini kaldırıyor ve işte o zaman Rhett'e baktığını fark ediyorum.

"Ne kadar zamandır, sevgilim? Ne zamandır kız kardeşimi istiyorsun?"

"Yıllardır onun güzel olduğunu düşünürdüm. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Ama ana yüreğim üzerine yemin ederim ki yakın zamana kadar aramızda hiçbir şey olmadı."

Yıllar önce onuöpme girişimimden bahsetmiyor ve buna minnettarım. Çünkü Kai'nin yüzünün gevşediğini gördüğümde, öfkesinin nereden geldiğini anladım.

Bu sefer konuşmaya gittiğimde ikisi de beni durdurmadı.

"Kai. Ben bir yetişkinim. Beni küçük kardeşin olarak gördüğünü ve beni her şeyden koruman gerektiğini düşünmeni anlıyorum, ama koruman gerekmiyor. Ve kesinlikle beni Rhett'ten korumak zorunda değilsin." Göğsüne yaslanıp başımı yukarı kaldırarak ona gülümsedim. "Onun nasıl bir adam olduğunu en iyi senin bilmen gerekir."

Rhett'in cevap gülümsemesi yumuşak ve duygu dolu. Ama benim dikkatimi çeken Kai. Ona tekrar baktığımda omuzları düşmüştü ve ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Tanrım, çocuklar, Oba-chan'ın hasta olması yetmiyormuş gibi bir de sizinle uğraşmak zorunda kalıyorum..." Yüzünü hafifçe buruşturarak ellerini bize doğru sallıyor. "Bu her neyse."

Rhett'in kıkırdaması bedenimde titreşiyor. "Birlikteyiz. Bunu kabullen, Yami."

"Siktir," diye inliyor Kai, ama koltuğuna geri gömülüyor. "Peki. Otur. Açlıktan ölüyorum."

Rhett sandalyemi çekip yanıma oturmadan önce kolunu sırtıma doluyor. O sırada garson kız siparişlerimizle birlikte geliyor. Rhett'i görünce gözleri irileşiyor ama hakkını vermeliyim, Rhett'e bakmadan önce tabaklarımızı yerleştiriyor.

"Size bir şey getireyim mi?"

"Sadece biraz su, teşekkürler hayatım." Rhett ona gülümser ve o da uzaklaşır.

"O gülümseme ne içindi? Ona sevgilim diyemezsin, kız kardeşim orada." Kai'nin beni savunması çok tatlı ama gerekli değil. Gülmek istiyorum,

Ancak o zaman Rhett'e bakıyorum ve onun tamamen korkmuş görüldüğünü fark ediyorum. "Evie, flört etmiyordum, yemin ederim."

Kardeşıme ters ters bakmadan önce kolunu güven verici bir şekilde okşadım. "Öyle olmadığını biliyorum. Herkese sevgilim diyorsun. Sen sadece kendin oluyordun." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Güneyli büyücü ve hepsi."

O da eğilip çenemi tutarken yüzünü bir rahatlama kaplıyor. "Aynen öyle. Ama sadece *sen* benim balımsın."

"İğrenç. Hayır, dur. Hemen şimdi, dur."

Ayrılıyoruz ve yine yüzünü buruşturan, elini gözlerini kapatmak için kaldıran Kai'ye bakıyoruz.

Parmaklarının arasından bakıyor ve ben kıkırdıyorum. "Buna alışman gerekecek, Kai. Onu öpmekten oldukça hoşlanıyorum."

Kai öğürüyormuş gibi yapıyor, ben de Rhett'e dönüp başımı sallıyorum. "O böyle davranırken *benim* olgunluğum hakkında endişelendiklerine inanabiliyor musun?"

Rhett parmaklarını omzumda gezdirirken gülümsemesini bastırmaya çalışıyor. "Benim için sürpriz değil." Eğilip beni öpüyor, bunu beklediğimden daha iyi karşıladığını itiraf etmem gereken zavallı kardeşim için yumuşak ve kısa tutuyor.

Onunla tekrar yüz yüze geldiğimizde Kai'nin birası boşalmış ve kaşları çatılmıştı. "İyi. Bu oluyor. Başa çıkabilirim." Rhett'e dönüyor ve öne doğru eğiliyor. "Ama kız kardeşim asla lanet soyunma odasında tartışılmayacak. Anlaşıldı mı?"

Rhett ona sertçe başını sallıyor. "Crystal."

Kai arkasına yaslanır. "Ve eğer ona zarar verirsen, senin sonunu getiririm. Kız kardeşler erkek kardeşlerden önce gelir."

"Bu ifadeyi kullanmanın doğru olduğundan tam olarak emin değilim," diye araya giriyorum ama Kai eliyle bana dur işareti yapıyor.

"Fark etmez. Ben ciddiylim. Her şeyi berbat ederse, benim için ölür."

"Kai," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama Rhett'in kolumdaki eli beni durduruyor.

"Hayır, Evie, o haklı. Önce sen geliyorsun. Daha azını beklemezdim." Elini Kai'ye doğru uzatıyor ve o da yavaşça elini sıkıyor. "O benimle güvende, Yami."

Kardeşim sonunda gülümsemeden önce gergin bir an boyunca birbirlerine bakıyorlar. "Öyle olduğunu biliyorum hayatım. Eğer takımdan biri olması gerekiyorsa, bunun sen olduğuna sevindim. Ama annem bunu duyduğunda o kadar da güvende olmayabilirsin."

Rhett alay ediyor. "Annen beni seviyor."

Kai'nin gülümsemesi hınzırca bir hal alır. "Aynen öyle. Küçük kız kardeşim için niyetini açıklamaya hazır ol, dostum. Çünkü o ailenin bebeği. Yamakiler acımasız olacak."

BÖLÜM YIRMI NİNE

Rhett.

Yamaki ailesini yıllardır tanırım. Harikadırlar. Beni severler.

Peki neden uçağımız Toronto'ya iner inmez midem büyükbabamın bana bağlamayı öğrettiği sinek balıkçılığı yemlerinden daha sıkı düğümler atmaya başlıyor?

Muhtemelen en iyi arkadaşımın sürekli bana bakıp bıyık altından gülmesi yüzünden.

"Kai. Kes şunu," diye azarlıyor Evie, bagaj arabasına doğru yürürken yine aynı şeyi yapınca. "Rhett'in tahtadan yürümek üzere olduğu gibi davranıyorsun."

Yami sadece omuz silkiyor ve pişmanlık duymadan sırtlıyor. "Annem ve babam onu en iyi arkadaşım olarak yeterince seviyorlar. Ama erkek arkadaşın olarak? Bu farklı bir şey Gigi ve bunu sen de biliyorsun. Sen eve hiç erkek getirmedi. Ben sadece gösteriyi dört gözle bekliyorum." Evie onu iterken patlamış mısır yermiş gibi yapıyor.

Önümde yürürken çenemi fazla sıkmamaya çalışıyorum. Her şey yoluna girecek. Tek yapmam gereken ailelerine karşı her zamanki kibar, çekici ve saygılı halimi takınmak, böylece hiçbir sorun kalmayacak.

Ve hayatımın her anında kızlarını sikmeyi ne kadar çok istediğimi belli etmemeye çalışıyorum.

Havaalanının dışında Evie ve Yami'nin babası Kenji bizi bekliyor.

"Baba!" Evie ağlıyor, bavulunu bırakıp babasının kollarına koşuyor. "Burada olmanı beklemiyordum. Oba-chan nasıl? Onu görebilir miyiz?"

bugün?"

"Yavaşla, Evangeline. Durumu daha iyi." Kenji kızına sıkıca sarılıyor, omzunun üzerinden Yami'ye ve bana gülümsüyor. Yorgun ama çocuklarını gördüğü için mutlu görünüyor. "Beni evden kovan ve gelip sizi almamı söyleyen büyükannenizdi." Evie'yi bırakıyor ve Yami'yi daha kısa bir sarılma için kendine çektikten sonra elini uzatarak bana dönüyor. "Üçünüzü birden aldığımı fark etmemiştim. Merhaba, Rhett. Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de öyle Ken. Annene olanları duyduğuma üzıldüm."

Beni sıkıca sallıyor. "Teşekkür ederim. Kai'ye eşlik etmen büyük incelikti."

İşte oldu. Evie'nin ailesinin Yami için orada olduğumu düşünmesini bekliyordum. Ama nedense bu tür bir soruya nasıl cevap vereceğimi hiç düşünmemiştim. Bakışlarım Evie'ye yöneldi ama o da gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Kahretsin.

Uçakla gelirken bunu nasıl anlamadık?

"Hayır, baba, şunu dinle: Rhett ve Evie bu yaz çıkmaya başladılar." Yami kolunu omzuma attı. "Sorun değil, onlara göz kulak oluyorum. Ama evet, onun için burada." Kolunu indirmeden önce çenesini kız kardeşine doğru uzatıyor.

Evie'nin babası bana bakıyor ve neyse ki yüzünde yargılama yok, sadece merak var. "Anlıyorum. Bu oldukça büyük bir gelişme."

"Baba," diyor Evie sonunda, yanıma gelip elini benimkinin içine sokuyor. "Bu konuda tuhaf davranma, tamam mı?"

Yüzü kızı için sevgi dolu bir gülümsemeye dönüşüyor ve göğsümün rahatladığını hissediyorum. "Üzgünüm, Evangeline. Beni gafil avladın." Bana dönüyor ve başını sallıyor. "Rhett. Sen iyi bir adamsın. Burada olduğun için teşekkür ederim."

Dönüp bizi arabaya götürmeden önce söylediği tek şey bu. Yami'ye ters bir bakış fırlatıyorum, o da sırtarak bir şey değil diyor.

Yamaki'lerin evine dönerken sessiz kalıyorum, Evie ve kardeşinin babalarıyla sohbet etmelerine izin veriyorum. Evie'nin eli bacağымda, ama babasını dikiz aynasından bize bakarken yakaladıktan sonra kendi elimi onunkine koymaktan kaçınıyorum.

Ailesinin önünde sevecen olmak konusunda sorun yaşamıyor gibi görünmesi beni rahatlattı ama işleri herhangi bir şekilde berbat edersem lanetleneceğim. Etkileşimimiz söz konusu olduğunda o önderlik etmeli ve ben de onu takip etmeliyim.

Ailesinin saygısını kaybetmektense ölmeyi ya da daha kötüsü birlikte olmamızı onaylamamalarını tercih ederim.

Eve vardığımızda Evie'nin ardından ben de arabadan iniyorum. "Ben çantaları alayım, sen aileni görmeye git," diyorum elini sıkarak. Gülümsüyor ve ağabeyi ve babasıyla birlikte eve gidiyor. Doğrusu, kendime ayıracak birkaç dakikam olduğu için mutluyum.

Ontario'ya gelme kararım düşüncesizce ve inanılmaz derecede son dakikada oldu. Monty ve Lark'ın Ruthie'ye bakması için uğraşmam, internetten bilet almaya çalışmam, çantamı hazırlamam ve aceleyle havaalanına gitmem gerekti.

Kararımdan pişman değilim. Bir saniye bile. Ama keşke iyice düşünme şansım olsaydı diyorum. Belki Evie'yle bunu nasıl halledeceğimi konuşurdum. Çünkü şimdi fark ediyorum ki, tüm ailesine bizden bahsetme konusunda ona büyük bir falsolu top attım. Ve uçakta Yami yanımızda otururken bunu konuşma şansımız olmadı.

İçeri girdiğimde Evie oturma odasında iki ablası Josephine ve Vivienne ile birlikte duruyordu. Üçünü bir arada görünce, annelerinin tarihi romanlara olan sevgisi sayesinde benzer eski moda isimlere sahip olmalarına rağmen, daha farklı görünemezlerdi.

Evie'nin kolayca gülümsediği ve açık bir kalbe sahip olduğu yerde, daha yaşlı Yamaki kızlarını her zaman çok daha çekingen bulmuşumdur.

Bana dönüyorlar ve Evie'nin tereddütlü gülümsemesine bakılırsa onlara ilişkimizden bahsetmiş. Josephine yaklaştı ve bana göstermelik bir sarılma yaptı. "Merhaba, Rhett. Seni gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler," dedim. "Daha iyi koşullar altında olmadığı için üzgünüm."

Bana başıyla selam veriyor ve babasını mutfağa kadar takip etmek için kenara çekiliyor. Vivienne'e bakıyorum, hâlâ Evie'nin yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde hafif bir çatıklık var.

"Vivienne," diyorum başımı sallayarak, nasıl devam edeceğimden emin değilim. Birbirimizle hiç sorun yaşamadık ama onu çok iyi tanıdığımı da söyleyemem.

"Rhett," diyor. Ve işte bu kadar. Dönüyor ve kız kardeşini mutfağa kadar takip ediyor. Ben onun yanına giderken Evie kaşları çatılmış bir halde gidişini izliyor.

"Bu çok garipti," diyor yanıma doğru eğilerek. "Sanırım onları gafıl avladık."

"O konuda," diyorum ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirerek. "Bunu son dakikada söylediğim için özür dilerim. Gelmeyi planlamıyordum ama sen gittiğinde ve beni istediğini söylediğinde..." Ellerim kıpırdamadan duruyorum.

"Şey, sanırım bunu gerçekten düşünmedim. Sadece senin için burada olmak istedim."

Evie kollarımda dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Gerçekten."

İçimde bir rahatlama hissettim. *Teşekkür ederim.*

"Evangeline, şimdi hastaneye gidiyoruz. Büyükkannen seni görmek için bekliyor."

Kenji'nin sesini duyunca kollarımı indirip hızla geri çekiliyorum ama içeri girip bizi kucaklaşırken gördüğünde kızmış gibi görünmüyor.

"Tamam, baba." Bana bakıyor. "Burada iyi olacak mısınız?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Koşuya çıkacağım ya da sokağın aşağısındaki spor salonuna gideceğim.

Git, büyükkannenle vakit geçir."

Bana hızlı bir gülümseme gönderiyor ve ben de dudaklarını öpmek için eğilmeye başlıyorum ama babasının ve kız kardeşlerinin de bizimle birlikte odada olduğunun farkında olarak duraklıyorum. Yörüngemi değiştiriyorum ve onun yerine yanağına çok kısa bir öpücük konduruyorum.

Kenji bana başını salladı. "Mutfakta yedek bir anahtar var, çıkarken kilitle."

"Olur," diyorum, teklif ve bu aileden kolayca gelen güven için minnettarım.

Yamakiler gittikten sonra sessizliğin içinde nefes alıyorum. İlişkimiz açığa çıktığına göre artık her şey çok daha gerçekmiş gibi geliyor. Ve bununla birlikte göğsümde oluşan baskıyı hissedebiliyorum. Bazı açılardan, sadece seks yaparken daha az tehlikedeymiş gibi hissediyordum. Şimdi, işin içinde duygular var. Ve sadece benim ve Evie'nin değil, takımın ve onun ailesinin de.

Ayaklarımı hareket ettirerek beni koridordan aşağı, ikinci kata çıkan merdivenlere doğru götürmelerini sağlıyorum. Bu merdivenleri Yami'yle birlikte ailesini ziyarete gittiğimiz sezon dışı gezilerde sayısız kez çıkmıştım. Her zamanki yolu takip ederek iki adet ikiz yatakla misafir odasına dönüştürülmüş yatak odasına ulaşıyorum. Kızların odasının bir dikey odasına ve bir kraliçe yataklı başka bir misafir odasına dönüştürüldüğünü bakmadan biliyorum.

Aile fotoğrafları koridorda sıralanıyor ve onları daha önce görmüş olmama rağmen, kendimi şimdi onlara farklı bakarken yakalıyorum. Evie'yi sadece ağabeyinin ya da babasının kucağındaki küçük kız kardeş olarak değil, inanılmaz bir kadına dönüşmüş bir kız olarak görüyorum.

İlk yatak odasına bakıyorum ve Evie'nin bavulunun yatağın yanında durduğunu ama benimkinin olmadığını görüyorum. Benimkini koridorun sonundaki bir odada bulmak beni şaşırtmadı.

Yami'nin eski odasındaki yataklarda. Evie'yle ailesinin çatısı altında birlikte olabileceğime dair hiçbir beklentim yoktu.

Ama önümüzdeki üç günü ona alıştığım şekilde dokunamadan geçirmek, bu egzersize ihtiyacım olacağı anlamına geliyor.

BÖLÜM TH RTYI

Evie

Hastaneleri pek sevmem. Hiçbir zaman da olmadım. Çocukken oralarda çok fazla zaman geçirdim.

Görünüşe göre, içlerinde sevdiğim biri olduğunda onları daha da az seviyorum.

Babam bizi tıbbi kata ve Oba-chan'ın özel odasına götürüyor. Burnunda oksijen kanülleriyle yatakta oturuyor ve annem de yanında.

"Kai, Evie." Annem ayağa kalkıp yanımıza geliyor ve önce beni kendine çekerek uzun uzun sarılıyor. Her zaman annemle ilişkilendirdiğim rahatlatıcı, toprak kokusunu içime çekiyorum ve içimi huzurla doldurmasına izin veriyorum.

"Hey, anne." Ayrılıyor ve yüzümü tutuyor, bizi bırakıp Kai'nin yanına gitmeden önce gülümseyerek gözlerimin içine bakıyor. Büyükannemin beklediği yatağa doğru ilerliyorum.

Çok yaşlı, çok zayıf görünüyor. Bu beni bir an için şaşırtıyor ama belli etmiyorum. Oturuyorum ve ince kırısklıklarla kaplı ellerinden birini alıyorum. Yanağıma götürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Merhaba, Oba-chan."

"Merhaba, Evie." Sesi güçlü ve net ve içime bir rahatlama dalgası gönderiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Şimdi onu daha yakından inceliyorum ve gözlerinde her zamanki sıcaklığı ve zekayı görüyorum.

"Bana verdikleri antibiyotiklerle iyileşiyorum. Doktorlar yakında evde olacağımı söylediler. Ziyarete gelmene gerek yoktu."

Resmi konuşma kalıpları çok tanıdık ve beni onun yanında Japonca öğrenirken benim yanımda İngilizce öğrendiği uzun günlere geri götürüyor.

Ona gülümsüyorum ama ilk cevap veren Kai oluyor.

"Elbette yaptık, Oba-chan. Sen biraz önemlisin, biliyorsun, bu yüzden şu hastalanma işini bırak."

Gülüyor ama bu, Kai'nin kaşlarını çatmasına ve hepimizin yatağının etrafında toplanmamıza neden olan bir öksürük nöbetine dönüşüyor. Babam ona pipetli bir bardak su verdikten sonra el sallayarak bizi gönderiyor.

"Şakalar şu anda hoş karşılanmıyor."

Kai onun diğer elini tutarak, "Üzgünüm, Oba-chan," diyor.

"Affedildiniz. Şimdi. Söyle bana, Evangeline. Bir iş bulabildin mi?" Tüm gözler bana çevrildi. Ailemden hiç şu anda hissettiğim kadar baskı görmemiştim. Ve içten içe biliyorum ki bu onların baskısı değil, kendimin baskısı. Hâlâ bir iş bulamamış olmaktan nefret ediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, olabileceğim kadar aktif bir şekilde arayış içinde değildim. Rhett ile yaşamayı biraz fazla seviyor olabilirim ve iş bulduğumda bu durumun sona ereceğini biliyorum.

beni olması gerekenden daha az motive ediyor.

"Henüz değil," diyorum boğazımı temizleyerek ve gülümsemeye zorlayarak. "Bu yıl Vancouver yakınlarında pek iş ilanı olmadı ama yine de bakıyorum."

"Her zaman başka bir eyalete bakabilirsin," diyor Vivienne, ses tonu yumuşak ama altında eleştirel bir şey yatıyor.

"Buraya geri taşınırsan çok seviniriz, tatlım." Annem elini omzuma koydu. "İhtiyacınız olduğu sürece evinizde her zaman bir odanız var. Ve sana yardım edebiliriz -"

Elimi onunkini örtmek için kaldırdım ve araya girdim. "Teşekkür ederim ama hayır. British Columbia'yı seviyorum. Orada kalmak istiyorum."

"Ve bu kararın belli bir beyzbol oyuncusuyla hiçbir ilgisi yok," diyor Viv ve herkes dikkatini ona çeviriyor.

"Evie?" diye soruyor annem ve bilmediğini fark ediyorum. "Ablan ne demek istiyor?"

"Şey, Rhett ve ben..." Duraksıyorum, bana yardım edip etmeyeceğini görmek için Kai'ye bakıyorum ama dikkatle bana bakmıyor. "Rhett ve ben artık çıkıyoruz."

"Tatlım, bu harika, o iyi bir adam."

Viv kollarını göğsünde kavuşturarak, "Kai ve onunla birlikte uçtu," diye araya giriyor. "Şu anda eve geri döndü."

"Gerçekten mi? Ne kadar hoş, değil mi?" Viv homurdanır gibi bir ses çıkarır.

En azından annem haberimden memnun görünüyor. Babam da kız kardeşlerimden biriyle birlikte kabullenmiş görünüyor. Ama benim odağım Vivienne'de yoğunlaşıyor. Neden bu kadar üzgün? Onun nesi var diye düşünmeden edemiyorum.

"Her neyse. Oba-chan, sana bir şey getireyim mi?" Odağı benden uzaklaştırmak için çaresizce büyükannemin elini sıkıyorum.

Her nasılsa, yaşlı kadın her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu görüyor. Bana bilmiş bir gülümseme vererek başını eğiyor. "Biraz tatlı su çok iyi olurdu, teşekkürler."

Ayağa kalktım ve plastik su sürahisini kaptım. "Harika. Hemen döneceğim."

Odasının dışındaki koridorda hızlı bir nefes alıp hepsini dışarı üflüyorum. Ablalarıma hiçbir zaman yakın olmadığımı biliyorum ama Viv'den yayılan hüsrana rahatsız edici. Özellikle de açıkça bana yönelik olduğu için.

Su testisini doldurmam gerekenden biraz daha uzun sürdü ama ailemden uzun süre kaçamam. Kaçmak da istemiyorum. Buraya büyükannemle birlikte olmak için geldim ve Viv'in yargılayıcı tavrı beni ondan uzak tutacaksa lanetleneceğim. Her zaman kibirli, herkesten daha iyi bir tavrı vardı, ama bana neden bu kadar kızgın görüldüğünü bir türlü anlayamıyorum.

Odaya geri dönmek için ayaklarımın üzerinde döndüğümde, kız kardeşim bana doğru yürüyor, elleri göğsünde asılı duran çantasını kavırıyor.

"Viv, bana kızmana neden olan her neyse, bekleyebilir mi? Oba-chan'ın suya ihtiyacı var," diyerek yanından geçmeye çalışıyorum.

"Hayır, Evie, olamaz." Eli koluma geldi ve beni durdurdu. "Şu anda neler oluyor? Bir işin yok, kardeşimizden otlanıyorsun ve şimdi de onun en iyi arkadaşıyla mı çıkıyorsun? Hadi ama. Büyüme vakti geldi."

Yavaşça nefes alıp vermek için bir dakika ayırıyorum. Onun yemine gelmeyeceğim. "Büyümek mi? Son baktığımda yirmi dört yaşındaydım ve iki diplomam vardı. Bunun yetişkinlik sayıldığına eminim."

Viv alay ediyor. "Evet, o iki diplomayla iş bulmaya odaklanmak yerine bir adamla takılıyorsun. Geleceğin ne olacak?" İfadesinin saçmalığı karşısında şok içinde ağzım açık kaldı.

Ama bu şaşkınlığın hemen ardından midemde bir batma hissi beliriyor. "Aramadığımdan değil," diye itiraz ediyorum. "Bir işe razı olmak istemiyorum bu benim için doğru değil."

Yine de suçlaması içimi ürpertiyor.

"Biliyorsun ki mezun olduğunda buraya dönmüş olsaydın muhtemelen çoktan bir işin olurdu. Ve ailenle birlikte olurdun. Oba-chan ilk hastalandığında burada olurdun."

"Bu çok alçakça, Viv," diyorum, sözlerinin bende yarattığı keskin acıya rağmen bir şekilde sakinliğimi koruyarak.

Ablam bakışlarımı kırmıyor. "Bir erkek yüzünden hedeflerimi, önceliklerimi, *ailemi* bir kenara bırakan ben değilim."

"Viv. Dur."

Kai'nin öfkeli sesini duyunca ikimiz de döndük. Yumruklarını sıkmış bize doğru yürüyordu. Sert gözlerinden kız kardeşimize hançerler fırlatarak durdu.

"Haddini aşıyorsun."

"Öyle miyim?" Vivienne, Kai'yle dişe diş mücadele ediyor. "Rhett'le çıktığını biliyor muydun? Senin orada ona göz kulak olman, aptalca kararlar vermemesini sağlaman gerekiyordu. Ne oldu, Kai?"

"Olan şu ki, Evie'ye bir çocuk gibi değil, bir yetişkin gibi davranmaya karar verdim Viv."

"Annem ve babam bize -"

"Annem ve babam sana şu anda delirdiğini söylerlerdi," diye Vivienne'in sözünü kesiyor. Kardeşlerden biri bana saldırırken diğeri savunmaya geçince aralarında donup kaldım, ne hareket edebiliyorum ne de bir şey söyleyebiliyorum. "Hadi ama. Çocukken ve sürekli hastayken ona göz kulak olmamızı istediler. Yapmamız gereken doğru şey buydu. Ama artık değil." Bana bakıyor, yüzü yumuşuyor. "Son olayları düşününce, İsa'ya gelme anını yaşadım. En iyi arkadaşımın çıktığını düşünmek ne kadar tuhaf olsa da o artık yetişkin biri. Ama Evie'nin artık aşırı korumacı olmamıza ihtiyacı yok. Bu yüzden geri çekilin ve onu rahat bırakın."

Vivienne onu dinliyorsa da belli etmiyor. Onun yerine, sırtını Kai'ye vererek bana döndü.

"İşi için yılın yarısını harcayan bir adamı kendi kariyerinizden üstün tutuyorsunuz."

"Değil," diyor Kai, Viv'in etrafından dolaşıp elimi tutarak. Dayanışmasını takdir ediyorum ama Vivienne'in sözleri tam yerine oturuyor.

"Öyle, Kai. Yoksa geçen Noel'de tek odak noktasının bir iş bulmak olduğunu o kadar cesurca ilan ettiğini hatırlamıyor musun? Bu yüzden seninle kalıyor, böylece tüm enerjisini ve zamanını buna harcayabilir. Ama şimdi Rhett dikkatini dağıtıyor."

Yanlışlıkla Kai ile kaldığımı sandığımda hissettiğim suçluluk duygusunu saklamak imkansız. Ve tabii ki Viv bunu anlıyor.

"Bekle. Bu da ne demek oluyor?" Elini yüzüme doğru salladı. "Dur bakalım." Eli ağzını kapatmak için yukarı kalktı. "Kai'yle kalmıyorsun, değil mi? Aman Tanrım, Evie. Onunla çıkmak yetmedi diye yanına taşınmak zorunda mıydın?"

"Öyle bir şey değil!" Sonunda sesimi buldum. "Kai'yle kalamadım ve Rhett bana yardım etti. Birbirimize aşık olmayı beklemiyorduk."

"Neden Kai ile kalamadın?"

Kardeşıme bakıyorum, bu sorgulamadan bir çıkış yolu bulmama yardım etmesi için yalvarıyorum. Ama o da kontrolden çıkmış kız kardeşimizle nasıl başa çıkacağını en az benim kadar şaşırmış durumda.

"Neden, Evie? Sana göz kulak olabileceği bir yerde, kardeşimizin yanında kalmamanın ne gibi bir sebebi olabilir?"

Ona yolun kenarından bir köpek yavrusu kurtardığımı ve Kai'nin binasının köpeklerle izin vermediğini söylemenin duymak istediği cevap olmadığını tahmin ediyorum. Bunun yerine, uzun süredir devam eden yarasına tuz dökmeye odaklanıyorum.

"Benim gözetilmeye ihtiyacım yok!" Sonunda soğukkanlılığımı kaybederek ağlıyorum. Sakin kalma ve olgun davranma yeteneğimin sınırına ulaşmıştım. "Tanrı aşkına Vivienne, ben bir yetişkinim. Bunun farkındasın, değil mi? Ben küçük bir çocuk değilim, lanet olası bir yetişkinim. Sen kabul etsen de etmesen de kendi kararlarımı verme yetisine sahibim."

Viv'in ağzı ince bir çizgi halinde daralıyor. "Madem bu kadar yetişkinsin, o zaman yetişkin gibi davranmaya başla. Senin bir işe ihtiyacın var Evie, erkek arkadaşına değil."

Topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır, Oba-chan'ın odasına değil, asansörlere doğru yürür.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Kai, ellerini omuzlarıma koyarak beni kendisine doğru çeviriyor. "Sen iyi misin?"

Uzanıp gözlerimde biriken yaşları siliyorum. "Pek sayılmaz." "O hatalı, Gigi ve tamamen çizgiyi aştı. Bu onun için hiç hoş değildi.

Böyle havaya uçmak. Aptalca davranmıyorsun. Rhett iyi bir adam."

Başımı salladım ve beni kucaklaması için çekmesine izin verdim.

"Ama," diye başlıyor daha temkinli bir ses tonuyla. "İş konusunda ne yapacaksın?"

"Birdenbire ortaya çıkmasını sağlayamam," diye mırıldanıyorum gömleğinin içine, sonra geri çekiliyorum. "Yemin ederim bir tane arıyorum. Sadece BC'de kalmaktan vazgeçmeye hazır değilim."

"O zaman yapma. Annem ve babam bizi her zaman kalbimizin sesini dinlemeye teşvik ederdi. Ve eğer batıda kalmak istiyorsan, bir erkek için değil, kendin için, o zaman bunu yap. Yolun her adımında yardım etmek için orada olacağım."

Sözleri yardımcı oluyor ama kız kardeşimin suçlamalarının verdiği zararı tamamen silmeye yetmiyor.

Ya da midemde açılan çukuru doldurmak.

BÖLÜM THIRTY-ONE

Evie

"Gel, Evie, benimle eve gel." Annemin daveti bir istekten çok nazik bir talepti.

"Tamam." Eğilip Oba-chan'a bir kez daha sarılıyorum. "Ayrılmadan önce tekrar uğrayacağım, tamam mı?"

Başını sallıyor ve elimi okşuyor. "Bu hoşuma gider."

Grup olarak hastaneden çıktık. Vivienne neyse ki daha erken ayrıldı da onunla daha fazla muhatap olmak zorunda kalmadım. En azından bugün için. Görünüşe göre annem Kai, Rhett ve ben ertesi gün eve dönmeden önce yarın için bir aile yemeği planlamış.

Otoparkta ayrıldık, babam ve Kai bir arabayla eve dönerken Josephine tek başına eve gitti. Annem ve ben birlikte dönmek zorunda kaldık.

Annem ne zaman zamana ihtiyacım olduğunu ve ne zaman kendimden çıkıp bir şeyleri konuşmaya itilmem gerektiğini hep bilir.

Yolculuğumuzun ilk on dakikası sessiz geçtiğinden, bu yeteneğe hâlâ sahip olduğu anlaşıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, büyüdüğüm şehrin dışarıdan geçişini izliyorum. Özlemiyorum. Vancouver'ın dağlarını özlüyorum.

Bir süre sonra annemin bizi doğrudan eve götürecek rotadan saptığını fark ediyorum. Nereye gittiğimizi sormak için dönüyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden bana cevap veriyor.

"Gidip biraz çay içebiliriz diye düşündüm." Bakışları ileriye bakıyor ama gülümsemesinde bilmiş bir sıcaklık var.

Bir dakika sonra, bir fırının önünde duruyoruz. İçeride siparişlerimizi verdik. Ben ödeme konusunda ısrar ediyorum, annem de sonunda kabul ediyor. Dumanları tüten çaylarımızı alıp köşeye sıkışmış rahat görünümlü iki sandalye buluyoruz.

Annemin beni buraya sadece çay içmek için getirmediğini bilsem de bekliyorum. Ne söyleyeceğimden bile emin değilim.

"Kız kardeşinin seninle konuştuğunu duydum."

İrkilerek bir yudum bile almadan fincanımı indiriyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Sen mi yaptın?" Viv beni azarlarken onun yakınımda olduğundan haberim yoktu.

"Evet." Sakince ayını yudumlarken başını sallıyor. "Seni seviyor, Evie. Nereden geldiğini biliyorsun. Sevgi."

"Bunu göstermek için komik bir yolu var," diye mırıldanıyorum, yarı nefesimin altında. "Evangeline," diye nazikçe azarlıyor annem ve bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Aşk kendimi bok gibi hissetmeme neden olmamalı anne."

Başını iki yana sallar. "Hayır, olmamalı. Ve kız kardeşinle daha sonra olayları nasıl ele aldığı hakkında konuşacağım. Ama sevgi, acı verse bile dürüst olmak demektir. Vivienne seninle çok gurur duyuyor, hepimiz duyuyoruz. Aynı zamanda senin için endişeleniyor ve bunun bir kısmı benim hatam. Küçükken sürekli hastaydın. Baban ve benim kardeşlerinden sana göz kulak olmalarını istediğimizi biliyorsun ama bunu hâlâ ciddiye aldıklarını fark etmemiştim." Bir yudum daha alıyor, bakışları doğrudan ama şefkat dolu. "Ama endişesi iyi bir yerden geliyor. Sen çok parlak bir yıldızsın Evie ve kız kardeşin ne kadar yükseğe tırmanabileceğini görmezden gelmeni istemiyor."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Ben iş arıyorum. Rhett'le birlikte olmak bunu değıştirmede."

"Elbette. Uğruna çok çalıştığın her şeyi terk etmeyeceksin, kimse için değil, bunu biliyorum, kız kardeşin de öyle." Annem bir elini uzatıp benimkini kendi eliyle kapatıyor. "Ama kendine karşı dürüst olmanı istiyorum. Onun yüzünden arayışlarını sınırlıyor olma ihtimalin var mı? İlişkiniz yeni ve sanırım harika ve heyecan verici. Bu durum, önceliklerinizi onu da kapsayacak şekilde değıştirmenizi çok cazip hale getirebilir."

"Bu kötü bir şey mi?" ay poşetimin etiketiyle oynuyorum.

"Hiç de değil." Annem başını sallıyor ve elimi tekrar sıkıyor. "Eğer sen ve Rhett mutluysanız ve aranızda ciddi bir şeyler varsa, o zaman

Kalbini takip etmek senin için isteyebileceğim tek şey." Gülümsemesi bir parça nostaljiye bürünüyor. "Ne de olsa baban benimle birlikte olmak için dünyanın öbür ucuna kadar kalbinin sesini dinledi."

Ben de ona gülümsemeye zorluyorum. Annemin Viv'le aynı şekilde hissetmediğini bilmek yardımcı oluyor. Ama bana kalbimin sesini dinlememi söylemesi sadece Rhett'in kalbi de benimkiyle aynı yerdeyse işe yarıyor. Ve kaçındığım acı gerçek şu ki, durumun böyle olup olmadığını bilmiyorum.

"Yalan söylemeyeceğim, bize batıya taşınmak istediğini söylediğinde kalbim kırılmıştı. Sen benim bebeğimsin. Seni her zaman yanımda isteyeceğim. Ama aynı zamanda kendi hayatını yaşamanı ve kendi mutluluğunu bulmanı istiyorum. Eğer bu Rhett'le olacaksa, bu harika. Eğer değilse, o zaman başka bir yerde bulacaksın." Duraklıyor, başı yana eğiliyor, o her şeyi bilen gözleri doğrudan ruhuma uzanıyor. "Sadece aradığın mutluluğun başkasına bağlı olmadığından emin ol."

Başımı sallıyorum ama tek kelime etmiyorum.

Annem masayı iterek ayağa kalktı ve fincanını aldı. "Gel, baban meseleyi kendi eline almaya karar vermeden önce eve gidip akşam yemeğini hazırlamaya başlasak iyi olur."

Gülüştü zengin ve babama olan sevgisiyle dolu, berbat yemek pişirme becerileri ve her şey.

Ben de bunu istiyorum. Paylaştıkları o derin, sonsuz sevgi ve saygıyı. Babamın Japonya'daki evini terk edip, babasının isteklerine karşı gelerek, bir yıllığına yurtdışında okurken tanıştığı kız için Kanada'ya kadar taşınmasına neden olan türden bir sevgi.

Onun için her şeyini feda etti. Ona üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey olmadığını gösterdi, çünkü ikisi de birlikte olmaları gerektiğini biliyordu. Bu bilme, kadere ya da alinyazısına olan bu inanç, bir gün benim de sahip olmayı hayal ettiğim şeydi. Rhett'e karşı güçlü hislerim olsa da, hatta onu sevsem de, her şey hâlâ çok yeni ve tanımsız. Rhett'le birlikte olabileceğimize inanıyor mu? bir geleceğimiz var mı? Bunca zamandır bizi bir araya getiren bir güç mü var?

Buna inanıyor muyum?

Yoksa bilinçaltımda onunla bir gelecek fantezisi için kariyer hedeflerimi feda mı ediyorum?

Eğer işler farklı olsaydı, o da benim için aynı şeyi yapmayı düşünür müydü?

Annemin iyi niyetli Müdahale var sadece sol Ben ile cevaplar yerine daha fazla soru.

Tüm bunlara *nasıl* cevap vereceğimi ya da vermek isteyip istemediğimi bilmediğim için boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Yapmam gerektiğini biliyorum.

Eve vardığımızda Rhett beni bekliyor, çünkü diğer herkes çoktan evde. Beni kucaklamak için kendine çektiğinde yüzündeki endişeli ifade, neyin yanlış olabileceğine dair cevaplar arayan bakışları, neredeyse benim felaketim oluyor. Başımın üstünü öpüyor ve sessizce "Her şey yolunda mı tatlım?" diye fısıldıyor.

Kollarının arasında eriyip gitmek ve içimde karmakarışık olan her şeyi ona anlatmak istiyorum, belki o çözer umuduyla.

Ama yapmıyorum. Geri çekilecek gücü -ya da belki korkaklığı- buluyorum ve ona yalan söylerken yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Evet, her şey yolunda. Annem ve ben sadece çabucak arayı kapatmak ve Ruthie hakkında daha fazla şey duymak istedik."

Kaşlarının nasıl çatıldığını görmemek için kendimi zorlayarak ondan bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Peki, tamam. Büyükannenin daha iyi olmasına sevindim."

Kısa bir selam daha veriyorum. "Ben de." Elimle mutfağı işaret ediyorum. "Anneme yemekte yardım edeceğim."

Kaçarken bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum ve yüzüm tüm çelişkili duygularla kızarıyor. Ona aşık olurken ve onunla sonsuza dek birlikte olmak isterken, ona bir şey söylemekten nasıl bu kadar korkabilirim?

Eğer ben onun nasıl hissettiğinden bu kadar habersizsem ve bunu ona açıkladığımda kalbimi kırmayacağına güvenemiyorsam, bir çift olarak nereye gidiyoruz?

Cevaplanmamış sorular, dönen kafeste karıştırılan bir yığın tombala topu gibi beynimin içinde dönüp duruyor.

"Evie, bence bu iyi." Annem kaşığı nazikçe elimden alıyor, ben de gözümü kırıştırarak kendime geliyorum ve benden istediğinden çok daha uzun süredir makarna sosunu karıştırdığımı fark ediyorum.

Bir adım geri atıyorum ve ellerimi pantolonuma sürüyorum. "Özür dilerim."

"Biraz nefes almalısın, kızım. O güzel beynin her şeyi aşırı düşünüyor ve aşırı analiz ediyor ve bunun tek yapacağı seni delirtmek."

Suçlulukla gülümsedim. "Biliyorum. Yine de yapmamak zor."

Annem sadece kolumu ovuyor. "Öyle, özellikle de bir şey" -yakına eğiliyor- "ya da biri çok önemliyse. Onunla konuşmalısın, Evie. Korkuyor olsan bile."

Başımı sallıyorum çünkü onun beklediği de bu. "Doğru. Biliyorum."

Ama daha sonra yemek masasının etrafında oturduğumuzda ve Rhett'i ailemle birlikte izlediğimde, her zaman olduğu gibi ne kadar kolay uyum sağladığını gördüğümde, boğazımdaki yumru hafiflemiyor. Aksine daha da büyüyor.

Ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu, Rhett'le aramızdaki ilişkinin daha da ileri gitmesinin ne kadar büyük bir etki yaratacağını anladığımda, dalgalar halinde, birbiri ardına beni vurmaya başladı.

Bu sadece Kai ve Rhett'in arkadaşlığı

değil. Ailemizle olan bağlantısı.

Bu onun kariyeri ve takımı.

Bu benim kariyerim ve sevdiğim bir iş bulmak.

Tehlikede olan çok şey var. Saf bir fantezi tatmini olarak başlayan şey, yıllardır aşık olduğum adamla birlikte olma şansı, saatli bir bombaya dönüştü.

Sadece Rhett'in etkisiz hale getirebileceği bir bomba, o da benimle bir gelecek görürse.

Sadece bu da değil, ancak iki hayatımızı, iki kariyerimizi ve hedeflerimizi bir şekilde uyumlu hale getirmenin bir yolunu bulabilirsek.

Bunların hepsi beni korkutuyor. Çünkü bunları isteyip istemediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve ona açıkça sormak kendimi reddedilmeye hazırlamak gibi geliyor. Bunu bir kez yaptım ve bir daha yapamam. Yoksa gerçekten kız kardeşimin düşündüğü gibi aptal, saf bir kız olurum.

İKİNCİ BÖLÜMİ RTY-TWO

Rhett.

Çok yanlış bir şeyler var.

Gülümsemek ve her şey yolundaymış gibi davranmak çok zor bir iş ve yirmi dört saat boyunca bunu yaptıktan sonra tükendim. Ve bu akşam, yarın eve uçmadan önce Yamakilerle son akşam yemeğimiz, en zoru olduğunu kanıtıyor. Evie'yi alıp bu evden uzaklaşmak, özel bir yer bulmak ve onu neyin incittiğini bana söylemesi için yalvarmak istiyorum ki bunu düzeltebileyim.

"Seni bir daha gördüğümüzde yeni işini kutluyor olacağız." Evie'nin annesi Helen sevgi dolu bir gülümsemeyle kadehini Evie'ye doğru kaldırıyor. "Bir yerlerde seni beklediğini biliyorum."

"Belki de burada, Ontario'da bekliyordur?" Kenji şaka yapıyor ama bana hiç de komik gelmiyor.

Gerçekten buraya geri taşınmayı düşünür mü? Zar zor saklamayı başardığı yüz ifadesine bakılırsa, sanmıyorum. Yine de bir işe ihtiyacı var. Sırf ondan vazgeçmeye hazır değilim diye M.Ö.'de kalmasını isteyemem.

Ondan vazgeçmek istemiyorum.

Ama onun için en iyisini istiyorum. Bu da ne karar verirse versin destekleyeceğim anlamına geliyor. Onu geleceğinden alıkoymaya çalışamayacak kadar benim için çok şey ifade ediyor.

Evie babasının sorusunu geçiştiriyor, bakışları aşağıya doğru. Başka kimse onun kendinde olmadığını fark etmiyor gibi görünüyor, ama ben fark ediyorum. Bir noktada, onu gördüğümde

Annem ona bakarken Helen'in da öyle olduğunu fark ettim.

Belli ki yaptıkları sohbet Ruthie'den çok daha fazlasıydı. Daha sonra, akşam yemeği temizlendikten ve herkes akşam için dinlendikten sonra, Evie'nin odasının açık kapısını usulca tıklatıyorum.

"Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Gülümsememin içimin ne kadar karışık olduğunu göstermemesini umarak çerçeveye yaslanıyorum.

Evie katlamakta olduğu gömleğinden başını kaldırıyor. "Hayır, teşekkürler. Neredeyse bitirdim." Sinirlerimi bastırarak içeri giriyorum ve arkasında duruyorum, ellerimi kollarında birkaç kez gezdirdikten sonra onun etrafında. Donup kaldığını ve neredeyse geri adım atacağını hissediyorum.

Hayır. Kahretsin, hayır. Kaçmasına izin vermeyeceğim, şimdi olmaz.

"Evie. Tatlım. Neler oluyor?" Alnımı onun yumuşak saçlarına dayamaya cesaret ederek soruyorum. Sanki bu onu yanımda tutacakmış gibi, ona daha sıkı sarılmamak için mücadele ederken gözlerim kapanıyor.

"Hiçbir şey."

Kollarımı ittiğinde, kollarım düşüyor. Nasıl hissedersen hissedeyim, onu asla zorlamayacağım.

"Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz." Hissettiklerime bakılırsa sesim aldatıcı bir şekilde sakın ve sessiz. "Bir şey seni vahşi bir at gibi ürkütmüş. Senden tek istediğim bana ne olduğunu söylemen. Bırak gireyim."

Yatağının kenarına oturuyor ve ellerini birleştiriyor. Önüne geçip dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerini avuçlarıma içine alıp dudaklarıma götürüyorum.

"Lütfen. Konuş benimle."

Titrek bir nefes alıyor ve sonunda o güzel kara gözlerini benimkilere diyor. "Dün hastanede kız kardeşim duyması zor bazı şeyler söyledi. Ama..." diye devam etti ve bir an için bakışlarını kaçırdı. "Ama onları duymaya ihtiyacım vardı." Tekrar yukarı bakıyor ve omurgasını düzeltiyor. "Bir iş bulmaya odaklanmalıyım. Aramadığımdan değil," diye ekliyor hemen, "ama bu konuda olması gerektiği kadar ciddi olduğumu sanmıyorum. Belki Ruthie dikkatimi dağıttı, belki biz..." Yine sözleri kesiliyor ve midem sıkışıyor. "Belki de yaptığımız şeye kendimi kaptırmışım. Ama Viv'in hedeflerimle ilgili söylediklerine odaklanmalıyım. İşim benim için önemli, ihtiyacı olan çocuklara yardım etmek, her zaman yapmak istediğim şey buydu. Dışarıda benim için bir iş var ve gidip onu bulmalıyım."

Söylediklerini anlamaya çalışarak yavaşça başımı sallıyorum. İş arayışı mı? Mesafeli davranmasının nedeni bu mu?

"Tamam, geri döndüğümüzde araştırmaya başlarız." Ellerini sıkarak gülümsedim. "Herhangi bir okul sana sahip olduğu için çok şanslı olurdu."

Evie bana küçük bir gülümseme veriyor. "Evet. Ve." Nefes veriyor. "O iş, o okul, her yer olabilir." Gözleri yüzümü arıyor, tepkimi ölçüyor gibi, sanırım, ben de ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum.

"Elbette olabilir. Her neredeyse, aradıkları şey tam olarak sen olacaksın." Ellerini bırakıyorum ve yatakta yanına oturmak için hareket ediyorum. Bir kolumu omuzlarına atarak onu kendime doğru çekiyorum. "Keşke çocukken senin gibi birine sahip olacak kadar şanslı olsaydım. Bazı hayatları değiştireceksin, tatlım."

Bana doğru eğilmesine izin veriyor ama hâlâ kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Konuştuğunda da sesi küçük ve sessiz. "Ontario'da bir sürü iş var. Dün annemle eve dönerken hızlıca bir göz attım."

Omuzlarını gevşek tutmaya zorluyorum ama diğer elim sıkı bir yumruk haline geliyor.

"Gerçekten mi?" diyorum rahat bir ses tonuyla. "Eminim ailen tekrar yanında olmanı çok ister."

"Mm-hmm."

Aman Tanrım. *Bunu düşünüyor* mu? Hay sikeyim. Ne söylemem gerekiyor?

"Pekala. Doğru kararı vereceksin. Vereceğini biliyorum." Duymak istediğinin bu olduğunu umarak başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkürler."

Yüzünü görmem gerek. Yumruğumu çözmeye zorluyorum ve uzanıp çenesini kavrayarak onu kendime çeviriyorum. Ne hissettiğini anlamak imkânsız ama yanakları kızarmış ve gözlerinde tehlikeli bir şekilde yaşa yakın bir şey parlıyor. Eğilip onu önce hafifçe öpüyorum. "Hey. Her şey yoluna girecek, tatlım. Bir iş bulacaksın."

"Yapacağımı biliyorum," diye fısıldıyor.

Onu tekrar ve tekrar öpüyorum, altımda rahatlamaya başladığını hissedene kadar hafif tutuyorum. Ta ki tekrar konuşana kadar.

"Keşke bilseydim..." Aniden durdu, geri çekildi. Çenesini tutuyorum ve ona bakıyorum. "Neyi biliyordun?"

Yüzünde küçük, belli ki zoraki bir gülümseme beliriyor. "Yok bir şey. Özür dilerim. Keşke ne zaman iş bulacağımı bilseydim diyecektim." Sahte bir kahkaha, çok

onun aksine, kaçar. "Ama bunun için sihirli bir kristal küre falan gerekir. Neyse, ben iyiyim. Konuşma için teşekkürler."

Tekrar geri çekildiğinde ellerim yere düşüyor. Ayağa kalkıyor ve yatağının diğer tarafına geçiyor. "Toplanmayı bitirsem iyi olacak. Yarın erkenden yola çıkıyoruz."

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak ona bakıyordum ki bana baktı. "Sen de toplanmalısın."

"Tamam. Evet. Bunu yapacağım."

Yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum ve orada durup arkama bakıyorum. Evie ben içeri ilk girdiğimde katladığı gömleği yeniden katlıyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" Aptalca bir soru. Çünkü belli ki iyi değil. Ama başka ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Bana bakıyor, yüzünde yine o zoraki gülümseme. "Evet. Sadece düşünecek çok şey var."

Şaka yapmıyorum.

Evie'nin odasından çıktıktan sonra Kai'yle paylaştığım odaya gidip eşyalarımı bir çantaya atıyorum, bir yandan da onun bir şeyler anlatmasını dinliyorum.

Ve daha sonra, yatakta uzanıp tavana bakarken, Evie ile yaptığım konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirip anlamlandırmaya çalışıyorum.

İş bulma konusunda stresli. Tamam, bu mantıklı. Ama mantıklı olmayan şey neden benden uzaklaştığı. Tabii daha fazlası yoksa. Ablasının ona söylediği şey, geleceğine engel olduğuma inanmasına neden olmadıkça.

Ki bu yapmak isteyeceğim son şey. Onun tüm hayallerine ulaşmasını istediğimin açık olduğunu sanıyordum, ama belki de değildir?

Şaka yaptığı kristal küre şu anda çok işime yarardı. İlk defa beyzbol ve ailem dışında derinden önemsendiğim bir şey var.

Ve ona nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM RTY-THREEI

Rhett.

All-Star arasından sonraki ilk gün eğlenceli olmalı. Normalde öyledir. Bir haftalık aradan sonra herkes rahatlamıştır, oynayanlar heyecanlanmıştır ve hepimiz işe geri dönüp birkaç maç kazanmaya hazırızdır.

En azından benim için şimdiye kadar her yıl böyle oldu.

Bugün kamyonetimi stadyumun arkasındaki otoparka park etmek beni heyecanlandırmıyor.

Sakin bir uçuşun ve birlikte geçirdiğimiz daha da sakın bir gecenin ardından Evie'yi evde bırakmak yapmak isteyeceğim son şeydi.

Elbette, yanıma oturdu ve film izlerken kollarıma sarıldı. Ama hiç konuşmadık. Ne iş arayışı hakkında, ne kız kardeşinin söyledikleri hakkında, ne de bizim ne yaptığımız hakkında, hiçbir şey.

Kamyonetimden inerken bir sesin adımı söylediğini duyuyorum. Döndüğümde Sin'in yüzünde geniş bir gülümsemeye bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Hey, tatilin nasıldı?" diye soruyor, birbirimizi hızlı bir şekilde sırt sırta kucaklaşmak için çekerken.

"İyi, iyi," diye cevap veriyorum. "Birkaç günlüğüne Yami ve kız kardeşiyle birlikte Ontario'ya döndüm."

Sin'in yüzü asılır. "Evet, büyükannesinin hasta olduğunu duydum. Onlarla birlikte gitmen çok hoş. Aileye yakın mısın?"

Başımı salladım. "Öyle de denebilir."

Kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. "Tamam." Ayrıntıya girmiyorum. "Ne yaptın?"

Sin, içerideki yürüyüşümüzün geri kalanında bana Willow'la birlikte çocuklarını Disneyland'e götürmek için Kaliforniya'ya nasıl götürdüklerini anlatarak zaman dolduruyor.

Soyunma odasının kapısına geldiğimizde ikimiz de gülüyorduk.

"Şaka bile yapmıyorum dostum, Peyton Willow'a sürekli prenses saç bantları taktırdı. Orada olduğumuz her gün için her birine yeni bir tane almak zorunda kaldım."

"Dürüst ol," diye şaka yaptım, "Kaç tane giydin?"

"Yok, dostum, yok. Magazin gazetelerinde böyle bir fotoğrafa ihtiyacım yok."

Alay ettim. "Halkla ilişkiler müdürüyle birliktesin. Sence bunun olmasına izin verir mi?" "Doğru." Soyunma odasına girerken Sin gülüyor.

"İşte orada," diye sesleniyor Yami bizi görür görmez. Ben bir şey söyleyemeden ya da bir şey yapamadan yanıma yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Dinleyin, pislikler. Sevgilim hayatını kendi ellerine almaya ve küçük kız kardeşimle çıkmaya karar verdi. Merak etmeyin, benim için sorun yok." Sırayla diğer erkekleri işaret ediyor. "Ama aptalca bir şey yaparsa, kışına tekme basmam gerektiğini bana bildirmekten hepiniz sorumlusunuz."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Ne oluyor lan, Yami," diye homurdanarak kolunu silkiyorum. Sadece gülüyor ve ben dolabıma doğru yürürken sırtımı tokatlıyor.

"Dostum, takım arkadaşının kız kardeşiyle oynamak çok cesurca bir hareket."

Neredeyse benim kadar uzun süredir buralarda olan ikinci kalecilerden biri olan Cortana'ya ters ters bakıyorum.

"Siktir git Cort. Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Görünüşe göre Yami her şeyi bizim işimiz haline getirmiş," diye karşılık veriyor, önümde dururken yüzünde bir sırıtma.

"Yami aptalın teki. Bu onun paylaşacağı bir haber değildi."

"Aslında, başka bir anneden olan kardeşim, biraz öyleydi." Yami yanımdaki banka çöktü. "Bak, o benim kız kardeşim, yani onu korumak ve savunmak bana ait. Bu da benim, koruyan ve savunan."

Bakışlarım eski en iyi arkadaşşıma dönüyor. "İlişki durumumu tüm takıma duyurmak. Kız kardeşini korumak bu mu?"

"Kesinlikle öyle. Çünkü ona zarar verecek aptalca bir şey yaparsan, bu adamların hepsi" - Yami soyunma odasının tamamını işaret ediyor - "bilecek."

"Bana bu kadar az mı güveniyorsun?" Sesimi alçaltarak soruyorum. Tüm palavralarına ve şakalarına rağmen Yami'nin sözleri canımı yakıyor.

Gözleri büyür. "Siktir. Hayır, dostum." Bir elini çenesinde gezdirir. "Öyle değil. Sadece sana bok veriyorum. İyi olduğumuzu biliyorsun."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü Evie'yi önemsiyorum. Ve eminim ki o da beni önemsiyor. Geleceğimizin neye benzeyeceğini bilmiyorum, özellikle de kız kardeşinin ona söylediklerinden sonra, ama umarım içinde ben de olurum."

"Ah, lanet olsun." Yami'nin başı arkasındaki duvara yaslanıyor. "Viv'in çıldırdığını biliyorsun."

"Evie bana bir kısmını anlattı. Bir iş bulmaya odaklanması gerektiğini biliyorum ve ben buna engel olmayacağım."

Yami uzun bir süre bana bakıyor. "Şu anda kendine odaklanması gerektiğini görmene saygı duyuyorum. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum sevgilim, her zaman da öyle oldum. Sana güveniyorum ve Evie'ye de kendi kararlarını vermesi konusunda güveniyorum."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Yami bir elini kaldırıyor, bakışları daralıyor. "Ama Vivienne'in haklı olduğunu ve senin Evie için yanlış olduğunu düşünmek gibi aptalca bir şey yaparsan ve bu onu uzaklaştırmaya neden olursa, o zaman seninle bir sorunum olur."

Hay sikeyim. Kız kardeşlerinin Evie'ye böyle dediğini fark etmemiştim. Ve biraz fazla yakındı.

Ama bu beni Yami'nin gözlerinin içine bakmaktan alıkoymuyor.

"Yemin ederim, sadece Evie için en iyisini istiyorum. Ve bunun ne olduğunu bilmesi konusunda ona güveniyorum."

Söylemediğim şey şu ki, keşke *benim* de var olduğum bir gerçeklik olsaydı. onun için en iyisi buydu.

Antrenmandan sonra bir yere çarpmadan eve nasıl döndüğümü sorma.

- Ya da daha kötüsü, birini. Stadyumdan çıktıktan sonra bu kadar dikkatim dağıldı. Yami'nin soyunma odasındaki anonsu can sıkıcıydı ama bunun ne kadar gerekli olduğunu da görebiliyorum. Her şeyi açığa çıkardı ve ben Evie'ye karşı hissettiklerimi saklamak zorunda olmadığım için rahatladım.

Ama ona karşı hissettiklerimin farkına varmak, çok uzakta başlayan ve doğal olarak gittikçe yaklaşan bir tren gibi, ta ki şimdi üzerime gelene kadar ve raylardan çıkmamın hiçbir yolu yok.

Bunun aşk olup olmadığını söylemek için henüz çok erken ve hala onun "aradığım kişi" olup olmadığını bilmiyorum ama ona karşı hissettiklerim gerçek. Bu sadece bir çekimden daha fazlası.

Sadece onunla vakit geçirmekten keyif alıyor, onun yanında olmak istiyor ve uzaklaşmasını istemiyor. Çok daha fazlası.

Binamın altındaki kapalı otoparkta kamyonetimi kapattığımda, orada oturup önümdeki beton duvara boş boş bakıyorum.

Evie ve benim konuşmamız gerek. Onun için burada olduğumu, ona destek olmak istediğimi bilmeli. Ama aynı zamanda onunla birlikte olmak istediğimi de. Erkek gibi davranıp ona söylemenin zamanı geldi.

Bu kararlılıkla dışarı çıktım ve içeri girdim.

Dairemin kapısını açıyorum ve Ruthie koşarak yanıma geliyor. Yere eğilip kulaklarını karıştırıyorum. "Nasılmış benim güzel kızım? Günün iyi geçti mi?" Sıçrayıp yüzümü yalamaya çalışıyor, ben de ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler ama hayır. İstedğim tek öpücük annenden."

"Onu durdurmada iyi şanslar," diyor Evie, sesi Ontario'dan ayrıldığıımızdan beri hiç olmadığı kadar sıcak. Bana doğru yürüyor ve kollarını gövdemin etrafına sarıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Kız kardeşi kafasına her türlü şüpheyi soktuğundan beri eksik olan şey buydu. Kolay sevgi ve bağlılık, o yanımdayken hissettiğim huzur.

Başını öpüyorum, sonra geriye yaslanıyorum, böylece bana bakıyor ve alnını, burnunu ve son olarak dudaklarını öpebiliyorum. "Hey, tatlım."

"Hey," diyor usulca, beni tekrar öperek. "Antrenman nasıldı?"

Birbirimizi bırakıyoruz ama ayakkabılarımı tekmeleyip onu oturma odasına kadar takip ederken elini tutuyorum. Bilgisayarı sehpanın üzerinde, ekran karanlık. Kanepeye çöküyorum ve cevap vermeden önce onu kucağıma çekiyorum.

"Güzel. Herkes kendini güçlü hissediyor. Bu arada kardeşin bizi ekibe tanıttı."

Evie göğsümü itiyor ve bana bakıyor, sevimli yüzündeki öfke beni gülümsetiyor. "Sen ciddi misin? Ne dedi o!"

"Sadece tüm ekip dikkat etse ve işi batırmadığımdan emin olsa iyi olur."

"Aman Tanrım." Gözlerini devirdi ve telefonuna uzandı, ama ben

Onu sıkıca kavrayıp kollarıma geri çektim.

"Bırak, sorun değil. O senin kardeşin ve seni seviyor. Hepsi bu." "Evet, iyi ama yine de. Kendi işine bakması gerekiyor," diyor küstahça, ve dudakları benimkilerin altında gevşeyene kadar onu tekrar tekrar öpüyorum.

Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama o beni öperken tüm bunalım ve belirsizlik arka planda kayboluyor. Önemli olan bu. Onun

iyi hissetmek. Mutlu olduğumuzu. Öpüşmemiz daha da derinleşiyor, dilim ağzına dalıyor, onunkini kovalıyor. Aletim onun altında sertleşiyor ve kıvranışından bunu hissedebildiğini anlıyorum.

"Rhett, bekle," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, tekrar göğsümü itiyor. İsteksizce oturmasına izin veriyorum ama kucağımdan kalkmıyor. "Bu önemli mi?"

Çünkü neredeyse bir haftadır sana sahip olamadım ve seni çıplak görüp adımı haykırman için ölüyorum." Eğildim ve boynunun dibindeki çıplak teni öptüm.

"Öyle."

Bu beni donduruyor, dudaklarım hala ona dönük. Yavaşça başımı kaldırıyorum ve onun ciddi ifadesine bakıyorum. Sanırım artık konuşuyoruz.

"Tamam, neler oluyor?"

Evie'nin dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ama doğrudan bana bakıyor. "Mükemmel işim için bir görüşme ayarladım."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gülümsemem anlık ve gerçek oluyor. "Bu harika. Bunun olacağını biliyordum."

Evie başını sallıyor ama o da gülümsemiyor. Görünüşe göre, tüm bunlar iyi haberler değil. Göğsüm sıkışmaya başlasa da gülümsememin düşmesine izin vermiyorum.

"Burada değil. Vancouver Adası'nda, Dogwood Cove adlı bir kasabada. İki gün içinde iş görüşmesine gitmemi istiyorlar ve iş bu Eylül'de başlayacak."

İçimde bir uçurum belirse bile, söylediklerini başımla onaylama sırası bende. Elbette, Vancouver Adası o kadar da uzak değil. Ama *burası* da değil. Yine de güçlü duruyorum. Onun geleceği önce gelir.

"Senin adına mutluyum, Evie." Bu kadarı doğru. "Mükemmel işini hak ediyorsun ve adanın yaşamak için güzel bir yer olduğunu duydum."

"Öyle, ziyaret ettiğimde hep hoşuma gitmiştir." Kucağımda kıpırdanıyor ve duygularım gemide olmasa da, vücuduma bunu söylemede iyi şanslar. Şu anda bile, kendimi her türlü sikilmiş hissederken, aletim sadece ona sarıldığım için hala sert.

"İşi alamayabilirim," diye çekingen bir tavır takınıyor ve ben de buna katılmayarak başımı sallıyorum.

"Elbette yapacaksın. Sen harikası, Evie. Akıllı, nazik ve bu tür bir işi yapabilecek en iyi kişisin. İş alacaksın."

Yüzünde kurtulmaya çalışan küçük bir gülümseme görebiliyorum ve kafama dank ediyor. Heyecanlanmasına izin **vermiyor** ama heyecanlanıyor. Benimkini koyma zamanı

endişelerimi bir kenara bırakıp kızımı mutlu edeceğim. Hiçbir şey bundan daha önemli olamaz.

Onu daha iyi tutmak için ellerimi yeniden konumlandırıyorum ve kollarımda ayağa kalkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor, sesinde bir kahkaha.

"Söyledim ya, seni soyup çıplık attırmak istiyorum. Kutlamamız gereken bir şey var ve daha iyi bir yol düşünemiyorum. Ya sen?"

Ruthie cevap verdiğinde, bizi rahatsız etmesin diye kapıyı tekmeleyerek yatak odasına doğru yürüyordum bile.

"Hayır, yapamam."

BÖLÜM THIRTY-FOUR

Rhett.

Kapı kapanır kapanmaz, hemen gömleğinin eteklerini tutup başının üzerinden çekiyorum. Şükürler olsun, onun ihtiyacı benimkiyle eşleşiyor ve birbirimizi olabildiğince hızlı soyamak için çabalıyoruz.

Kalbimin hızla çarpmasını, göğsümde *"Ya bu son seferse?"* diye soran paniği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Öyle değil. Olmayacağını biliyorum. İş kabul etse bile, hemen taşınacak değil ya. Daha işimiz bitmedi.

Ona benim için ne ifade ettiğini söyleme şansım olmadan onunla işimin bitmesi gibi bir ihtimal yok.

İkimiz de çıplak olduğumuzda yatağa düşüyoruz ve ben onun üstüne çıkıyorum. Sadece bir saniyeliğine durup onu içime çekiyorum. Uzun siyah saçları dağılmış, pembe dudakları açık ve öpülmek için can atıyor. Vücudunun her santimi benim.

"Rhett," diye fısıldıyor, parmakları yanağımı okşuyor. Avucunu öpmek için dönüyorum, sonra ağzımı yumuşak teninde gezdiriyorum, ulaşabildiğim her yeri umutsuz öpücüklerle kaplıyorum, sanki ona söylemeden nasıl hissettiğimi bir şekilde anlatabilirmişim gibi. Kendim bile bilmeden.

Aşağı iniyorum, bacakları altımda sabırsızca kıpırdıyor. Kalçalarının birleştiği yere ulaştığımda, dudaklarını ısırıldığını ve gözlerinin kapalı olduğunu görmek için vücuduna bakıyorum.

"Gözlerini benden ayırma, tatlım."

Küçük bir solukla başını kaldırıyor ve ben de bir komutla elimi uzatıyorum.
"Em."

Ağız açılıyor ve dili parmaklarımı sıcak, ıslak ağızına çekmeden önce parmaklarımın etrafında dönmek için dışarı fırlıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum, parmaklarını pat diye bıraktığında. Ona başka bir uyarıda bulunmadan, gözlerimi onunkilere dikerek parmaklarımı tatlı amına sokuyorum. Dağınık, kaba ve çılgınca ve bu konuda hiçbir şey yapamam. Derin, içgüdüsel bir seviyede kendini bıraktığını görmeliyim. Onun bedenine hükmedebileceğimi, ona hiç kimsenin veremediği zevki verebileceğimi bilmem gerekiyor.

Ve dakikalar sonra, boğuk bir çığlıkla elimin etrafında patlıyor, adımı söylerken parmakları saçlarımı kavlıyor. Ancak o zaman başımı eğiyorum ve parmaklarımı yavaşlatarak onun tatlılığını kucaklıyorum. Bana, ona yaptığım şeye tamamen teslim olduğu bu anın tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor.

Sikeyim.

Beni lanet bir kısıpaca aldı. Bunu kaybedemem. Onu kaybedemem. Ama onu tutmaya çalışırsam... Onu yine de kaybederim.

Bir kez daha titrediğinde ve vücudunun gevşediğini hissettiğimde, sonunda dudaklarımı yalayarak ağızımı amından kaldırıyorum.

"Mmm, Rhett, bu inanılmazdı," diyor, kollarını başının üzerinde uzatırken yüzünde yumuşak, memnun bir gülümseme. "Şimdiye kadarki en iyi kutlamaydı."

Doğru ya. İş görüşmesini kutladığımızı sanıyor.

"Bunu hak ediyorsun." Yanına yaklaşıp her yerini görebilmek için yan yattığımda sesim boğuk çıkıyor. Etrafımda bu kadar rahat olmasına bayılıyorum, tamamen çıplak ve hala serbest bırakılmasından dolayı kızarmış.

"Biliyorsun." Elimini hafifçe vücudunda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyorum, tekrar aşağı inmeden önce göğsünü avuçluyorum. "Az önce derslerini bıraktığımızı fark ettim."

Evie'nin kaşları çatılır. "Hangi dersler?"

Eğiliyorum ve meme ucunu ağızla kapatıyorum, bırakmadan önce dilimle yalıyorum. "İstedğin tüm orgazmları her seferinde yaşadığından emin olma derslerin."

Gülüştü biraz soluk soluğa geliyor. "Daha fazla derse ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, sen bu işi kolayca halledersin."

Peki ya birlikte olduğun kişi ben değilsem? Bunu söylemekten kaçınıyorum, hiçbir şeyin havayı daha hızlı bozamayacağını biliyorum. Ama bu beni düşünmekten alıkoymuyor. Dudaklarımı diğer meme ucunun üzerine koyup aynı ilgiyi ona da gösteriyorum. "Çünkü seni memnun etmek beni memnun ediyor, tatlım. Olması gereken de bu."

Denemeden bile bana neler yaptığının kanıtı olarak sert sikimi kalçasına sürüyorum.

"Oh," diye inliyor parmaklarımı hafifçe kalçasında aşağı yukarı gezdirirken. "Yapabilir miyim... ister misin..."

Onun gerginliği karşısında çarpık bir sırtışla başımı kaldırıyorum. "Tatlım, ne sormaya çalışıyorsan cevabım evet. Ama şimdi değil. şu anda sana ihtiyacım var." Umarım sesimdeki ham ihtiyacı duymaz. Ama gerçek bu. Ona ihtiyacım var. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir çaresizlikle.

Beni öpmek için hamle yapıyor ama saçlarını avucumun içine alıp onu geri çekiyorum. "Seni sonra anlamsızca öpeceğim. şimdi mi? Benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Uymadan önce bir anlığına donup kalırken gözleri açılıyor ve dönmek için çabalıyor. Bana bakmak için vücudunu eğdiğinde, her tarafına üflememek için aletimin tabanını sıkmak zorunda kalıyorum.

"Evie." Onu orada, benim için hazır görünce ancak bu kadar mırıldanabildim.

Kıçını hafifçe sallarken gülümsemesi seksi bir güvenle doludur. "Al beni, Rhett. Seninim."

Lanet olsun.

Kalçalarını kavıyorum, sırtına doğru eğilip omurgası boyunca öpücükler konduruyorum. Kıçının yuvarlak etine indiğimde küçük bir sızlanma duyuyor. Hafifçe ısırıp kızarmış derisini emmeden hemen önce tenine karşı sırtıyorum.

"Sen... sen az önce kıçımda bir morluk mu bıraktın?" Sözlerini eğlenen bir öfke renklendiriyor ve omzunun üzerinden bana baktığını görmek için pişmanlık duymayan bir sırtışla başımı kaldırıyorum.

"Seni işaretlemeliyim ki Dogwood Cove'daki herkes benim olduğunu bilsin."

Gözlerini deviriyor. "Bir iş görüşmesine gidiyorum. Kıçımı görmeleri ya da ilişki durumum hakkında bir şey bilmeleri için kesinlikle hiçbir neden yok."

Haklısın. Çünkü ilişkimizin onun iş arayışıyla hiçbir ilgisi yok.

Bunun bende uyandırdığı nahoş duyguyu yutkunarak bastırıyorum. "Peki. Belki de her oturduğunda beni hatırlaman, bu anı hatırlaman içindir." Vurgulamak için kışına hafifçe vuruyorum, tam ısırık izinin üzerine.

Evie küçük bir iniltiyle başını eğiyor. "Tanrım, Rhett."

Bir elimle sikimi tutup ıslak yarığından geçirerek klitorisini okşuyorum. "Kahretsin, benim için çok hazırsın, değil mi?"

"Her zaman."

"Yavaş ve tatlı olabilir miyim bilmiyorum tatlım," diye uyarıyorum onu, aletimin ucunu girişine dayayarak. "Bu pürüzler beni zorluyor."

"Hepsini bana ver. Her şeyini."

Onu itiyorum, dibe vururken adını inliyorum, ellerim kalçalarını sıkıca tutuyor ve soluk teninde daha fazla iz bırakıyor. "Çok iyiydi. Çok mükemmel." Kalçalarımı geri çekip öne doğru iterek tüm vücudunun hareket etmesini sağlıyorum. Başını yastığa bırakıyor, kalçalarını benim için yukarı kaldırıyor. "Bu halinle mükemmelsin Evie. Böyle kirli, seksi, mükemmel bir kız."

İniltisi yastık tarafından boğuluyor, saçları yüzünü kapatıyor. Onu görebilmek için öne uzanıp saçlarını tarıyorum. İçine girip çıkmaya başladığımda elimi boynunun dibine götürüyorum. Ağzı küçük bir O şeklinde açılıyor.

"Hoşuna gitti mi? Bu amcık şu anda benim." H o m u r d a n ı y o r u m , sonra yine tek bir kelime çıkıyor. Bu sefer, panikle sahiplenmenin hırıltısı.

"Benim."

"Evet." Eli körlemesine uzanıp bacağımı sıyrıyor. "Senin."

Kendimi tutamıyorum. Ama bu anın sürmesini istiyorum. Sonsuza kadar, ideal olarak.

Çünkü her şey bittiğinde, o gidiyor.

Çekerek onu bir bez bebek gibi ters çeviriyorum, bacaklarını omuzlarıma üzerine kaldırıp tekrar içine giriyorum. Sırtını dikleştiriyor, o güzel göğüsleri yukarı doğru itiliyor, onları ısırmam için yalvarıyor. Ben de ısırdım.

Parmaklarım saçlarımda geziniyor, saç tellerimi öyle sıkı kavırıyor ki birkaç tanesini kaybettiğime eminim. Umurumda bile değil. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesine ihtiyacım var. *Belki o zaman geri gelir ve gitmek istemez.*

İtişin ortasında duruyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Ne düşünüyorum ben böyle? Kahretsin, beynimi karıştırıyor. Kalmasını sağlayamam. Onu tutamıyorum.

Hayallerinden vazgeçmesinin sebebi ben olmayacağım.

Hareketlerim birkaç saniyeliğine duraksıyor, ama tekrar onun tam burada ve şu andaki hissine odaklanıyorum. O benimle birlikte. Altımda. Etrafımı sarıyor. O

Burada.

Birdenbire, orgazmım beni vurdu. Ne bir uyarı, ne bir ön hazırlık, sadece aniden onun adını haykırıyor ve içine patlıyorum, vücudunun sıkıldığını ve karşılığında etrafımda nabız attığını hissediyorum.

Bedenimin titremesi sona erdiğinde, ellerinin sırtıma geldiğini hissederek onun üzerine yığılıyorum. Kalbi benimkinin altında hızla atıyor ve bu beni biraz rahatlatıyor. Onunla birlikte olmanın beni nasıl etkilediği konusunda yalnız olmadığımı bilmek.

"Biraz ağırsın." Kıkırdıyor ve ben hemen onun üzerinden yuvarlanıyorum. "Özür dilerim."

Evie yan tarafına kayıyor, beni öpmek için eğilmeden önce bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Özür dileme. Hoşuma gidiyor, sadece nefes almayı da seviyorum."

Kıkırdıyorum. "Yeterince adil."

Bir elini göğsümün üzerine koyuyor. "Bu..." Sözünü kesiyor ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. Uzanıp onu kurtarıyorum ve başparmağımı üzerinde gezdiriyorum.

"Evet."

Uzun bir nefes alıp veriyor. "Evet." "Yarın feribot terminaline bırakmamı ister misin?"

Başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Hayır, ben arabayla gideceğim. Görüşmemden sonra bölgeyi biraz keşfetmek istiyorum."

"Tamam." Gerginlik tekrar içime işlemeye başlıyor, sanki görünmez bir güç beni yatağa doğru itiyormuş gibi ağırlaştığımı hissediyorum.

Evie bir saniye beni inceliyor, sonra bir saniye daha. Çok dikkatli bakarsa ne görebileceğini düşünmek istemiyorum. Ne hissettiğimden bile emin değilken, nasıl hissettiğimi görebilir mi?

Gülümsemeye zorluyorum ve onu tekrar öpmek için başımı kaldırıyorum, parmaklarımı başının arkasındaki karışık saçlarının arasından geçiriyorum.

"Harika olacaksın."

Başımı yastığa bırakmadan önce onu bir kez daha öptüğümde dudaklarıma gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Bu kadar destekleyici olduğun için teşekkür ederim," diyor yanağımı okşayarak. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Elbette." Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. İstedığın her şeyi hak ediyorsun, Evie. Bu senin hayalin, bunu elde etmeni kim istemez ki?"

Yüzünde bir şey yanıp sönüyor. "Yani, bu benim tek rüyam değil." Bakışları parmaklarının göğsümde uzandığı yere düşüyor. Kalbimin atışını hissedebiliyor mu?

"Ama bu onlardan biri. Büyük bir tanesi."

İşte yine oldu. O hayal kırıklığı parıltısı. Bunu bir şekilde berbat ediyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum. Onu kollarıma alıyorum ve yeterince istekli geliyor, Tanrı'ya şükür.

"Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Başını sallayarak hareket ettiğini hissettiğimde kolları bana daha sıkı sarılıyor. Sonra rahatlıyor ve çenemi öpmek için başını kaldırıyor. "Umarım öyledir."

Karşılık olarak dudaklarını öpebilmek için aşağı kayıyorum. "Biliyorum. Şimdi biraz uyusan iyi olur, tatlım. Yarın büyük bir gün."

Yuvarlanıp bedenime geri dönmeden önce bana küçük bir gülümseme veriyor.

Saatler sonra, Evie kollarımda mışıl mışıl uyuyor. Ona daha sıkı sarılmak, vücudumu ona daha da sıkı sarmak istiyorum, eğer bu mümkün olsaydı.

İlişkimizdeki saatin kontrol edebileceğimden çok daha hızlı işlediği hissinden kurtulamıyorum. Ve eğer ne halt ettiğimi anlamazsam, zaman tükenecek ve tüm bunlar yok olacak.

BU BÖLÜMÜ RTY-F cEI

Evie

"Sakinleşmene yardımcı olmak için bazı olumlu onaylamalar ya da meditasyonlar yapmamız gerekiyor mu?" Rhett ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirirken bana küçük bir sırtış atıyor.

Derin bir nefes alıp veriyorum ve titrek bir kahkaha atıyorum. "Yani, belki?"

Bu konuda neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. İşlerden gönüllü pozisyonlara, üniversiteye ve yüksek lisans programıma kadar her türlü şey için mülakata girdim. Ama bu işte farklı hissettiren bir şey var, sanki harika bir şeyin başlangıcı olabilirmiş gibi geliyor. Kai ve Rhett'ten uzaklaşmak anlamına gelse de.

Ama şu anda bunu düşünemem. Gözümü ödülден ayırmamalıyım. "Tamam, gitsem iyi olacak yoksa feribot rezervasyonumu kaçıracağım." Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve Rhett beni kendine çekip tatlı bir öpücük konduruyor. Dudaklarıma pek de tatlı olmayan bir tane götürmeden önce alnıma.

"Unutma, istediğin şey bu. Uğruna bu kadar çok çalıştığın şey bu. Buna sahipsin."

Hafifçe geri çekiliyor ve ben de yüzünü inceliyorum. Elbette gülümsüyor ve yüzeyde benim için duyduğu gerçek gurur ve heyecanı görebiliyorum. Ama dün gece onda farklı bir şeyler vardı. Sanki beni bırakmak istemiyormuş da kendini zorluyormuş gibi bir çaresizlik.

"Tamam, ben gidiyorum," diyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Sonra çömeliyorum ve Ruthie'nin koca kafasını göğsüme sarıyorum.

"Rhett için iyi bir kız ol, tamam mı? Seni seviyorum." Burnunun ucunu öpüyorum ve pantolonumdaki tüyleri fırçalayarak ayağa kalkıyorum. "Programınla onu idare edebileceğinden emin misin?"

"Emin olabilirsin. Ben ve küçük hanım gayet iyi olacağız," diyor nazıkçe ve bana bir kez daha gülümsüyor.

İçimden ona bağışlamak geliyor. Nasıl bu kadar sakin? Kalmam ve başka bir iş için beklemem için bana nasıl yalvarmıyor? Bu sadece bir mülakat olsa bile, işe uygun olduğumu ve iş teklifi alma şansımın yüksek olduğunu düşünmek istiyorum.

Bu da Vancouver'dan ayrılmak demek. Onu terk etmek.

"Monty'nin ailesi birkaç günlüğüne ziyarete geldi ve ben stadyumdayken onu kontrol etme ve gezdirme konusunda yardımcı olmayı kabul ettiler. Burada iyiyiz ve sen de birkaç gün içinde döneceksin."

Köpeğime bakması için daha fazla güvenebileceğim kimse olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

"Sanırım Ruthie ve ben Vancouver Adası'na taşınırsak burası oldukça boş gelecek," diyorum hafifçe, sonra hemen pişman oluyorum. "Özür dilerim. Bunu söylemem aptalcaydı." Yere bakıyorum ama Rhett'in eli çenemi tekrar yukarı kaldırıyor.

"Haklısın, boş hissedeceksin. Ruthie hala burada olsa bile, sensiz aynı olmayacak. Seni özleyeceğiz, tatlım."

O zaman bana gitmememi söyle!

Ama bunu yapmasını istemiyorum. İnanılmaz derecede destekleyici, cesaretlendirici ve özverili olmasaydı, aşık olduğum adam olamazdı.

Ona, yüzündeki o rahat gülümsemeye bakıyorum ve her şeyi hafızama kaydediyorum. Geleceğimiz belirsiz olabilir ama şu anda onun gibi bir adam tarafından bakıldığım için kendimi şanslı hissediyorum.

Ve işte böyle, duygularım beni tekrar boğmakla tehdit ediyor. Hayallerim gerçek olsa bile aramıza bu kadar mesafe koyacak bir işi düşündüğüm için deli miyim?

"Evet. Tamam. Tamam. Sonra konuşuruz?" Dönüyorum, gözlerimdeki yanmayı kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

"Emin olabilirsin. Beni bu akşam ara, öğleden sonra maçımız var, altı gibi evde olurum." Kolları beni arkamdan sarıyor ve elimde olmadan kucağına doğru sarkıyorum. "Onları öldüreceksin."

Kollarının arasında dönmeden önce daha fazla çılgınca göz kırpyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkürler." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, kısa tutuyorum, daha fazla tutamayacağımı biliyorum. Sonra kapıdan çıkıp arabama doğru yürüyorum ve beni feribot terminaline ve Vancouver Adası'na götürecek tekneye götürecek olan şehir içi yolculuğuma başlıyorum.

Ve yol boyunca gözyaşlarımla akmasına izin verdim.

Birkaç saat sonra, tamamen ağlamış durumdayım ve ilişkim hakkında endişelenmemeye ve burada olduğum süre boyunca sadece mülakatıma odaklanmaya kararlıyım.

Oceanside Beachfront Resort'un otoparkına giriyorum ve arabamdan iniyorum. Nefes aldığımda temiz, taze, tuzlu deniz havasından, kıyıya vuran dalgaların ve tepedeki kuşların sesinden başka bir şey solumuyorum.

"Vay canına." Pitoresk manzarayı seyretmek için bir an duruyorum. Batıya taşındığımdan beri keşfetmek için fazla zamanım olmadı ve Ontario'da kesinlikle bu kadar güzel yerler yok.

Görüşmeyi onaylayıp kalacak bir yer aramaya başladığımda, internette gördüğüm bu yere hemen aşık oldum. Ve şimdi okyanus kıyısındaki bu sevimli kulübelere birinde kalmaya karar verdiğim için gerçekten çok mutluyum.

Burası sevimli bir çift kaçamağı için mükemmel bir yer ve Rhett ile beni sezon dışında sahilde yürürken, güneş batarken bir kadeh şarap eşliğinde dinlenirken hayal edebiliyorum.

Eğer yarınki röportajdan sonra Rhett ve ben hala var *olursak*. Her şey henüz çok yeni, bir çift olarak geleceğimizi hiç konuşmadık ve işte buradayım, oldukça büyük bir maymuncuk anahtarı atıyorum.

Ama kendimi aşıyorum. Gelecekteki potansiyel işverenlerimle tanışmadım bile ve işi alırsam ilişkiyi nasıl sürdüreceğim konusunda panikliyorum.

Okyanus havasından derin, temizleyici bir nefes alıyorum.

Rhett bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Kadınların hayalini kurduğu türden bir erkek. Yıllarca onun hayalini kurdum ve şimdi o burada ve benim. Bir şekilde her şeyin yoluna gireceğine güvenmek zorundayım.

Otele yerleşir yerleşmez okyanusa bakan küçük güverteye oturuyorum. Dalgaların görüntüsü ve sesi beni çok daha rahat bir hale sokuyor.

Birkaç dakika sonra, yanımdaki küçük ferforje masanın üzerinde duran telefonum titremeye başlıyor.

Çağrısına cevap veriyorum ve her şeye rağmen onun yüzünü görmek içimi ısıtıyor.

"Merhaba, maç nasıldı?"

"Hey, tatlım. Oyun harikaydı. Sende her şey yolunda gitti mi? Yerleştin mi?"

Başımı sallıyorum ve ona sahili ve kulübeyi göstermek için ayağa kalkıyorum. "Evet, burası çok huzurlu bir yer." Telefonu çeviriyorum ve o da kısık bir ısıklık geliyor.

"Kahretsin, bu muhteşem. Bahse girerim Ruthie sahile bayılırdı."

Telefonu geri çeviriyorum. "Bayılırdı."

Tekrar koltuğuma yerleşip ayaklarımı yukarı çekiyorum ve altıma sokuyorum. Hattın diğer ucunda Rhett'in de koltuğunda kaydığını görüyorum ama yüzünü buruşturunca kaşlarımı çatıyorum.

"Sorun nedir?"

Bu kez yüzünü buruşturması rahatsızlık ve utanç karışımı bir ifadeydi. "Ben iyiyim, Evie. Ciddiyim. Maçta dizimi incittim sadece."

Telefonunu indirerek bana sol dizine bağladığı buz torbasını ve kucağında duran Ruthie'nin başını gösteriyor.

"Ruthie bana eşlik ediyor ve antrenörler yarın oturacağımı ama sonra iyi olacağımı düşünüyorlar."

"Eğer oynamana izin vermiyorlarsa, bu ince ayarın ötesinde bir şey gibi görünüyor," diye itiraz ediyorum. "Hayır, önemli bir şey değil. Gerçekten. Bu diz bir süredir beni rahatsız ediyor ve

Bugünkü hareketlerim hoşuma gitmedi. Benim için endişelenme, tatlım." Bana güven verici bir gülümseme veriyor ve ben de sandalyeme geri yerleşiyorum.

"Acı içinde olduğun ve yardım edemediğim için üzgünüm." "Çok tatlısın ama her şey yolunda. Ben ve Ruthie bunu hallederiz." O konuşmasını bitirir bitirmez kocaman bir esneme sesi çıkardım.

"Yarın büyük bir gün olacak. Yatma vakti geldi mi?" Bana kendi yorgun gülümsemesini veriyor. "Yarın işin bittikten sonra seninle konuşurum."

"Yedek kalsan bile stadyuma gitmek zorunda mısın?"

"Evet, önce antrenörlerle görüşeceğim. Bana bazı rehabilitasyon hareketleri yaptıracaklar ve ne durumda olduğuma bakacaklar. Sonra maçı izleyeceğim

Sığınaktan. Ama yine de bana mesaj atar mısın? Nasıl gittiğini bilmek istiyorum ve en kısa zamanda arayacağım."

Başımı salladım. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

"Ya Evie?" Gülümsemesi hafifçe duraksıyor, sevimli ve gergin bir hal alıyor. "Çantanın üstünde senin için bir şey var. Yatmaya hazır olduğunda açar mısın?"

Benim gülümsemem de genişliyor. "Bu tam bir işkence olacak, farkında mısın? Şimdi gidip açmak istiyorum."

Rhett kıkırdar ve başını sallar. "Hayır, bekleyeceğine söz ver." "Tamam.

Söz veriyorum."

"İyi geceler, Evie. İyi uykular ve yarın için iyi şanslar." "İyi geceler, Rhett."

Kendimi ayağa kaldırıp içeri giriyorum, hafif bir akşam yemeği olarak yemek için paketlediğim sandviçi alıp pencereden dışarı bakan bir sandalyeye oturuyorum. Yavaşça yiyorum, düşüncelerimin dışarıdaki kıyıya vuran dalgalar gibi sürüklenmesine izin veriyorum.

Ama merakım - ve sabırsızlığım - beni yeniyor.

Erken yatıp rahatlamak istediğim için çantanın fermuarını açtığımda, katlanmış bir kâğıt parçası görüyorum ama yorganın altına girene kadar onu bir kenara bırakmaya zorluyorum kendimi. Kağıda bakıyorum, kendimi bayılmaya mı yoksa kalbimin ağrmasına mı hazırlamam gerektiğini tartışıyorum.

"Duygusal bir tavuk olmayı bırak, Evie," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve kâğıdı açıyorum, ancak içinden bir fotoğraf düşüyor. Rhett'in Ruthie'yi kucağına aldığı bir fotoğraf ve bu fotoğrafı ne zaman çektiğine dair en ufak bir fikrim yok. Ama onları görmemin üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, ikisini birden görmek ikisini de özlememe neden oluyor.

Ekteki notun baskısı dağınık ama okuyabiliyorum. Yine de disgrafisinin kanıtlarını görmek ve okulda ne kadar zorlanmış olabileceğini düşünmek kalbimi sızlatıyor. Ve şimdi, bunu yazmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebildiğim için, bu çabayı gösterip yazmadığı gerçeği, söyleyebileceğimden daha fazla anlam ifade ediyor.

Daha okumaya başlamadan gözlerim yaşardı. İşte bu yüzden buradayım. Yetenekleri ne olursa olsun çocukların gelişmesine yardımcı olmamı sağlayacak bir iş bulmak için.

Evie

Bugün özel bir gün. Bugün hayallerinin peşinden gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum. Ama seni de özleyeceğim. Yakında birbirimizi görmek için sabırsızlanıyorum. Rhett'i seviyorum.

Sevgiler.

Bu kelimeye uzun süre baktım.

Onu seviyorum. Rhett Darlington'ı seviyorum. Ve o anda, neden burada olduğumu, ona yakın olmayan bir iş için neden görüştüğümü anlayamıyorum. Ama sonra Vivienne'in onun yüzünden kendimi tutmamam gerektiğine dair sözleri aklımdan geçiyor.

Bunlar aynı zamanda annemin kalbimin sesini dinlemekle ilgili sözleriyle de karışıyor.

İşleri daha da karmaşık hale getiren şey ise içimde dönüp duran derin belirsizlik. Çünkü kabul etmem gereken rahatsız edici gerçek şu ki, hissettiğim tüm bu belirsizlik en azından kısmen benim hatam.

Viv'in sözlerinin sinsice zihnime girmesine izin verdim, kendimden ve Rhett'ten haksız yere şüphe etmeme neden oldu. Ona nasıl hissettiğimi söylemekten kaçındım; onunla bir gelecek istediğimi söylemedim. Ve bir parçam, dört yıl önce beni ittiğinde incinen parçam, tekrar itilmekten o kadar korktu ki, geri çekildim ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğine dair bir işaret vermesini bekledim.

Verdiği tüm işaretleri görmezden *gelmem* dışında.

Ve bu not gözlerimdeki bağı söküp atarak her şeyi çok daha net görmemi sağladı.

Rhett'e aşığım ve onunla bir gelecek istiyorum. Ve bu benim bunu söylememle başlar. Ancak o zaman, yarın ne olursa olsun, birlikte bir yol bulmaya çalışabiliriz.

Aklımda bunlar ve yanımdaki masada duran notuyla yatağa giriyorum ve bir şekilde derin, rüyasız bir uykuya dalmayı başarıyorum.

BU BÖLÜMÜ RTY-S İİ

Evie

Ertesi sabah, Dogwood Cove İlkokulu'nun otoparkına giriyorum; büyük bir oyun alanı, bir topluluk bahçesi ve geniş bir oyun sahası olan temiz ve aydınlık bir bina. E-postamda okul müdürü Reid Corser ile ana kapının önünde buluşmam gerektiği yazıyordu, ben de arabamı kilitleyip oraya doğru ilerlerken kapı açıldı ve uzun boylu, siyah saçlı bir adam yüzünde rahat bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

"Sen Evangeline olmalısın?" diyor derin bir sesle, elini uzatarak.

Başımı sallıyorum, elini sıkıca tutuyorum. "Evet, ama bana Evie de. Sen de Reid misin?"

"Tabii ki. Geldiğiniz için teşekkürler, sizinle tanışacağımız için gerçekten heyecanlıyız."

"Elbette, röportaj yapmam istendiği için onur duydum." Yaz tatili nedeniyle boş olan sessiz okula doğru onu takip ediyorum. Umarım ilk gerçek işi için mülakata giren yeni bir mezun gibi değil de işinin ehli bir profesyonel gibi konuşurum. Beni personel odası olduğu belli olan yere götürürken sinirlerime hakim oluyorum. Orada iki kişi daha bekliyor ve Reid tanıştırıyor.

"Bu Ranjit Singh, bölgemizin müfettişi ve Kora Sanchez, Westport'ta özel eğitim öğretmeni. Dogwood Cove'daki iki okul için kendi özel eğitim öğretmenimizin bütçesine sahip olduğumuz için şanslıyız.

Ama esas olarak burada, ilkokulda görev yapacaksınız, bu yüzden mülakat panelinde ben de yer alıyorum," diye açıklıyor Reid hepimiz yerimize otururken.

Masanın etrafındaki herkes sıcak ve misafirperver görünüyor, beni rahat hissettiriyor. "Bu harika, pek çok bölge farklı ihtiyaçları olan çocuklara yönelik desteklerini azaltmak zorunda kalıyor. Burada durumun böyle olmadığını duymak güzel." Onlara geniş bir gülümseme veriyorum. "Geçmişleri ya da öğrenme tarzları ne olursa olsun, çocukların tam potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olmak benim her zaman yapmak istediğim şeydi."

Bir saatten fazla bir süre sonra Reid beni okuldan dışarı çıkardı. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve denesem bile sırtımayı durdurabileceğimi sanmıyorum.

"Evie, bu iş için mükemmel olduğunu söylemeliyim."

İçimden Reid'in sözlerine seviniyorum ama dışımdan soğukkanlılığımı koruyorum. "Bunu duymak harika, teşekkür ederim."

Alabama ulaştık ve Reid ellerini ceplerine soktu. "Bunu söylememeliyim ama çok yakında resmi bir teklifle temasa geçeceğimizden şüpheleniyorum. Dogwood Cove'a harika bir katkı olacağını düşünüyorum. Biz küçük bir topluluğuz ama pek çok imkânımız var ve buradaki insanlar harika. Arkadaşım Ethan kasabanın belediye başkanı ve bir sürü kiralık mülkü var. Gerekirse size bir daire ayarlayabileceğinden eminim."

Hâlâ iş teklifiyle ilgili söylediklerinin etkisindeyim, o kadar ki başka ne söylediğini zar zor duyuyorum. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Mümkünse kasabayı gezmek için biraz zaman ayırın. Ana meydanda Ethan'ın kız kardeşinin sahibi olduğu harika bir fırın var, The Nutty Muffin. Bana sorarsanız buradaki en iyi kekler."

"Kulağa harika geliyor, feribottan önce mutlaka kontrol edeceğim."

Tam o sırada tepemizde bir gök gürültüsü koptu. Reid ve ben şaşkınlıkla başımızı kaldırıp uzakta kara bulutlar gördük.

"Görünüşe göre tahmin ettikleri yaz fırtınası beklenenden daha erken geliyor."

"Bu burada sık sık olur mu?"

Reid başını sallar. "Anakaradakinden daha fazla değil. Ama bu bir soruna yol açmamalı. Hava çok rüzgarlı olmadığı sürece feribotlar çalışmaya devam edecek, böylece evinize dönebileceksiniz."

Önümüzdeki kaldırıma iri bir yağmur damlası düşüyor ve Reid kıkırdıyor. "Tamam, gitsek iyi olur. Tanıştığımıza memnun oldum, Evie. Eminim yakında tekrar konuşacağız."

El sıkışıyoruz ve Reid yağmur hızlanmaya başladığında koşarak içeri dönüyor.

BU BÖLÜM İRTY-SEcEN

Rhett.

Evie olmadan dairemde uyumak yanlış geliyor. Yani dün gece pek uyuyamadım.

Tabii, bunun için çok fena ağrıyan dizimi de suçlayabilirim. Ama aslında, onun tarafı soğuk ve boş olmasına rağmen yatağımın hala onun gibi kokuyor olması. Ruthie'yi bile ikna etmeye çalıştım ama o da annesini özleyiyor ve gecenin çoğunu kapısı açık olsa bile kafesinde sızlanarak geçiriyor.

Çok huysuzum, yorgunum ve ağrım var. Ruthie'yi dışarı çıkarıyorum, onu besliyorum ve bir fincan kahve içiyorum, hepsi pijamalarımınla, beni kimin görebileceğini umursamadan.

Duştan çıktıktan sonra Evie'den bir mesaj var mı diye bakmak için telefonumu elime alıyorum ama ekran sinir bozucu bir şekilde boş. Eminim mülakata hazırlanmakla meşguldür, ama yine de.

"Siktir."

Dün gece onun için bıraktığım notu ve fotoğrafı gördü mü? Acı verici derecede dağınık baskım karşısında yüzünü buruşturdu mu? Yoksa benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istediğim için mi gördü?

Ruthie havlıyor, sonra kapım çalındığında daha yüksek sesle havlıyor. Kaşlarımı çatarak topallayarak yanıma geliyor ve aceleyle kilidi açmadan önce gözetleme deliğinden bakıyorum.

"Anne? Burada ne halt ediyorsun!"

Annem bavulunu koridorda bırakarak içeri giriyor ve kollarını iki yana açıyor. "Sürpriz!"

Ruthie havlayıp ayaklarımızın dibinde zıplarken ben de anneme sımsıkı sarılıyorum. "Neler oluyor?" Gülümsemem yüzünden yüzüm acıyarak söylüyorum. Geri çekilip beni büyüten kadına bakıyorum. "Kahretsin, seni görmek çok güzel anne, ama neden bana geleceğini söylemedin? İki gün önce telefonda konuşuyorduk, bir şeyler söylemeliydin!"

"Ve seni şaşırtma fırsatını kaçırayım mı? Bunun neresi eğlenceli? Bekle, Evie'nin köpeğinin burada ne işi var?" Ruthie'yi sevmek için çömeliyor ve köpek yavrusu çenesini yalamayı başardığında gülüyor. "Çok sevimlisin, değil mi?"

"Adı Ruthie," diyorum, o doğrulurken başımı kaşıyarak. "Evie dün bir iş görüşmesi için Vancouver Adası'na gitti, bu yüzden köpek yavrusu bende."

Yavru köpek ve Evie'nin aslında haftalardır burada kaldığını söylemiyorum. Ama daireye şöyle bir göz attığımda annemin bunu anlamasının fazla zaman almayacağını görüyorum. Okuduğu kitap hala sehpanın üzerinde duruyor, bir çift ayakkabısı ön kapının yanında ve eşyalarının çoğu hala boş yatak odasında. İtiraf etsem iyi olacak. Annemden asla bir şeyler saklayamazdım.

"Aslında, Evie ve Ruthie," - oturma odasındaki oyuncağıyla dikkati dağılmış olan ve onu dişleriyle ileri geri sallayan yavru köpeği işaret ediyorum - "bu yaz burada kalıyorlar. Kai dairesinde evcil hayvan besleyemiyor."

"Evie burada mı kalıyor?" Annem kaşlarını kaldırdı. "Bir beyefendi gibi davranırsan iyi olur, Rhett Darlington."

Bavulunu almak için arkasına geçiyorum ve böylece yanaklarıma tırmanan sıcaklığı göremiyor. "Elbette öyleydin."

"Güzel."

Tam o sırada telefonumun alarmı çaldı. "Kahretsin, gitmem gerek. Dizim için antrenörle bir seansım var." Yüzümü buruşturarak elimle işaret ediyorum. "Dün biraz düzelttim. Bu gece oynamayacağım ama maçı izlemeye gelmek istersen sana bir bilet bırakırım."

"Hayır, sorun değil tatlım. Uçuştan dolayı yorgunum. Sen git, dizinle ilgilen, sonra görüşürüz." Ruthie geldiğinde beni el sallayarak uğurladı.

geri döndü. "Biraz kestireceğim, sonra da bu güzel kızla biraz vakit geçireceğim."

"Tamam, eğer eminsen." Dolaba doğru ilerleyip çantamı ve ayakkabılarımı alıyorum. "Ve geri döndüğümde, belki bana söylemeden buraya kadar gelmeye karar vermene neyin sebep olduğunu anlatabilirsin?"

Bu kez yüzü kızaran annem oldu. "Bir anne en sevdiği oğlunu görmek isteyemez mi?"

"Ben senin tek oğlunum, iyi denemeydi."

"Peki. Sana sürpriz yapmak ve teşekkür etmek istedim." Bana bilmiş bir bakış attı. "Ne için olduğunu biliyorsun."

Gülümsüyorum ve sarılmak için onu kendime çekiyorum. "Önemli bir şey değildi anne."

"Lanet ipotegimi ödemek hiçbir şey değil ve bunu biliyorsun. Ama git, döndüğünde geç bir akşam yemeği hazırlayacağım ve konuşabiliriz."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni görmek güzel, anne." O da uzanıp yanağımı okşuyor. "Seni de, Rhett."

Bununla birlikte kapıdan çıkıp stadyuma doğru yola koyuluyorum. Düşüncelerim Evie'ye kayıyor, onun şu anda mülakatta olduğunu fark ediyorum. İyi gittiğinden eminim, bu da her türlü karışık duyguyu beraberinde getiriyor.

Onun mutlu olmasını istiyorum. Ve başarılı. Ayrıca burada olmasını istiyorum. Orada değil.

Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bulabilmem için *şimdi* burada olması gerekiyor. Ama onun orada olmasını, hayalindeki işi bulmasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Ve bir şekilde buna sahip olacağız.

BÖLÜM TH RTY-E GHTII

Evie

Doğruca sahildeki kulübeme dönmek yerine Reid'in önerisini kabul edip şehir merkezine gidiyorum. Ana caddede yavaşça ilerlerken kendimi bir filmin ya da iyi hissettiren bir sitcom'un içine ışınlanmış gibi hissediyorum. Ortasında parlak beyaz bir çardak bulunan, büyük ağaçlarla bezeli geniş yeşil bir kasaba meydanı var. Ve sokaklar boyunca parlak tenteleri ve tabelaları olan işletmeler var.

Reid'in bahsettiği fırını ve hemen yanında bir kafe görüyorum. Bir kitapçı, bir dans stüdyosu ve çok daha fazlası var. Tembel bir hafta sonu boyunca keşfetmek istediğim türden bir kasaba, ama dışarıda yağan yağmur şimdilik bu fikri mahvediyor.

Ayrıca, Reid ciddiye ve bir iş teklifi gelirse, bu sevimli kasabayı tanımak için birçok fırsatım olacak.

Oceanside'a geri dönüp kamarama girdiğimde, dışarıda rüzgar esiyor ve Reid'in feribotlar hakkında söylediklerine dayanarak beni biraz endişelendiriyor. Eve dönüş teknemin yaklaşık iki saat sonra kalkması planlanmıştı, bu yüzden biraz endişeyle bu gece eve varıp varamayacağımı görmek için web sitesini açtım.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum seferin önceden iptal edildiğini gördüğümde. O kadar gün varken, neden bugün? Burada tek başıma kalmak istemiyorum. Eve gitmeliyim ki Rhett'le konuşup ona neler hissettiğimi anlatabileyim. Umarım.

Her şeyi değiştirebilecek bir iş teklifi almadan önce ilişkimizi çözmeye çalışıyorum.

Onu arayabilirim ama yapmamız gereken konuşma telefonda yapılacak bir konuşma değil. Ama ona feribotlarla ilgili bir mesaj göndermek için zaman ayıracam, bunu maçtan sonraya kadar görmeyeceğini bilsem bile. Endişelenmesini istemiyorum. Mesajımı gönder tuşuna basar basmaz telefonum tatil köyünün ön bürosundan gelen bir aramayla aydınlanıyor.

"Alo?"

"Merhaba, Evie? Ben Summer, resepsiyonda." Ev sahibinin sesi neşeli ve sıcak. "Kontrol etmek istedim. Bugün ayrılmanız gerektiğini biliyorum ama feribotların iptal edildiğini biliyor muydunuz?"

"Evet, yeni öğrendim. Bir gece daha kalabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette. Ben de bunu teklif etmek için aramıştım. Yiyecek bir şeye ihtiyacınız olursa, önceden hazırlanmış piknik öğle yemeklerimizden biriyle birini gönderebilirim. Bugün taze bir teslimatımız var."

"Bu harika olur, çok teşekkür ederim." "Sorun değil. İyi geceler."

Rahat bir nefes aldım ve cömertliği için minnettarım. Bunu hallettikten sonra yapabileceğim tek şey fırtınanın dinmesini beklemek.

Fırtınalı okyanusa bakan geniş ön pencereye bakan rahat koltuğa kıvrılıyorum ve her şeyi anlamlandırmama yardımcı olacağına güvendiğim tek kişiyi arıyorum.

"Merhaba tatlım, nasılsın?" Annemin gülümseyen yüzü ekranı dolduruyor. "Hey, bir dakikan var mı?" Bacaklarımın üzerine bir battaniye çekiyorum.

"Senin için, her zaman. Şu anda neredesin?" Gözlerini kısıyor ve bu tek odalı kulübenin arka planındaki yatağı görüyor olması gerektiğini anlıyorum.

"Bugün bir iş görüşmem vardı." Şaşırmış gibi bir ses çıkarınca duraksadım. "Ama Vancouver Adası'nda. Dün gece bir kulübe kiraladım ama eve dönüş feribotum iptal oldu, bu yüzden ikinci bir gece kalıyorum. Şu anda çılgın bir fırtına var."

"Kalacak bir yerin olmasına sevindim. Ama bana bu işten biraz daha bahset!"

Ona şehirden, mülakattan ve Reid'in yakında bir teklif alabileceğime dair yorumundan bahsediyorum.

"Tatlım, senin için kesinlikle mükemmel görünüyor," diyor annem. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler."

Başını bir yana eğiyor ve kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor. "Neden bu konuda heyecanlı görünmüyorsun? Rhett yüzünden mi?"

Çenem göğsüme düşüyor. Başımı kaldırmadan önce kısık bir sesle "Evet," diyorum. "Ama aynı zamanda hayır."

Annem sabırla bana gülümseyerek bekliyor.

"Röportajı öğrendiğimden beri bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Neredeyse fazla destekleyici." Kulağa ne kadar çılgınca geldiğimi fark ederek duraksıyorum. "Minnettarım, beni yanlış anlama. Ama sanırım..."

"Vancouver'da kalmanı istemesini istedin." "Bu benim aptallığım mı?"

"Hayır, tatlım. Hiç de değil."

Battaniyeyi daha yukarı çekiyorum, bakışlarım pencereden koyu gri gökyüzüne kayıyor, yağmur cama vuruyor. "Viv'in onun yüzünden kendimi tutmamam gerektiği konusunda söylediklerini hatırlayıp duruyorum. Ya da herhangi biri, sanırım. Ama..."

"Ama onu seviyorsun."

Dönüp telefonuma bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Oh Evie, çok uzun zamandır senin annenim." Kıkırdıyor. "Ve Kai onu ilk getirdiğinden beri seni Rhett'in etrafında görüyorum. Zararsız bir aşk olarak başlamış olabilir ama hepiniz Oba-chan'ı görmek için buraya geldiğinizde, işlerin ilerlediği belliydi."

"Benim için belki," diyorum sefilce. "Ama onun nasıl hissettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Peki, ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Evet, hayır. Tam olarak değil."

"Çoğu erkeğin duygularını paylaşma konusunda berbat olduğu evrensel bir gerçektir. Özellikle de kırılgan kalplerinin incinme ihtimali varsa. Cesur olan sen olmalısın, Evie."

"Ama ya beni seviyorsa? Nasıl birlikte olabiliriz? Onun için hayalimdeki işten vazgeçmem mi gerekiyor?"

"İşi ve Rhett'i alamayacağını mı düşünüyorsun?" Annem bana yine o bakışla baktı. Bariz bir şeyi kaçırdığımı söyleyen bakış. Bu, Kai gözünün önünde duran bir şeyi ararken ona attığı bakışla aynı.

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Rhett'in bunu seninle birlikte çözmeye çalışma şansını hak ettiğini düşünmüyor musun? Eğer ikinizin de istediği buysa?"

"Sanırım öyle."

"Öyle olduğunu biliyorum. Onun adına karar veremezsiniz, tüm gerçekleri bilmeden de karar veremezsiniz. Bunu sen de biliyorsun."

Bir dakika boyunca sessiz kaldım, sözlerini özümstedim. Sonra başım yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor. "Haklısın. Yapamam." Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler anne."

"Ben her zaman senin yanıdayım. Ve seninle çok gurur duyuyorum. Sen olağanüstü bir genç kadınsın ve tüm mutluluğu hak ediyorsun."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre daha pencereden dışarı bakıyorum, söylediği her şeyi kafamda evirip çeviriyorum.

Gerçekten her şeye sahip olabilir miyim? Bir şekilde Rhett'le birlikte olup, yine de bana teklif edilirse bu işi kabul edebilir miyim?

Tüm hayallerim gerçek olabilir mi, yoksa bu sadece bir fantezi mi?

Rhett'le konuşana kadar bilemeyeceğim ve bunu bu gece yapamam.

Ama bunu beklerken konuşabileceğim bir kişi daha var. Kız kardeşim telefonuma cevap verdiğinde, gergin olduğunu söyleyebilirim. "Alo?"

"Merhaba Viv." Sesimin bu kadar sakin ve kararlı çıkmasından gurur duyuyorum. "Çocuklar nasıl?"

"İyiler ama çoktan yattılar. Onları kaçırdığınız için üzgünüm."

Öz kız kardeşimin onunla konuşmak için aradığımı düşünmediğini bilmek kalbimi sızlatıyor. Yine de Ontario'da her şeyi nasıl bıraktığımızı düşünürsek, belki de şaşırmamalıyım. "Onları ben çağırmadım."

"Oh."

"Viv -"

"Evie -"

İkimiz de başlıyoruz, sonra durup gülüyoruz. "Önce sen başla," diyorum.

"Teşekkür ederim. Hastanedeki tavrım için gerçekten özür dilemek istiyorum. Söylediklerimin arkasındayım ama annem ve Kai doğumumun berbat geçtiğini söylediler." Acı dolu bir kahkaha attı. "Ve sanırım haksız da değiller."

"Özür dilediğin için teşekkür ederim. Söylediklerini duymak hoşuma gitmedi ve evet. Canımı yaktı. Ama bilmelisin ki haklıydın. Rhett için kendimi tutuyordum."

Nefes alışını duyuyorum ama konuşmasına izin vermek yerine devam ediyorum. "Onunla o kadar mutluydum ki - hayır, öyleyim - aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermek istemedim, hayalimdeki işin bile. Bunun ne kadar aptalca olacağını görmeme yardım ettin."

"Kalbinin sesini dinlemek aptallık değildir," diye araya giriyor ve bu sefer ona izin veriyorum. "Ama ikisine de sahip olabilirsin. İyi bir adamı ve hayalindeki işi hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun."

O göremese de ben gülümsüyorum. "Komik, annem de neredeyse aynı şeyi söyledi."

"Onu dinlemelisin. Beni değil."

İkimiz de sessiz bir kahkaha attık. "Beni her zaman kolladığın için teşekkür ederim Viv. Sadece, bir dahaki sefere bir şey söylemen gerektiğinde, belki biraz daha nazık olabilirsin?"

"Anlaştık."

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz ve telefonu kapattığımda kendimi günlerdir hissetmediğim kadar hafıflemiş hissediyorum.

Yolumu biliyorum.

Bu da demek oluyor ki, bu fırtınanın bir an önce dinmesi gerekiyor. O zaman kalbimdeki ve kafamdaki fırtınayı da dindirebilirim.

BÖLÜM THIRTY-NİNE

Rhett.

Tridents stadyumuna geldiğimde gökyüzü griydi ve bu benim ruh halime de uyuyordu. Fırtınalı ve huysuz.

Ancak iki saat sonra, eğitmenlerle işim bittiğinde dışarıya baktığımda yağmurun yağdığını görüyorum.

Monty, yanında Lark olduğu halde koridorda yürürken, "Maç iptal edildi," diye sesleniyor. "Koç ve Mike az önce açıkladı. Bu fırtına daha da kötüleşecek. Yıldırım düşeceğini bile tahmin ediyorlar."

"Kahretsin," diyorum ve sabahtan beri ilk kez telefonuma bakıyorum. Elbette Evie'den bir mesaj var. Play tuşuna basıyorum ve elektronik sesin bana feribotunun iptal edildiğini söyleyen mesajını okuduğunu duyuyorum.

"Lanet olsun."

"Hey, sorun ne?" Monty ve Lark yanıma gelip durdular.

Kaşlarımı çatarak telefonumu cebime geri sokuyorum. "Evie bir röportaj için adada ve eve dönüş feribotu iptal edildi." Dişlerim birbirine çarpıyor. "Annem de sürpriz bir ziyaret için gelmeye karar verdi."

"Annemi sevdiğini sanıyordum," diyor Monty. "Ve Evie'nin iyi olduğuna eminim." "Annemi seviyorum. Sadece burada olmasını beklemiyordum. Evie olduğu yerde kalıyor, yani evet, o iyi, ama ben..." Düşüncemi bitirmedim.

Çünkü onlara onsuz kendi yatağında uyumaktan nefret ettiğimi söylemek yanlış geliyor.

"Ama onu özölüyorsun." Lark bana bilmiş bir gülümseme veriyor, ben de karşılığında kaba bir baş sallaması yapıyorum.

"Elbette. Ve görüşmenin nasıl geçtiğini bilmek istiyorum." Monty hâlâ şaşkın görünüyor. "Öyleyse ara onu."

Lark onu nazikçe iter. "Dan."

"Ne?" Ondan bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa, o da insanlara nasıl hissettiğini söylemek için beklememek. Eğer Evie'yi özölüyorsa, bunu ona söylemeli."

"Yani, bu kötü bir tavsiye değil," diyor Lark gülerek ve bana bakıyor. "Eve git, anneni ziyaret et. Sonra Evie'yi ara ve onu özlediğini söyle."

"Evet." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sanırım."

Lark omzunun üzerinden bana seslendiğinde park yerine doğru yürümeye başlıyorlar. "Ve dizini dinlendir!"

Eve döndüğümde dairemin kapısını açıp "Anne?" diye seslendim. Maç iptal oldu, bu yüzden akşam evdeyim."

"Harika. Belki bunu açıklayabilirsin." Annem elinde Evie'nin kullandığı küçük uyku şortuyla yatak odamdan çıktı.

"Evie'nin boş yatak odasında olacağını düşündüm ve senin yatağında kestirmeye gittim. Lavabonun yanında iki diş fırçası görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz ve bunların sizin bedeniniz olmadığından eminim." Şortu kanepenin kenarına bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Görünüşe göre Evie bir oda arkadaşından daha fazlası olabilir."

Oh. Kahretsin.

KIRKINCI BÖLÜM

Rhett.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Görüyorsun ya. Şey." Annem *dışında* her yere bakarken yüzüm kıpkırmızı oldu. Sanki seks yaptığımı bilmiyormuş gibi. Tanrı aşkına, ben yetişkin, kırmızı kanlı, Amerikalı bir erkeğim. Ama daha önce hiç böyle bir kanıtla karşılaşmamıştı. Ve yıllardır tanıdığı biri olan Evie olması iki kat garip hissettiriyor.

Annem bariz rahatsızlığıma gülerek bakışmayı kesiyor. "Oh Rhett, Tanrı seni korusun. Sadece şaka yapıyorum. Sen ve Evie yetişkinsiniz ve sizi doğru yetiştirdiğime ve saygılı davrandığınıza inanıyorum. Ben de boş odada uyuklamaya başladım." Annem kanepenin ucuna otururken sırtıyor. Ruthie hemen ayağa fırlıyor ve uzun bedenini annesinin kucağına bırakıyor. "Şimdi otur ve annenle konuş."

Utancımı yatıştırmak için birkaç yavaş nefes alarak diğer uca çöküyorum. "Bunu böyle anlamak zorunda kaldığın için hâlâ üzgünüm. Başından beri dürüst olmalıydım."

Annem elini sallıyor. "Sorun yok. Ama söyle bana, ciddi mi? Yatak odasını karıştırdığına göre ciddi olsa iyi olur."

Koltuğumda kayıyorum. "Yatak odası aktivitelerimi seninle tartışmayı gerçekten istemiyorum anne. Saygılarımla."

"Onu sevir
musun?" Donup
kaldım.

"Rhett?" Annem öne doğru eğildi. "Oğlum. O yakışıklı kafandan neler geçiyor?"

Aniden kuruyan boğazımla yutkunuyorum. Babamın öldüğü hafta, başucunda oturup onu dinlediğimi hatırlıyorum. Bir konuşma sırasında bana, annemle birbirlerine duydukları sevgiden daha azına asla razı olmamamı söylemişti. O zamanlar aptal, bencil bir gençtim ve sevgi aklımdaki en son şeydi. Sadece liseden nasıl mezun olacağımı ve büyük liglere nasıl çıkacağımı bulmak istiyordum.

Şimdi kendimi keşke ona böyle bir aşkı bulduğumu nasıl anlayacağımı sormuş olsaydım diye düşünürken buluyorum. Belki o zaman annemin sorusuna cevap verebilirdim.

"Bilmiyorum."

Annem yüzünde şaşkınlıkla geri çekiliyor. "İtiraf etmeliyim ki, söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Aradığım kişinin o olduğu hissine kapılmıştım."

Bir elim Ruthie'nin sırtını kaşımaya giderken, başımı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum. "Ben nereden bileyim?"

"Ne demek istiyorsun?" Annem sorum karşısında o kadar şaşırmış görünüyor ki, dönüp ona bakıyorum.

"Onun doğru kişi olup olmadığını nasıl bilebilirim? Hiç aşık olmadım, hiç kimseye karşı böyle duygular hissetmedim. Her zaman babamla ruh ikizi olduğunuzu söyledin ama bu ne anlama geliyor ki? Bunu nasıl anladın? Herkes bunun kendiliğinden olacağını söylüyor, ama nasıl? Evie'nin *doğru kişi* olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

"Ah tatlım." Annenin yüzü düştü. "Büyük bir işaret bekliyordun ve bunun kendi içinden başka bir yerden geleceğini düşünüyordun." Başını sallar. "Aşık olmanın böyle bir şey olduğuna inanmana izin verdiğimiz için baban ve ben seni hayal kırıklığına uğrattık sanırım. Öyle değil, Rhett. Kalbinden başka hiçbir yerden gelmez. Bazen aşk, o kişiyi mutlu görmekten başka bir şey istememektir. Yüzüne bir gülümseme getireceğini bildiğin küçük şeyleri yapmak demektir. Hiçbir şeyin onların sarılmasından daha iyi hissettiremeyeceği anlamına gelir. Zor zamanların üstesinden gelmek demektir çünkü iyi zamanlar uğruna savaşılmaya değerdir." Ruthie'yi kucğından kaldırıyor ve yanıma gelip elimi tutuyor.

"Baban ve ben, birbirimizi çok sevdik. Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Ama büyüü bir an ya da birlikte olmamız gerektiğine dair büyük, açık bir işaret olduğu için değil. Biliyordum çünkü beni her gün güvende ve mutlu hissettiriyordu. Çünkü kalbim, onu gerçekten dinlemeyi bıraktığımda, bana hayatımı birlikte geçirmek istediğim başka kimse olmadığını söylüyordu."

"Evie kendimi güvende hissetmemi sağlıyor," diyorum sessizce, tavana bakmaya devam ederek. "O beni görüyor anne. Beyzbol oynamamın, okuyamamamın ötesini görüyor. Sadece dış görünüşümü görmüyor. İçimde kim olduğumu da görüyor."

"O zaman şanslı bir kadın. Çünkü sen hem içten hem de dıştan inanılmaz bir adamsın. Ve bunu sadece annen olarak söylemiyorum."

Elim gözyaşımı silmek için kalkıyor. "Lanet olsun." Yüzümü buruşturarak döndüm. "Özür dilerim, anne."

Boştaki eliyle beni başından savıyor. "Sorun değil. Bazen büyük duygusal ifşaatların bir ya da iki küfre ihtiyacı olur."

"Ama bu iş için beni terk edecekse nasıl o olabilir?" Son yirmi dört saattir midemi bulandıran korkuyu sessizce dile getiriyorum.

"Çünkü o önemliyse, bu işi yürütmenin bir yolunu bulacaksın." "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Eğer izin verirsen olabilir." Annem elimi okşuyor, sonra tekrar kanepeye yerleşiyor. "Aklın yerine kalbini dinlemeyi dene."

Bunu yapmaya çalışıyorum. Ve bir an için tek duyduğum dışarıda yağan yağmurun cama çarpması oluyor. Ta ki kalbimdeki ses, kalbimin çarpıntısını bastırarak kadar yükselene kadar.

"Onu seviyorum anne."

Ben bunu söyler söylemez bir şimşek çakıyor ve ardından bir gök gürültüsü patlıyor. Ve sonra elektrikler kesilince karanlığa gömüldük.

"Anladığına sevindim evlat, ama *işaretin* bu kadar dramatik olmak zorunda mıydı?"

Ertesi sabah annem kahve içerken bana seyahatinin geri kalanında bir otelde kalacağını söyledi. "Evie'yle konuşmak için zamana ihtiyacınız var ve annenin başınızda dikilmesine gerek yok. Ama o genç bayana söyle, bu akşam maça gelip benimle otursun, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi," diyorum sırtarak ve eğilip ona sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim anne."

"O kalın kafana girip zaten bildiğin şeyi anlamayı sağlamaktan başka bir şey yapmadım. Aynı şeyi babanla da birçok kez yapmak zorunda kaldım."

Kıkırdıyorum. "Dik kafalılığımı nereden aldığımı biliyoruz."

"Ve senin yumuşak kalpliliğin." Annem yanağımı okşuyor. "Sen iyi bir a d a m s ı n ve Evie de şanslı bir kadın."

"Teşekkürler." Elini kendi elimle kapatıyorum. "Yarın Evie ve benimle kahvaltıya gelir misin?"

"Bu hoşuma gider," diyor gülümseyerek. "Şimdi bu gece benim için topa sert vurduğundan emin ol."

"Doğruca dış sahaya," diye söz veriyorum sırtarak.

O gittikten sonra, hala kanepenin kolunda duran suçlayıcı uyku şortu da dahil olmak üzere daireyi toparlıyorum. Bu iş bittikten ve çamaşırlar yıkandıktan sonra bile yerimde duramıyorum. Çok gerginim ve Ruthie de bunu anlıyor, ne kadar ayak altında olduğuna bakılırsa. "Hadi, koşuya çıkalım, küçük hanım."

Dizime dikkat ederek, zihnimi sakinleştirmeye çalışmak için mahallede kısa bir koşu yaparak yavaş ve sakin davranıyorum. Evie feribotunun iptal edildiğini bildiren mesajından bu yana bana ulaşmadı ve ben de ona ulaşmakta isteksizim çünkü onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmamak mümkün değil.

Ve düşüncesizce atılmış bir mesajdan daha fazlasını hak ediyor.

Ayrıca, işi alırsa bu işi yürütmenin bir yolunu bulmaya çalışırken başım dönüp duruyor. Ki eminim yapacaktır.

Eve döndüğümde hızlı bir duş alıyorum ve daha sonra ihtiyacım olacak şeyleri toplamaya başlıyorum. Birkaç saat daha stadyumda olmam gerekiyor ve kendiliğinden yanmadan o kadar süre nasıl dayanacağımdan emin değilim.

Sanki dün gece *onu sevdiğimi* söylemek, sıkıca kapattığım bir vananın üzerindeki basıncı serbest bıraktı. Ve şimdi içimden kontrolsüz bir şekilde patlıyor.

Telefonum titrediğinde yere uzanmış, elli sınav çekmeye çalışıyordum. Yere yığılıyorum, kolumu uzatarak sehpanın üzerinden alıyorum.

Bu bir mesaj.

Evie'den.

Bir kez olsun telefonuma okutmadım. Kısa bir mesajı okumak istediğimden daha uzun sürse bile, onun sözlerini kendi gözlerimle görmek için mesajı açıyorum.

Şimdi feribotta, yakında evde olurum. Benim konuşmam lazım.

Kalbim parçalandı. Sonra bir tane daha gönderdi.

**Seni görmek için
sabırsızlanıyorum.**

Bir kalp emojisi var ve batan kalbim takla atıp kalkmaya başlıyor. Lanet olsun. Acele etmek için zamana ihtiyacım var. Saate baktığımda ben gitmeden önce evde olması gerektiğini görüyorum.

Yazmaya çalışarak bir an bile kaybetmiyorum, bunun yerine hızlı bir yanıt yazdırıyorum.

Aynı tatlım, burada bekliyor olacağım.

Beynim tek bir kelimeye takılıyor. *Ev*. Yakında evde olacağını söylemişti. Bu Vancouver mı demek, yoksa burada benimle mi demek?

Çok fazla anlam yüklemek istemiyorum ama kalbim biraz daha yükseliyor. Ve bir tur daha şınav çekmek için geri çekiliyorum.

BÖLÜM KIRK BİR

Evie

Rhett'in binasındaki asansöre binerken gergindim. Kapı onun katında açılıyor ve yavaşça dışarı çıkıyorum. Adadan feribotla gelirken ne kadar sabırsız olduğumu düşününce, onu görmek için koridorda koşturmadığıma şaşıyorum.

Ama ona Dogwood Cove'u ve işi anlatırken ve sonunda ona karşı gerçekten ne hissettiğimi söylerken duyduğum beklenti, damarlarımda dolaşan endişeli bir gerilime dönüştü.

Duygularıma karşılık vermeme ihtimali var. İyi bir ihtimal. Başından beri eğlenceden fazlasını isteyen biri olmadığını söylemişti. Daha fazlası için zorlayan ben miydim ve o da bunu kabul mü etti? Hayır diyen içgüdülerime güvenmek istiyorum, Rhett gülünç derecede iyi seks yaptığım bir adamdan çok daha fazlası. Onun için çok şey ifade ettiğimi söylediğinde ona güvenmek istiyorum.

Ama ben hâlâ sevdiği çocuğun onu sevmesini uman bir kıyım. Ve bu biraz korkutucu.

Dairenin kapısına ulaşıyorum ve içeride Ruthie'nin pençelerinin yere vuruşunu ve Rhett'in sesinin derin gürültüsünü duyabiliyorum.

Her nasılsa, bu sesler, çok tanıdık ve rahatlatıcı, beni sakinleştiriyor.

Anahtarımı sokup kapıyı açtığımda Rhett'in yerde yattığını ve yüzünün bana d ö n ü k olduğunu görüyorum.

"Hadi kızım," diyor sinirli bir şekilde, sonra kapı arkamdan kapanınca başı dönüyor. "Evie!"

Elleri arkasında, hızla ayağa kalkıyor. Ama benim dikkatim, boynuna büyük kırmızı bir fiyonk bağlamış, yerde koşuşturan Ruthie'ye çekiliyor.

"Bu da ne?" Yavru köpeğimi sevmek için eğilerek söylüyorum. Tüm vücudu heyecandan titrerken ve kıpırdanırken şapşal öpücükleri beni kıkırdatıyor. "Neden bu kadar süslü görünüyorsun?"

Ayağa kalkıp Rhett'e bakıyorum. Bana bakıyor, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Merhaba."

"Hey, tatlım." Bir saniye öyle kaldık. Ve sonra, ilk kim hareket etti bilmiyorum ama bir anda bir araya geldik, dudaklar çarpışıyor, eller kavıyor.

"Kahretsin, seni özledim," diye homurdanıyor öpücükler arasında. "Sadece iki gündü ama sonsuza dek sürecekmış gibi geldi."

"Daha önce daha uzun süre yoktun," diye cevap veriyorum dudakları boğazımda gezinirken. "Ama ben de seni özledim."

Başını kaldırıyor ve tüm çılgınca arzular durma noktasına geliyor. "Daha uzun süredir yoktum. Ama bu daha önceydi." Ellerini yüzümü kavrayacak şekilde kaldırıyor, başparmakları yanaklarımda durabilecek kadar geniş olan ellerinin geri kalanı boynumu tutuyor.

"Bu sana aşık olduğumu fark etmeden önceydi."

Nefesim onun öpücüğü tarafından yutuldu. Vücudum erimeye başladığında beni kollarının arasına alıyor, dönüyor ve yemek masasının üzerine bırakıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve onu daha da yakınımaya çekiyorum.

O beni seviyor.

O bana aşık.

"Bekle," demeye çalışıyorum, onu güçsüzce itiyorum. "Bekle. Dur." Rhett kendini uzaklaştırıyor, nefes alış verişini düzensiz, kahverengi gözleri vahşi.

"Ne söyleyeceğin umurumda değil, tatlım. Ben seni seviyorum. Nerede iş bulursan bul, seni sevmeye devam edeceğim. Sen beni henüz sevmesen bile, sorun değil, hiçbir yere gitmiyorum. Seni hak etmek için her gün çok çalışacağım ve senin de beni sevmeni bekleyeceğim. Sadece beni istemediğini söyleme -"

Çılgınca saçmalamasını yumuşak bir öpücükle kestim ve omuzlarının kulaklarından uzaklaştığını hissettim.

"Konuşmayı kes, Rhett Darlington. Sıra bende."

Birlikte nefes alırken alnı benimkiyle buluşmak için alçalıyor.

"Sen benim için fazlasıyla yeterli birisin ve bu sevgiyi, bu mutluluğu hak ediyorsun. Ve seni sevmem için hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben zaten seviyorum. Ve uzun zamandır seviyorum."

Dudakları tekrar dudaklarına konmadan hemen önce "Şükürler olsun," diye nefes veriyor.

Tekrar göğsüne bastırmadan önce beni birkaç saniye daha öpmesine izin verdim. "Daha bitirmedim."

Saçlarını geriye iterek başını sallıyor. "Doğru. Özür dilerim. Ben sadece... Sen..."

"Biliyorum. Ama bitirmeme izin verin. Mülakat harikaydı. Bu şehir, bu iş, mükemmel. Bayıldım." Nefesini içine çekip tutmasını izliyorum. Ve çekicinin düşmesini beklediğini biliyorum. "Ama kabul etmeyeceğim. Çünkü bir şey eksik. Sen."

Yüksek sesli bir iniltiyle nefesi kesiliyor. "Hayır, tatlım, her şeyi yanlış anladım."

Arkama yaslanıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne?"

"İşi kabul etmek zorundasın." Ellerimi avuçlarının içine alıp sıkıca kavırıyor. "Sen söyledin, mükemmel. Sen sevdin. Ben de seni seviyorum. O yüzden işi kabul et. Bu işi başaracağız. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız. Çünkü birini sevdiğinde böyle yaparsın. Onları mutlu etmek ve hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yaparsınız. Vancouver Adası o kadar da uzak değil. Bunu başarabiliriz."

"Ama..." Söylemeye başladım, sonra durdum ve onun ciddi yüzünü inceledim. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Kesin bir ifadeyle başını sallar. "Evet, tatlım. Hiçbir yere gitmiyorum. İster adaya taşın, ister ülkenin öbür ucuna. Elimden geldiğince çabuk seni takip edeceğim. Ama nereye gidersen git, seni kaybetmeyeceğim, Evangeline Yamaki. Sonunda sana sahip olduğumda olmaz." Hâlâ tuttuğu ellerimi öpüyor.

Kendimi imkansız düşünmeye bıraktığımda yüzümde bir gülümseme oluşmaya başlıyor. Hem hayallerimdeki işe hem de hayallerimdeki adama sahip olmak.

Sonra Rhett'in telefonunda bir alarm çalıyor.

"Siktir." Eğildi ve beni hızlıca öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum dediğimi biliyorum ama aslında gitmek *zorundayım*. Stadyuma. Yoksa geç kalacağım. Ama işi kabul et, Evie." Beni tekrar öpüyor. "Sonra da maça gel ve annemle izle."

"Bekle, o burada mı?" Dairenin etrafına bakıyorum ama annesinden bir iz yok.

Rhett gülüyor. "Öyleydi. Yatak odamda senin pijamalarını bulduktan sonra sürpriz ziyaretinin geri kalanı için bir otelde oda tuttu."

"Aman Tanrım." Yüzümü örtmek için ellerimi serbest bıraktığımda yüzüm kıpkırmızı oldu. "Bu çok utanç verici."

Rhett ellerimi nazikçe indiriyor. "Hayır. O bizim adımıza mutlu. Benim kalın kafamı dağıtan ve sana ne kadar çaresizce aşık olduğumu anlamama yardımcı olan kişi o."

Bu beni eritiyor.

"O zaman maça gel ve ona şahsen teşekkür et." Göz kırıyor ve uzaklaşıyor, ben ona vurmaya çalışırken elimin ulaşamayacağı bir yere doğru zar zor ilerliyorum.

Çantasını alıyor ve duraklamadan önce kapıya doğru ilerliyor. "Oh, ve Evie?"

"Öyle mi?" Masadan kalkıp ona doğru ilerliyorum ve bir öpücük daha almak için uzanıyorum.

"Yatak odasında senin için bir şey var. Sonra giyersin, tamam mı?"

Birkaç saat sonra Tridents stadyumunda oyuncuların aileleri ve arkadaşları için hazırlanan özel girişten içeri girdiğimde hâlâ bulutların üzerindeyim.

Arkasında Yamaki değil, Darlington yazan bir forma giyiyor. "Evie!"

Adımın sesiyle döndüm ve Willow Lawson'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Tridents yeşili bir bluz, elbise pantolonu ve alçak topuklu ayakkabılar giymiş, profesyonel ve şıklığın mükemmel dengesini yakalamış. Medya ilişkileri müdürü olarak olması gerektiği gibi. Onu iyi tanımıyorum ama Rhett ve Kai ondan hoşlanıyor.

Kısa bir kucaklaşma için beni kendine çektiğinde önce şaşıyorum ama hemen karşılığında onu sıkıyorum.

"Sana rastladığıma sevindim," diyor neşeyle, koridorun sonunu işaret ederek. O devam ederken ben de onun yanına düşüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa istemen yeterli, bunu bilmeni istedim. Darling'le ilişkiniz artık ortalıkta olduğuna göre, medyanın bunu öğrenmesi an meselesi. Rahatsız hissettiğin bir şey olursa bana gel, yardımcı oluruz, tamam mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, beynim hala bunu işliyor. Nedense profesyonel bir sporcuyla çıkmanın kamusal yönünü hiç düşünmemiştim. Kai'nin kız kardeşi olmak beni hiçbir zaman ilgi odağı haline getirmedi ama Rhett'in kız arkadaşı olmak? Bu farklı olabilirdi.

"Teşekkürler Willow," demeyi başarıyorum ki biri onun adını sesleniyor. Omzunun üzerinden sesin geldiği yöne bakıyor ve parmağını kaldırıyor.

"Harika. Ve hey, yakında ben ve kızlarla bir şeyler içmeye gelmelisin. Sana mesaj atarım!"

El sallayarak gitti ve ben de Rhett'in benim için bıraktığı bilette işaretli koltuğa gitmek için döndüm. Birkaç yıldır görmediğim annesini görmek üzere olduğumu biliyorum. Annesinin bizim adımıza mutlu olduğunu söylese de ben hâlâ gerginim.

Ama yedek kulübesinin birkaç sıra gerisinde onu bulduğum anda bu gerginlik kayboluyor.

Oğlununkine çok benzeyen geniş bir gülümsemeyle Jolene ayağa kalkıyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor. "Evie, seni tekrar görmek çok güzel." Omuzlarımdan tutup beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Aşk sana yakışıyor."

Yerimize otururken yüzüm kızardı. "Teşekkürler." Bacağımı okşuyor ve yanıma doğru eğiliyor.

"Benim yüzüm kızarmasın. Oğlumla birbirinize kavuştuğunuz için çok heyecanlıyım. Kalbindeki tüm sevgiyi verecek iyi bir kadına ihtiyacı var."

Rahatlıyorum. "O harika bir adam." "Evet, öyle."

İlk devrenin ilk yarısı hızlı bir şekilde geçiyor ve rakiplerimiz sadece bir sayı bulabiliyor. Takımlar yer değiştirdiğinde, Rhett ikinci vuruşu yapıyor. Isınma çemberinde birkaç vuruş yapmasını izlerken telefonum kucağımda titriyor. Şans eseri aşağı baktım ve bir e-posta olduğunu gördüm.

Dogwood Cove'daki okul bölgesinin müfettişinden. Konu başlığı
Resmi iş teklifi.

Avuçlarım anında terledi. Rhett'in ne dediğini biliyorum, bu işi başaracağımızı. Ama bu, Reid ne kadar emin olursa olsun, bir teklif alıp almayacağımı bile bilmeden önceydi.

"Her şey yolunda mı, Evie?" Jolene soruyor. Ona bakmadan başımı sallıyorum.

"Rhett sahaya çıkıyor," diyor ve onun sahaya çıkışını izlerken kafam büyük ekrana gidiyor. Dönüp bize doğru bakıyor ve tam orada, jumbotronda gülümsediğini görüyorum. Sonra sopasını yere doğrultuyor, ucunu toprağa dayıyor ve kutunun ortasına yavaşça bir şeyler yazıyor.

R+E.

Dev ekranda her şey açıkça görülüyor ve tüm stadyum çılgına dönüyor, hatta bana dönüp göz kırptığında daha da çılgına dönüyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor annesi ben gözyaşlarımı silerken. "Durumu kötü."

Etrafımızdaki insanlar heyecanla konuşuyor. Yüzünde Rhett'in adını taşıyan gözyaşları olan kızın, az önce salıncağını adadığı kız olabileceğini anlamak zor değil.

Ve sopa vurup top orta sahaya doğru uçtuğunda, hepimiz onun sayı koşusunu alkışlıyoruz.

Ama kimse benim kadar yüksek sesle tezahürat yapmıyor.

BÖLÜM KIRK İKİ

Evie

Jolene bana Rhett'e veda etmemi ve yarın brunch'a geleceğini söyledikten sonra bana sarılıyor ve oteline geri dönüyor.

Rhett'i beklemek için soyunma odasının dışındaki koridora doğru ilerliyorum, müfettişten gelen e-postayı tekrar okurken gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Evie,

Dogwood Cove okullarında Özel Eğitim Öğretmeni pozisyonu için size resmi bir iş teklifi sunmaktan memnuniyet duyuyorum.

Görüşmenizde herkesi etkilediniz ve ekibimiz ve Dogwood Cove çocukları için mükemmel bir uyum sağlayacağınızdan eminiz.

Şehre taşınma maliyetini karşılamak için küçük bir burs da dahil olmak üzere ayrıntıları gözden geçirmek için lütfen en kısa zamanda iletişime geçin. Konut bulma konusunda yardımcı olacak biriyle bağlantı kurmak isterseniz, sormanız yeterli.

Hepimiz sizinle çalışmayı dört gözle bekliyoruz. En iyi
dileklerle,
Ranjit Singh

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda üç kadının yaklaştığını görüyorum. Willow, başka bir oyuncuyla çıktığından emin olduğum kızıl saçlı bir kadın ve bir eli hamile karnının üzerinde olan Lark.

"Çocuklar kazandı, bu yeterli bir sebep değil mi?" diyor kızıl saçlı, bana doğru gülümseyerek. "Merhaba, ben Sadie, resmi olarak tanıştığımızdan emin değilim. Sen Kai'nin kız kardeşisin, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama ekiple olan diğer bağlantımı açıklayamadan Willow benden önce davranıyor.

"Ve Rhett'le çıkıyor," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Ooh, kardeşin en iyi arkadaşıyla çıkmak! Bayıldım," diyor Lark ellerini çırparak.

Sadie, "Lark romantizm okumaya yeni başladı," diye yorum yapıyor.

"Willow'un en iyi arkadaşını suçla. Son kitabını okudun mu?" Lark heyecanla bana döndü. "En iyi arkadaş Starla Barrows. Kitapları çok ateşli." Kendini yelpazeliyor.

Çok popüler bir yazarın adını öylesine söyleyince ağzım açık kaldı. Willow'a dönerek, kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Gerçekten mi? Starla Barrows senin arkadaşın mı?"

Willow omuz silkiyor. "Yani ben ona Tori diyorum ama evet. Oğlu ve erkek arkadaşıyla birlikte adadaki Dogwood Cove'da yaşıyor."

Bekle. Bu, işi kabul edersem en sevdiğim yazarlardan biriyle aynı şehirde yaşayacağım anlamına geliyor. Sanki bu teklif daha iyi olabilirmiş gibi.

O sırada soyunma odasının kapısı açılır ve çocuklar dışarı dökülmeye başlar. Hepsı galibiyetlerini kutladıkları için ses ve enerji yüksek. Kai yanıma gelmeden önce birkaçına gülümsüyorum.

"Hey Gigi, dördüncü vuruşu gördün mü? Kahretsin, kolum yanıyordu." Bana sarılmadan önce pazılarını öpmek için kaldırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Evet, evet, harikaydın." Ben de ona sarılıyorum ama o yüzünde aşağılanmış bir ifadeyle beni itiyor.

"Evangeline. Ne giyiyorsun?" Beni zorla döndürüyor ve nefes nefese kalıyor. "Bu ne cüret!"

"Kıçını sakinleştir, Yami." Rhett'in yavaş ses tonu bana ulaşırken aynı anda kolu belime dolanıyor ve beni Kai'nin elinden çekip alıyor. "Zaten benim numaramı takınca daha iyi görünüyor." Serbest eliyle çenemi kaldırıp beni usulca öpüyor.

"O bir Yamaki, benim adımla taşınmalı," diye itiraz ediyor Kai ama gözleri ona ihanet ediyor, o kadar da üzgün olmadığını gösteriyor.

"Hangi lanet formayı istersem onu giyerim, çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, kardeşimin omzunu iterek. "Ama iyi oyundu, Kai."

Bir kez daha sarılmak için beni kendine çekmesine izin verdim. "Teşekkürler kardeşim. Sonra görüşürüz çocuklar, uslu durun!" Rhett'e bir el sallayıp kucakladıktan sonra koridorda koşarak diğer birkaç çocuğun peşinden gitti, yarın izinli oldukları için biraz eğlenmeye gittiklerine şüphe yoktu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Rhett alçak sesle soruyor. "Kendi kutlamalarımızı mı yapacağız?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet." Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Çünkü resmi iş teklifini almamı da kutlayabiliriz."

Rhett ayaklarımı yerden kesip beni kendi etrafımda döndürmeden önce bir çılgılık atıyor. Gülerken ona vurdum. "Beni yere bırak."

Sadece eğilip beni derinden öpmek için öpüyor. Ve en ufak bir tereddüt ya da saf sevinçten başka bir şey hissetmeden, "Senin adına çok mutluyum, tatlım" dedi.

Çıkışa doğru ilerliyoruz, Rhett'in kolu omuzlarıma dolanıyor. Yanından geçtiğimiz herkesle vedalaşıyor, oyuncularla, personelle, hatta temizlik görevlileriyle. Rhett'in herkese kolayca gülümsemesi var.

Kamyonetine binip eve doğru yola çıktığımızda, kırmızı ışıktaki bana döndü ve kalçamı sıktı. "Peki ne zaman başlıyorsun?"

"Henüz evet demedim. Ama eğer kabul edersem, okul yılı başlamadan önce orada olmamı isteyecekler." Rhett beni şaşırtacak şekilde cevap vermiyor ama hemen sinyali yakıp kamyonetini yolun kenarına çekiyor ve park edip koltuğunda dönerek bana bakıyor.

"Evet demedim de ne demek?"

Sesi gerçekten de şok olmuş gibi çıkıyor, ben de şaşkınlıkla arkama yaslanıyorum. "Teklifi daha önce, maç sırasında aldım ve bunu düşünmem gerekiyor. Bunu konuşmamız gerek."

"Evie, konuşacak bir şey yok. Bu iş tam da senin istediğin şey ve sana bir yolunu bulacağımızı söylemiştim. Bana inanmadın mı? Çünkü kesinlikle ciddiymdim. İşi kabul et. Hiçbir yere gitmiyorum."

Emniyet kemerimi çözüyorum ve orta konsolun üzerinden tırmanarak kucağına yapışıyorum, bulabildiğim her santim teni öpüyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında.

Yüzümü tutup hafifçe arkasına yaslanmadan önce beni birkaç saniye boyunca aynı çılgınlıkla öpüyor. "Ve seni seviyorum. Hem de çok. Buna güven ve bize güven. Tamam mı? Her gece yatağında olmasan bile iyi olacağız."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı dökülürken her birini öpüyor. Tüm bunları hak etmek için ne yaptım ben? Onu hak etmek için?

"Her gece orada olmayabilirim ama bu gece olacağım. Beni eve götür."

Daireye döndüğümüzde aramızda bir beklenti oluşuyor. Ama Rhett giysilerimi yırtmak ya da benim istediğim gibi beni omzuna atmak yerine bana nazıkçe gülümsüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Ruthie'yi dışarı çıkaracağım."

Tasmasını takıp kapıdan çıkarken tek yapabildiğim ona göz kırpmak. Onu şaşırtmak için bir fırsatım olduğunu fark etmem sadece bir dakikamı alıyor.

Koridorda aceleyle ilerleyerek, hızlıca temizlenmek ve dişlerimi fırçalamak için doğruca banyoya gidiyorum. Saçlarımı kabartarak aynaya bakıyorum. "Neden uğraşayım ki?" Kendi kendime gülüyorum, düz siyah tellerin asla kabarmayacağını bilmekle kalmayıp, Rhett döndüğünde dağılacağını da biliyorum.

En azından umarım öyle olur.

Oh, kimi kandırıyorum. Kesinlikle yapacaklar.

Boş yatak odasında, buraya taşındığımdan beri açmadığım kutulardan birini karıştırıyorum ve birkaç mum çıkarıyorum. Onları Rhett'in odasına koyup yakıyorum. Alevler duvarlarda titreşirken kendimi daha da heyecanlı hissetmeye başlıyorum.

Birçok kez seks yaptık. Ama bu gece sevişeceğiz.

Gitmesi uzun sürmeyecek, bu yüzden forması hariç tüm kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve yatağa tırmandım. Zamanlamam daha mükemmel olamazdı, çünkü daha yatak başlığına yaslanmamıştım ki ön kapının sesini duydum

kapı açılıp kapanıyor. Rhett'in Ruthie'yi kafesine geri yerleştirirken çıkardığı sesi duyabiliyorum ve ne dediğini anlayamamam da, ona karşı sıcak, alçak sesle mırıldanmaları onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Sonra burada, bir eliyle kapının üst çerçevesine dayanmış, ona yaslanmış ve kapüşonlu gözleri beni içine çekerken fazlasıyla seksi görünüyor.

"Kahretsin, tatlım." Sesi çakıl taşları üzerinde akan karamel gibi, tatlı, seksi, sert ve hazır olmanın mükemmel bir bileşimi. Yatağa doğru ilerlerken, sadece dar siyah boxer külotuna inene kadar kendi kıyafetlerini yavaşça çıkarırken nutkum tutuldu ve biraz da nefesim kesildi. Sonra yatağın ucuna tırmanıyor, başını eğiyor ve beni öpmeye başlıyor, ayaklarımdan başlıyor, sonra bacaklarıma doğru ilerliyor, bir yandan diğer yana değişiyor.

Kıpırdamadan durmaya ve onu istediğim yere çekmemeye çalışmak yavaş, duygusal bir işkence. Sonunda üst baldırlarıma ulaştığında, artık kendimi tutamıyorum. Ellerim yanımdaki yorganı kavramaktan onun kaslı omuzlarına gidiyor.

"Rhett."

Sızlanmam üzerine başını kaldırıyor ve bana şeytani bir sırıtış atıyor. "Acele etmiyorum ve beni acele ettiremezsin."

Güneyli şivesi bir şekilde daha da belirginleşiyor ve büyük elleri yavaşça formasını yukarı itip beni ona gösterirken bir iniltiyi yutuyorum.

"Sen lanet bir tanrıçasın, Evie. Ve bütün gece sana tapmayı planlıyorum."

Göbek deliğimi öpüyor ve dilinin karnımda gezindiğini hissettiğimde nefesimi içime çekiyorum. Sonra aniden üzerimde belirliyor, kahverengi gözleri içimi yakıyor, mumların alevleriyle aydınlanıyor. "Seni seviyorum."

O na doğru uzandım ve dudaklarıma doğru çekerek öptüm. "Seviyorum sen."

Vücudu üzerime yerleşiyor, ezici bir şekilde değil, daha çok rahatlatıcı bir battaniye gibi. Çok *ağır* bir battaniye, sert bir kısmı içime doğru bastırıyor, iç çamaşırının rahatsız edici kumaşı ondan yayılan ısıyı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Acele etmek istemiyorum, ama -" Sesi düzensiz ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bunun için sonsuza kadar vaktimiz var. Sana şimdi ihtiyacım var."

Yıllarca Aikido çalışarak öğrendiğim boğuşma tekniklerine sessizce teşekkür ederek, ayaklarımı beline dolamayı başardım ve

ayak parmaklarımı iç çamaşırının kemerine sokuyorum. Onları aşağı itip sonunda sikini serbest bıraktığımda şaşkın bir kahkaha atıyor.

"İşte bu bir parti numarası."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona bir tane daha göstermeye karar verdim. Bacaklarımı ona dolamak ve göğsüne bastırmak yeterince kolay. Elbette bu kesinlikle Aikido'dan değil ve Rhett isterse onu çevirmemi engelleyebilir. Ama bu ikimizin de yararına ve ben kalçalarına binene kadar kolayca ilerliyor, forma geri yerleşiyor.

"Adımı üzerinde görmeyi ne kadar sevsem de, bu gitmeli." Rhett rahatsız edici giysiyi kaldırıp başımın üzerine koyduktan sonra yere atıyor ve ellerini kalçalarımın götürüyor. "Böylesi daha iyi. Şimdi buraya gel ve bana bir tat ver."

"Ne?" Kıçımı iterken şaşkınlıkla kekeliyorum.

Eli hızlı bir tokatla kıçıma indi. "O tatlı amcığınla ziyafet çekmem lazım. O yüzden. Kalk. Kalk. Buraya."

Oh. Peki o zaman.

Yanıt vermem çok uzun sürmüş olmalı, çünkü aniden Rhett'in güçlü kolları beni kaldırıyor ve zorla vücudunda yukarı doğru hareket ettiriyor. Kendimi dengelemek için yatak başlığını tutuyorum, ama sonra beni aşağı çekiyor ve dili amımın üzerinde ve kafamdaki diğer tüm düşünceler kayboluyor.

İçime girip çıkıyor, yarığım boyunca alay ediyor. Kalçalarım yüzündeki kaba sakalın üzerinde ileri geri sallanıyor. Bir inleme sesinin farkına varıyorum ve bunun ben olduğumu anlamam bir saniye sürüyor. Bu sesi ben çıkarıyorum, Rhett'in vücudumdan aldığı zevke kendimi kaptırmışım.

"Siktir, Evie. Beni tatlılığıyla boğuyorsun." Sözleri, hassas tenimde duymaktan çok hissettiğim bir gümbürtü ve neredeyse - *Neredeyse* - başa çıkılamayacak kadar fazla. Ama tam ağzını itmek üzereyken, Rhett dudaklarının arasına alıp mırıldanmadan önce dişlerinin klitorisimi sıyrmasına izin veriyor ve ben patlıyorum.

Umarım komşularıyla hiç karşılaşmam çünkü kendimi tutamıyorum. Umutsuzca başını tutuyorum, bacaklarım titriyor ve içimden dalgalar geçerken onun adını haykırıyorum. Ve Rhett'in güçlü elleri her zaman yanımda, beni tutuyor, hayatımın en yoğun orgazmını yaşamamı sağlıyor.

Onun üzerine çökmeye başladığımda, vücudumu aşağı çekiyor, böylece kafasının üzerine çökmek yerine, güçlü, sıcak göğsüne çöküyorum.

"Tanrım, sanırım az önce öldüm," diye mırıldanıyorum.

Kahkahası alt ı m d a titreşiyor. "Umarım değildir, çünkü seninle işim henüz bitmedi."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Rhett.

Evie'nin gözleri kapalı, pembe dudakları lezzetli ve tatmin edici bir gülümsemeyle yukarı kalkmışken ben tekrar onun üzerine gelecek şekilde dönüyorum.

Vücuduna bakıyorum, tamamen benim olan bu muhteşem, mükemmel kadına, ilkel, sahiplenici bir gülümsemeyle bacaklarının arasındaki kirli sakalımdan dolayı kızarmış deriye dikkat ediyorum.

Her yerini işaretlemek istiyorum.

O benim. Sonsuza kadar. Nerede olursa olsun. Ne olursa olsun.

Eğilip onu öpüyorum, suları yüzüme bulaştığı için dudaklarımda kendi tadını alabileceğini çok iyi biliyorum.

"Mmm. Ne kadar tatlı olduğunun tadına bak." Altımda açıldığında dilimi ağzına sokuyorum. Kendinden, seksten ve zevkten bu kadar emin olmayan bir kadın için, kesinlikle cesur, seksi, kirli bir kıza dönüştü. Ve tüm bunların benim için olmasına bayılıyorum.

Çenemi onunkine sürüyorum, mum ışığında teninin nasıl karardığını fark ediyorum. *Benimkini*. Bu noktaya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için kendime kızmak istiyorum. Başından beri onun tam karşımda olduğunu fark ettiğim için. Benim için tek kadın. Ruh eşim, ortağım, aşkım. Ama kızmak için harcayacağım enerjiyi onu sevmek için harcasam daha iyi.

Bacaklarından birini yukarı kaldırarak, sikimi alıp dolgun amcığıyla hizalamadan önce belime sarması için onu cesaretlendiriyorum. "Ben asla

seni sevmekten vazgeçmek istemeyeceğim, Evie. Asla."

"Güzel," diye fısıldıyor, gözleri saf, filtresiz bir sevgiyle parlıyor.

Kalçalarım onunkilerle buluşana kadar yavaşça ama durmadan içine doğru itiyorum. Tek yapabildiğim ona, sevdiğim bu kadına bakmak.

Onu çok *seviyorum*.

Vücudu aletimin etrafında titreşiyor, sanki beni asla bırakmayacağını söyler gibi sıkıca sıkıyor.

Güzel.

Hafifçe geri çekiyorum, sonra tekrar içeri itiyorum. Sonra tekrar, bu sefer daha uzun bir hamleyle, Evie'nin başını geriye atmasına, göğsünü yukarı kaldırmasına ve elini yatak başlığına dayamasına neden olacak şekilde.

Zihnim, kalçalarımın ritmik itişiyi eş zamanlı olarak üç kelime söylüyor.

I. Aşk. Onu.

Ve kendimi daha fazla tutamadığımda, o zihinsel ilahi içimden çıkıyor ve kendimi onun içinde nabız atarken kulağına tekrar tekrar fısıldamak için alçalırken buluyorum, o da kendini kaybederken duvarlarının tepki olarak sıkıldığını hissediyorum.

Vücudumun titremesi durduğunda, bizi yana yuvarlıyorum, aletim yumuşamaya başlarken bile onun içinde kalıyorum. Henüz bu bağı kaybetmeye hazır değilim. Evie memnun bir mırıltıyla kollarıma sarılıyor ve bir an için gözlerimi kapatıp bana bunu verdiği için Tanrı'ya, evrene, her şeye ve her şeye teşekkür ediyorum.

"Bu inanılmazdı." Evie'nin sesi biraz soluksuzdan da öte.

"Kesinlikle öyleydi. Seninle geçirdiğim her an daha da güzelleşiyor," diyorum başının üstünü öperek.

Kollarımda biraz kıpırdandı ve bana baktı. "Sanırım temizlenmem gerekiyor."

"Doğru. Sadece..." Onu tekrar sıkıca sarıyorum. "Bir dakika

içinde mi?" Yumuşak iç çekişi ihtiyacım olan tek izin.

Sonunda yataktan çıktık, ancak birkaç dakika sonra tekrar yatağa girdik. Ben sırt üstü uzanıyorum ve Evie yanıma sokuluyor. "Yani işe evet mi demeliyim?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Kesinlikle yapmalısın." Cevabımda hiç tereddüt yok. Uzaklaşmasının canımı acıtacağını biliyorum ama olması gereken bu. Bunu biliyorum. Telefonunu bana uzatması için elimle işaret ediyorum. Verdi ve Dogwood Cove'daki okuldan gelen e-postayı buldum. Ona dönerek kaşımı kaldırıyorum. "Sadece oradaki küçük kasaba adamına aşık olma. Anladın mı?"

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Ben zaten küçük kasabalı bir çocuğa aşık oldum. Güneyli bir büyücü. Ve onu seviyorum."

"İyi cevap." Burnunun ucunu öpüyorum, sonra e-postaya geri dönüyorum. Biraz zaman alıyor, ama ilk kez, işi kabul ederek uygun bir yanıt olduğunu umduğum şeyi yazarken ne kadar yavaş yazdığımdan utanmıyorum. Bitirdiğimde telefonu ona uzatıyorum. "Al, bunu düzenlesen iyi olur." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Kelimeler benim gücüm değil. Ama bu işi alıyorsun, böylece diğer çocukların benden daha iyi yapmalarına yardımcı olabilirsin."

Bir elini kaldırıp yanağıma koyuyor. Dönüp avucunu öperken, "Sözcüklerinle çok iyi iş çıkarıyorsun, Rhett Darlington," diyor.

Bir iki dakika sonra gönder tuşuna basıyor ve telefonu kapatıyor. "Bitti." İri gözlerini bana doğru çevirdi. "Bir işim var."

Üstüne yuvarlanıyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Evet, öyle tatlım. Tebrik ederim."

Sonraki bir saatimi de onunla ne kadar gurur duyduğumu ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçiriyorum.

Sonraki iki hafta çok hızlı geçer ve Evie'nin taşınma vakti gelir.

"Bunları nereye koyayım?" Katlamayı yeni bitirdiğim tişört yığınının tutarak soruyorum. Evie bir bavulun fermuarını çektiği yerden başını kaldırıp iç geçiriyor.

"Onları unutmuşum."

Önce onlara, sonra da ona bakıyorum. "Evet, üzgünüm, eşyalarımınla birlikte çamaşırlarınla geldiler."

Ayağa kalktı ve yatağın üzerine koymadan önce onları benden almak için yanıma geldi ve sonra sarılmak için kendini içeri soktu. "Özür dileme. Çamaşırlarımın seninkilerle karışmasını özleyeceğim." Acı dolu bir kahkaha attı. "Tanrım, kulağa acınası geliyor."

Başının tepesini öpüyorum ve dudaklarımın bir anlığına orada durmasına izin veriyorum. "Hayır, öyle değil. Küçük şeyleri de özleyeceğim. Saçların giderimi tıkıyor, Ruthie'nin oyuncakları her yerde, senin - ooof."

Karnıma vurduğu şaplak, üzüntü anını tersine çevirmeyi başardığım konusunda beni rahatlatıyor. Her kelimesinde ciddi olsam bile.

"Biliyor musun, bazı eşyalarını buraya bırakabilirsin." Bunu önermek için doğru anı bekliyordum. "Bir diş fırçası, birkaç kıyafet, her neyse. Ziyarete geldiğin zaman için."

Evie geri çekiliyor, ellerini kalçalarımın tutuyor ve titrek bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Öyle mi? Yapabilirim, sanırım."

Sertçe başımı sallıyorum. "*Bırakmalısın*. Hatta belki en sevdiğin şeylerden bazılarını bırakırsın, böylece sık sık geri gelmeye motive olursun."

Bu kez gülüşü çok daha içten ama kendini tekrar kollarıma atarken hâlâ hüznle karışık. Sözleri göğsümde boğuklaşıyor. "En sevdiğim şeyi burada bıraktığının farkında değil misin? Tabii bavuluma sığmazsan."

"Ah siktir, Evie," diye mırıldanıyorum çenesini kaldırıp onu derinden öperken. Bir saat içinde feribota gitmesi gerekiyor ve takım kısa bir süre sonra deplasman serisi için yola çıkacağı için onunla gidemiyorum bile. Ve bu sefer eve döndüğümde, o burada beni bekliyor olmayacak. Dogwood Cove'da olacak.

Ne kadar istesem de onunla tekrar sevişmek için zamanımız yok. Ama ona bir şey vermek için zamanım var.

İsteksizce geri çekiliyorum, ama sadece şifonyerden telefonumu alacak kadar. Takvim uygulamasını açıp birkaç tuşa dokunuyorum. Saniyeler sonra Evie'nin telefonu bir bildirimle titriyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, eğilip yerden almak için.

"Bir bak," diyorum, sinirle değil, beklentiyle doluyum. Umarım heyecanlanır ve umarım bunu olduğu gibi görür. Ona bu işi yürütebileceğimizi kanıtlama çabamı.

"Rhett..." Ağzı açık kalıyor ve gözleri parlamaya başlıyor. "Bunlar yüzen uçak rezervasyonları."

"Şehirde olduğum her hafta sonu, Cuma gecesi burada olman için seni uçuruyorum. Ve ne zaman bir günden fazla izinli olsam, sana geliyorum. Eğer daha uzun bir süre izin alırsan, ben neredeysem seni oraya uçuracağım. Ama buradakiler rezerve edildi ve parası ödendi. Birbirimizi görmemiz en fazla birkaç haftayı geçmez, tatlım. Sezon bittiğinde de gelip seninle kalacağım." Duraksadım ve yutkundum. "Eğer istediğin buysa."

Bana bakıyor ve kollarıma atlamadan önce telefonu yatağın üzerine fırlatıyor. Reflekslerim için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu yakalıyorum ve yüzümü öpücüklere boğarken yatağa oturabilmek için bizi döndürüyorum. "Tabii ki istediğim bu, seni aptal adam. Sana sahip olabildiğim kadar sık istiyorum. Bu harika bir şey. Teşekkür ederim."

Birkaç dakika öpüşüyoruz. Muhtaç, çaresiz dakikalar. Birlikte olmadığımız zamanları atlatmama yardımcı olması için onunla geçirdiğim her saniyeyi hafızama kaydetmek istememde yalnız olmadığımı biliyorum. Ama dikkatimizin dağılmaması ve feribotunu kaçırmaması için kurduğum alarm çalışıyor ve ayrılmak zorunda kalıyoruz.

Yan dönüp onu vücuduma geri sokmadan önce bir elimle alarmı kapatmak için uzanıyorum.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Elbette yapabilirsin. Sen çok güçlü ve cesursun ve bu senin uğruna çalıştığın her şey. Bunu yapabilirsin, çünkü bunu yalnız yapmıyorsun. Ben senin yanındayım."

Derin bir nefes aldığını ve yavaşça verdiğini hissediyorum.

"Seni çok seviyorum." Elleri etrafımda sıkılaşıyor. "Ve seni özleyeceğim." Son kelimede sesi çatlıyor ve sonra gözyaşlarından gömleğime sızan nemi hissediyorum.

"Ben de seni özleyeceğim tatlım. Artık kalbim sende. Ona iyi bak, tamam mı?"

Başını sarsak bir şekilde sallıyor, ben de çenesini yukarı kaldırıp gözyaşlarını öpüyorum ve dudaklarına son bir yumuşak öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Evangeline Yamaki. Birazcık mesafe bunu değiştirmeyecek."

BÖLÜM KIRK DÖRT

Evie

Bugün iyi şanslar tatlım. Harika olacaksın, seni seviyorum.

Rhett'in mesajını bininci kez tekrar okudum. Yazım hataları bana bunu dikte etmek yerine kendisinin yazmak için zaman ayırdığını söylüyor ve bu da onu çok daha anlamlı kılıyor. Her gün, büyük bir jestten daha az önemli olmayan en küçük yollarla bana sevildiğimi, değer verildiğimi hissettirmeyi bir şekilde başarıyor.

Sesli notlar ve selfie'lerden iki gün önce kiraladığım eve geldiğimde beni bekleyen sürpriz çiçek buketine kadar, beni ne kadar sevdiğini bilmemi sağlıyor.

Ancak bu onu daha az özlememe neden olmuyor. Ruthie bile kaldığımız küçük, mobilyalı dairede volta atmaya başladı, belli ki onun nerede olduğunu merak ettiği için mızızlanıyor. Dün gece yanımdaki yatakta uyudu ve onun yanımda olması beni biraz rahatlatsa da, keşke Rhett olsaydı.

Ama bugün yeni işimin ilk günü. Ve Dogwood Cove ilkokulunun koridorları gülüşen ve sohbet eden çocukların sesleriyle, öğrencileri selamlayan öğretmenlerle ve parlak beyinlerle dolu bir ilkokulun tüm mutlu, gürültülü kaosuyla dolu.

Bugünkü programım hafif. Tek yapmam gereken sınıflara girip kendimi tanıtmak ve programın büyük bir kısmını oluşturacak çocuklara göz atmak.

yıl için vaka yüküm. Okuldan sonra bir personel toplantısı var ve sonra akşam için boşum.

"Selam Evie." Ben duvara bir dizi ışık asmayı bitirirken Reid kafasını ofisime uzattı.

"Merhaba."

Kapı çerçevesine yaslanıyor ve mekâna yaptıklarına bakıyor. "Bu harika, çok hoş." Bana sırtıyor. "Nasıl olduğunu kontrol etmek istedim, aynı zamanda Jackson'la temas kurma şansın olup olmadığını da görmek istedim."

Doğru, kasabanın veterineri, Reid'in arkadaşlarından biri. Yemin ederim, burada herkes herkesi tanıyor gibi görünüyor. "Gelecek hafta Ruthie'nin kontrolü için ondan randevu aldım. Tavsiye için teşekkürler."

"Tabii ki." Kapıyı itiyor ve yanından geçen bir çocuğa beşlik çakmak için dönüyor. "Bakalım Ruthie'nin terapi köpeği olması konusunda ne düşünüyor. Hayvanları iyi değerlendirir ve bence çocuklar onun etrafta olmasından hoşlanacaktır."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi? Buna açık mısınız?" Röportajımda gelecekteki bir kaynak olarak terapi köpeği fikrinden bahsettiğimde, özellikle Ruthie'yi düşünmemiştim. O hala çok genç ve yaramaz. Bunu eklemeyen önce bir profesyonel olarak kendimi kanıtlamam gerektiğini düşündüğüm gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Evet, kesinlikle. Sağlam bir fikir. Ama Jackson'ın onayına ihtiyacımız var ve sanırım eğitimden geçmesi gerekecek. Beni haberdar et, tamam mı?"

Hevesle başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Teşekkür ederim."

Reid gidiyor ve ben ofis koltuğuma gömülüyorum. Bu iş nasıl sürekli daha iyiye gidiyor? Eksik olan tek şey, yumuşak kahverengi saçlı, dünyanın en iyi kucaklamalarını yapan, 1.80 boylarında bir beyzbol oyuncusu.

Saate baktığımda, kademeli giriş için gelen bir sonraki öğrenci grubu için anaokulu sınıfına gitmeme birkaç dakika kaldığını görüyorum. Telefonumu elime alıp Rhett'e bir mesaj gönderiyorum.

Tahmin et ne oldu! Okul benden Ruthie'nin iyi bir terapi köpeği olup olamayacağını görmemi istiyor. Yani okula gelebilir. Benimle gelin ve çocuklara destek olun!

Cevap beklemiyorum çünkü programı doğru hatırlıyorsam bugün antrenmanı ve yarın akşam da maçı var. Ama sürpriz bir şekilde hemen cevap verdi.

Bu konuda harika olurdu. Şu anda konuşamam. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum!!!!

Telefonumu yere bırakıyorum, yüzümdeki geniş gülümseme yüzünden yanaklarım acıyor. Umarım antrenmanda kısa bir mesaj yazdırdığı için başı derde girmez.

İlk günümün geri kalanı uçup gidiyor ve ne olduğunu anlamadan, personel toplantımızın ardından yeni iş arkadaşlarıma veda ediyorum.

Koridorun sonundan gelen iki sese kulak misafiri olduğumda ofisimin kapısını henüz kapatmıştım.

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" "O Tridents'dan, değil mi?" *Yok artık.*

Neredeyse ön kapıya doğru koşana kadar hızımı artırıyorum. Kapıyı itip açıyorum ve karşımda, elinde kocaman bir buket çiçekle kamyonetine yaslanmış bir halde duruyor. Ona çarpmam için tam zamanında kollarını açarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Burada mısın? Sen nasıl buradasın!" Boynuna sıkıca sarılıp onu içime çekerek söylüyorum. "Aman Tanrım, buradasın!"

"Tabii ki geleceğim. Kızımın ilk gününü kaçıramazdım." Ayaklarım yerde sallanırken beni tutarken sesi duygu yüklü.

Sonunda beni yere bırakıyor ve boştaki eliyle çenemi kavrayıp beni öpmek için eğiliyor.

Arkamızdan gelen bir gırtlak sesi geri adım atmama neden **o l u y o r** ve o anda okulun otoparkında erkek arkadaşımı hırpaladığımı fark ediyorum.

Saçmalık.

"Bütün öğrenciler gitti, ama yine de iş yerinde işleri profesyonelce yürütmeliyiz, Evie." Neyse ki Reid'in sesi kınayıcı olmaktan çok eğlendiricidir.

Arkamı döndüğümde utançtan kıpkırmızı kesiliyorum ama Rhett arkamdan bir elini uzatıyor. "Bunun için üzgünüm. Bir daha olmayacak, söz veriyorum. Sadece Evie'ye sürpriz yapmak istedim. Ben Rhett."

"Reid. Ve senin kim olduğunu biliyorum. Dün gece iyi maç çıkardın." Reid onun elini sıktı ve sonra bana baktı. "İyi akşamlar, Evie. Rhett, tanıştığımıza memnun oldum."

O gittikten sonra Rhett'e dönüyorum ve alnımı göğsüne koyuyorum. "Aman Tanrım. Bu çok utanç vericiydi."

Rhett'in derin kıkırdaması rahatlatıcı, elini sırtımda aşağı yukarı gezdirmesi de öyle. "Özür dilerim. Kendime engel olamadım."

Başımı kaldırdım. "Özür dileme, en az benim kadar suçluyum. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Antrenmanın yok mu senin?"

Alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Koç bugün burada olmam için izin verdi. Ama yarınki maç için geri dönmem gerekiyor." Kamyonetinin kapısını açık tutarak bana binmemi işaret ediyor. "Yarın feribota giderken seni araban için geri getireceğim."

Park yerinden çıkarken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O gerçekten burada. Benim için. Benim için antrenmanı ekti. "Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Hem de çok."

Rhett yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor, eli kalçamın üzerine geliyor. "Ben de seni seviyorum."

Nereye döneceğimi gösteriyorum ama Rhett dinlemek yerine düz gidiyor. "Hayır, şuradan dönmelisin," diye itiraz ediyorum, yanıt olarak sadece kalçamı sıkıyor. Sonra bir sonraki kavşakta dairenin olduğu yerin ters yönüne dönüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Birkaç dakika sonra, beyaz çitleri olan sevimli küçük bir evin önünde duruyoruz. Evin kendisi soluk mavi, panjurları daha koyu mavi, bahçesinde düzenli bir çiçeklik ve ön kapısında bir çelenk var.

En önemlisi, ön tarafta bir "Satılık" tabelası var. Rhett tabelanın hemen yanına park eder ve kamyonetini kapatır.

"Burada ne işimiz var?" Başım ona bakmakla eve bakmak arasında gidip gelirken soruyorum. "Rhett?"

"İçeri bir göz atmak ister misin?"

"Bana neden burada olduğumuzu söylemeni istiyorum." Sadece gülüyor.

"Belli değil mi?"

Belki de öyledir ama bunu söylemekten korkuyorum. Ya yanılıyorsam ve göğsümde zıplayan gülünç derecede mutlu umut çekirdeği ezilirse.

Rhett uzanıp başparmağını dudaklarımda gezdiriyor ve çiğnediğimi fark etmediğim alttaki dudağı serbest bırakıyor. "Düşünüyordum da, eğer burayı sevdiysen, o kiralık evde değil de burada kalabilirsin. Böylece Ruthie'nin oynayabileceği bir bahçesi olur ve ailenin ziyarete gelebileceği bir alan olur."

"Ev alacak param yok," diye fısıldıyorum, hâlâ bunun gerçekleştiğine inanmaya cesaret edemiyorum.

"Ama yapabilirim." Yumuşakça gülümsüyor. "Ve istiyorum."

"Burada mı?"

"Eğer bulunduğunuz yer burasıysa, evet. Tridents ile sözleşmemi bitirmem gerektiğini biliyorum ama belki o zaman başka bir sözleşme imzalamaya çalışmam. Artık hayatımda beyzboldan daha fazlası var. Sen varsın. Ve seninle bir gelecek istiyorum. Bir ev, bir aile, hepsi."

Sevgi, mutluluk, neşe, hepsi beni güldüren, ağlatan ve ona sarılabilmek için emniyet kemerimi çözmeye zorlayan dalgalar halinde içime çarpıyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım! Rhett!" Gelecekteki evimizin önünde beni kucağına çekerken onu tekrar tekrar öpüyorum.

Sonunda başını geri çekiyor, gözleri heyecanla dans ediyor. "Yani içeri bir göz atmaya evet mi diyorsun?"

"Bu her şeye evet demektir. Bir geleceğe, bir eve, bir aileye, her şeye, seninle olduğu sürece."

"Benim için başka kimse yok, Evie. Sen benim kızımsın. Sonsuza kadar." Bir öpücük için daha eğiliyor.

"Sonsuza dek bana iyi geliyor."

EPILOGUE

Rhett.

İki Yıl Sonra

Bir ıgık atarak ellerimi Monty'nin omuzlarına atıyorum. "Buna ne dersin, Monty! Şampiyonlar!"

Onun ve Lark'ın arasına girerek kollarımı sırtlarına doluyorum.

"O son koşu, hayatım, inanılmazdı" diyor Lark, yanıma sarılarak. Ona sadece biraz dikkat ediyorum, bakışlarım kalabalığı tarıyor ve bu galibiyeti gerçekten kutlamak istediğim tek kişiyi arıyor.

Evie'yi Yami ve ailesiyle birlikte görüyorum, bakışları beni bulduğunda annemin yanında duruyorlar.

"Evet, teşekkürler, Lark."

Kalabalığın arasından kızıma doğru ilerlerken arkadaşlarım unutuldu. Onu kucağıma alıp etrafımda döndürüyorum. "Başardık, tatlım."

"Bu inanılmazdı, Rhett." Bana sımsıkı sarılıyor ve işte tam burada kendimi şampiyonluğu kazanmaktan bile daha iyi hissediyorum. Onun kollarında olmak hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim yer.

Ve bu şimdi başlıyor.

Evie'yi yere bırakıp anneme dönüyorum. "Hey anne," diyorum yüzündeki gözyaşlarına bakarak. "Ağlama." Sarılmak için onu kendime çektim.

"Baban seninle çok gurur duyardı."

Kahretsin, işte kendi gözyaşlarım geliyor. Annemle ileri geri sallanırken Evie'nin elini sırtımda hissedebiliyorum, kutlama ve yas eşit derecede. Sonunda elini çekip gözlerini siliyor. "Seninle çok gurur duyuyorum oğlum."

"Teşekkürler anne."

Sırada Kenji ve Helen var, galibiyet için beni tebrik ediyorlar. Sonra Kenji beni bir kenara çekip bir kez daha sarılıyor. Sırtıma hafifçe vuruyor ve "Aileye hoş geldin Rhett," diye fısıldıyor ve ben hafifçe kaskatı kesiliyorum.

Ayrılırken sessizce "Ona henüz sormadım," diyorum ama o bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Evet diyecek." Bu hafta güvende tuttuğu yüzük kutusunu kurnazca bana uzatıyor.

Bana olan güveni ve Evie ile beni kutsaması çok şey ifade ediyor. Kimse kendi babamın yerini tutamaz ama ona kayınpeder diyebilecek şanslı kişi olacağımı bilmek harika bir şey.

Evie'yi tekrar buluyorum ve üçüncü kalenin hemen arkasında durana kadar onu seyrelen kalabalığın arasından çekiyorum. Sol sahada, tüm profesyonel kariyerimi tanımlayan pozisyonda.

"Emekliliğini duyurmaktan pişmanlık duyuyor musun?" Evie kollarını boynuma dolayarak soruyor.

Çimenlere bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Hiç de değil." Eğilip onu öpüyorum, sonra uzanıp ellerini çözüyorum. Onları önüme çekip göğsüme bastırıyorum. "Beyzbol benim geçmişim ve ben geleceğime bakıyorum."

Etrafımızdaki tüm sesler ve kaos, keskin bir nefes alıp beni çimlerin üzerinde tek dizimin üzerine çökerken izlerken kayboluyor.

"Aman Tanrım," diyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Evie, iki yıldır kalbim sende. Ve kendimi hiç seninle olduğum kadar güvende ya da sevilmiş hissetmedim. Sensiz nasıl yaşadığımı ya da en başından beri benim her şeyim olduğunu nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Çünkü seninle birlikte olmak tüm hayatımı, tüm benliğimi mümkün olan her şekilde daha iyi hale getirdi. Tek istediğim senin hak ettiğin adam olmak. Ve sadece bu bile beni her gün daha iyi bir adam olmak için çalışmaya itiyor. Yolculuğumuz, yol kenarında bulduğun yavru köpekle birlikte evime taşındığın gün başladı. Ve sonsuzluğumuzun bugün başlamasını istiyorum. Geleceğini benimle, karım olarak geçirmeye var mısın?"

Başını sallamaya başladı bile, gözyaşları artık yanaklarından serbestçe süzülüyor. "Tabii ki yapacağım. Binlerce kez evet. Evet, evet, evet!"

Ayağa fırlayıp onu tekrar kollarıma alıyorum, ikimiz de gülüyor ve ağlıyoruz. Sonra etrafımızı saran arkadaşlarımızın ve ailemizin tezahüratlarını duyuyorum. Hepsini görmezden gelerek Evie'yi yere bırakıyorum ve titreyen ellerimle yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağına takıyorum.

"Sanırım resmileşti, o zaman?" Yami geldi ve ikimize de sarıldı. "Takım arkadaşımı kaybediyorum ama bir kardeş mi kazanıyorum?"

"Sanırım öyle." Güldüm ve ona tekrar sarıldım.

"O Küçükler Ligi oyuncuları ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar."

Omzuna şefkatle vuruyorum. "Sağ ol, dostum." Önümüzdeki ilkbaharda Mid-Island Küçükler Ligi'nde oyuncu geliştirme sorumlusu olarak çalışmaya başlayacağım ve yeni nesil beyzbol oyuncularının büyümelerine ve yeteneklerini geliştirmelerine yardımcı olacağım için heyecanlıyım. Kim bilir, belki bir gün onlardan biri burada, sahada şampiyonluk kazanmış olarak durur.

Yine de bir erkeğin isteyebileceği en iyi takım arkadaşları, ailesi ve hayatının aşkıyla çevrili olduğum için benim kadar şanslı olamayacaklar.

Evie annelerimiz tarafından kucaklandı ve ben de onun arkasına geçerek kollarımı ona doladım ve onu göğsüme çektim.

Elini kaldırıp yüzüğüne hayranlıkla baktıktan sonra başını çevirip bana bakıyor. "Bu gerçek hayat mı?"

Alnından öpmek için başımı eğiyorum. "Öyle olsa iyi olur, çünkü hayal edebileceğimi hiç bilmediğim her şey var."

Birisi sahadan çıkma vaktinin geldiğini haykırıyor ama onları duymazdan gelip Evie'yi kollarımın arasında çeviriyorum ki onu tekrar öpebileyim.

Onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum. Ve artık sezon bittiğine göre, Dogwood Cove'daki evimize taşınabilirim, birlikte hayatımıza başlayabiliriz ve ona her gün günaydın öpücüğü verebilir ve her gece yatağımızda onunla sevişebilirim.

Evet, bu gelecek, bizim geleceğimiz, herhangi bir hayalin olabileceğinden daha iyi. Ve yaşamaya başlamanın zamanı geldi.

Güneyli büyücümüz ve en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi, genişletilmiş sonsözlerinde top sahasında bazı baharatlı maskaralıklar yapıyorlar. Bültenime [BURADAN](#) kaydolarak veya bu QR kodunu tarayarak hemen alın.

Sırada, kendini beğenmiş atıcı Kai Yamaki, sevdiği tek kadın, kalbini kıran kadın, hayatına geri döndüğünde hayatının falsosunu yaşıyor... Ancak bu sefer tamamen sınır dışı!

[Curve Into Forever](#) için bugün ön sipariş verin.

ACKNOWLEDGEMENTS

Aylardır bu kitabı yazmayı dört gözle bekliyordum. Rhett sayfaya ilk adım attığında kalbimi çaldı ve onun hikâyesini paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Gerçek hayattan ilham almayı seviyorum ve Rhett de bir istisna değil.

Çocuklarımdan birinde disleksi, DEHB ve anksiyete var. Çok zeki, yaratıcı, tatlı, cesur ve komik. Tıpkı Rhett gibi onun da dünyaya sunabileceği çok şey var. Nöroçeşitliliğe sahip birini sevmek inanılmaz derecede ödüllendirici. Mücadele ettiklerinde onları izlemek acı verici olabilir, ama mücadelelerinin üstesinden geldiklerinde? Onların parlamasını izlemek bir onurdur. Eğer hayatınızda nöroçeşitliliğe sahip biri varsa ya da benim ve çocuğum gibi siz de kendinizseniz, harikasınız ve dünya sizi tanımayı hak ediyor.

Ancak, disleksili bir yetişkin olarak Rhett'in özünü yakalamak her zaman kolay olmadı. Disleksili bir çocuğa ebeveynlik yapma konusunda on yıllık deneyimim var ama Rhett gibi biri için bunun farklı olacağını biliyordum. Sevgili arkadaşım Carly'ye, mesajlarını kendi yazacağı şekilde yazmaktan, terapist olarak eğitimini onun duygularını anlamam için kullanmaya kadar onu özgün kılmaya yardımcı olduğu için teşekkür etmeliyim. Ve tabii ki, ben bir güneyliden olabilecek en uzak şeyim. Onun aksanı ve dilsel tavırları çok yetenekli ve gerçek güneyli kız Kait tarafından mümkün kılındı.

Her zamanki gibi ekibime, Carolina, Erica, Kelly ve tabii ki editör Chris'e teşekkür ederim. Kari ve Jane'e mükemmel kapakları yarattıkları için. Roxie ve

Aklımı başımda tuttuğu için Theresa'ya. Chelle'e beyzbolu berbat etmediğimden emin olduğu için. Ve aileme, tüm bu süre boyunca yanımda oldukları için.

ALSO BY JULIA JARRETT

Dogwood Cove Daima

ve Sonsuza Kadar

Dedikodular ve

Romantizm İş ve Oyun

O Zaman Şimdi ve Gerçek

ve Ayartma

Tutku ve Vaatler - Dogwood Cove Romanlarından Bir Koleksiyon

Dogwood Cove'dan Donnelly'ler

Seni Öpmeye Cesaret

Etmek Seni İstemekten

Nefret Etmek Seninle

Evlenmeye Söz

Vermek Seni

Seviyormuş Gibi

Yapmak

Seninle Evlenmeye Cesaret Et- Dogwood Cove'lu Donnellys'in Tatil Romanı

Seni Kazanmak İçin Bir Gece

Vancouver Tridents

[Kuralları Yıkıyor](#)

[Sahte Oyun Kalbini](#)

[Yakalıyor](#)

[Bir Öpücük Çal](#)

Sonsuzluğa Doğru

ABOUT THE AUTHOR

Julia Jarrett iki erkek çocuk annesi, gerçek hayattaki kitap sevgilisiyle mutlu bir eş ve biri Guatemala'dan diğeri Tayvan'dan olmak üzere iki kurtarma köpeğinin sahibidir. Kanada'nın Batı Kıyısı'nda yaşıyor ve ilişkilendirilebilir kadın kahramanlar ve bayıltıcı kahramanlarla dolu çağdaş aşk romanları yazmadığı zamanlarda muhtemelen çay (veya şarap) içiyor ve kitap okuyor.

Julia'yı takip

edin:

[Bülten](#)

[Instagram](#)

[Facebook Okuyucu](#)

[Grubu TikTok](#)

[Bookbub](#)

[Goodreads](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

